

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MELISSA WIESNER

ikinci

bir

SANS

İkinci şansa inanır mısınız?

Peki ya bu ikinci şans, berbat geçirdiğiniz yılınızı
yeniden yaşamanız için verilirse?

Cazibe, zekâ ve biraz da sihirle dolu bu unutulmaz hikâyede,
şansı yaver gitmeyen bir kadına hayatını düzeltmek ve kötü
geçen bir yılını yeniden yaşamak için ikinci bir şans verilir.

Sadie'nin hayatı aniden alt üst olmuştur. Bir anda işini, evini
kaybetmiştir ve erkek arkadaşı tarafından terk edilmiştir.

Hepsi de düşük çenesi yüzünden başına gelmiştir. Bir
falçrona bir dilek hakkı tanıyınca Sadie, berbat geçen
yılını yeniden yaşamayı diler. İçten içe, sihrin hayatını
düzelteceğine inanmasa da bir anlık istekle dileğini tutar,
gözlerini açtığı anda... Hiçbir şey değişmemiştir. Tüm bunların
üzerine o gece belki de şimdiye kadarki en aptalca şeyi
yaparak kardeşinin en yakın arkadaşı Jacob'ı öpmüştür.

Sadie ertesi sabah uyandığında, eski dairesinde, eski
erkek arkadaşıyla birlikte ve eski patronu onu iş yerinde
beklemektedir. Tarihi kontrol ettiğinde, geçen yılın 1 Ocak'ı
olduğunu fark eder. Sadie ikinci şans yılını yaşarken
ilişkisinde ve kariyerinde gözden kaçırdığı noktaları
görmeye başlar. Ancak Jacob'la her karşılaştığında onun hiç
gerçekleştiğini bilmediği öpüşmelerini düşünmeden edemez.
Birdenbire Sadie, tek hatasının ikinci bir şans dilemek olup
olmadığını sorgulamaya başlar.

artemis yayinlari X artemiskitap @ artemisyayinlari

MELISSA WIESNER

ikinci
bir
ŞANS

Düzenleme
Ny.ozlem

İngilizce'den Çeviren: Doga Ozluot

ARTEMIS YAYINLARI

Birinci Bölüm

Eğer hayatım, *The Great British Bake Off* yarışmasının bir sezonu olsaydı kesinlikle ilk bölümden yarışmaya veda ederdim. Yaratıcılık bölümünde jürileri hayal kırıklığına uğrattım. Yaptığım kekin ortası pişmez, şaheserim de zencefilli kurabiye ve utanç yığını içinde kaybolup giderdi.

Bu yüzden, Berbat Yılım geride kalırken yılbaşı gecesi geldiğinde yapmak istediğim tek şey koltukta oturup dondurma yiyerek *Altın Kızlar*'ın bir bölümünü izlemektir. Ancak en yakın arkadaşım Kasumi'nin başka planları vardı.

“Hadi ama Sadie, eğlenceli olacak.”

Üç gündür saçlarımı yıkamadığım için taktığım beyzbol şapka'nın altından Kasumi'ye bir bakış attım.

“‘Hadi ama eğlenceli olacak,’ cümlesiyle başlayan hiçbir şey eğlenceli olmaz.”

“Bu öyle olacak, söz veriyorum.” Üstüme pastanın şeker hamuruymuş gibi sardığım ekoseli battaniyeyi kapıp ulaşamayacağım bir sandalyenin üzerine fırlattı.

“Hey,” diye itiraz ettim ve sanki battaniyeyi yakalamaya çalışıyormuşum gibi uzandım. Kasumi battaniyemi kısıkanıyordu çünkü yeni en yakın arkadaşım bu battaniyeydi. Neredeyse aylardır sürekli birlikte takılıyorduk. Birbirimize oje sürecek ve sonra yastık savaşı yapacaktık.

Kasumi koltuğun diğer tarafına oturdu. “Arkadaşım Devon, yılbaşı karnavalı düzenlemek için yeni bir depo kiraladı. Tavandan sarkan akrobatları, insanları ikiye bölen sihirbazları ve pamuk şeker kokteyllerini bir hayal etsene. Destansı olacak.”

“*Karnaval* dediğin an beni kaybettin. Palyaçolar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun.” Telefonumu açtığımda pasta şefliğine benim dışımda birinin işe alındığını bildiren bir e-posta gördüm, omuzlarım düştü. “Benim yılbaşı planım burada oturmak ve ret e-postalarımı okumak.” Beni daha kötü hissettireceğini bilsem de Instagram’ı açtım. “Eğer kendimi neşeli hissedersen, çıktığı yeni kadını takıntı hâline getirmek için Alex’i Instagram’dan *stalk*layabilirim.”

Kasumi’nin ifadesi yumuşadı. “Ah, hayatım. Kendine işkence etmeyi bırakmalısın. En azından Alex’i Instagram’dan takip etmeyi bırak. Bunun sana hiçbir faydası olmayacak.”

Tabii ki haklıydı. Alex ve ben ayrılalı aylar olmuştu. İlişkimiz üç yıl sürmüştü ve ben bu birlikteliğin sonsuza kadar süreceğini sanmıştım. Ancak o şu anda, yanında güzel, bikiniyle inanılmaz görünen sarışın bir kadınla beraber tropik bir adadaydı. Ben ise... Şey, Nutella kavanozunu kaşıklıyordum. *Yani tabii ki belli standartlarım var, sonuçta kaşık kullanıyorum.* Ancak Alex,

hayatına devam edebilmişken benim... Edememiş olmam oldukça kötü hissettiriyordu.

“Senin için endişeleniyorum, Sadie. En son ne zaman mutfığa girip bir şeyler pişirdiğini hatırlamıyorum. Bu koltukla olan ilişkin giderek rahatsız edici bir hâl almaya başlıyor. Partiye gel.” Kasumi uyarı niteliğinde konuşuyordu. “Eğlenmek seni biraz olsun neşelendirecek. Ben de tüm parti boyunca Instagram’da paylaşımlar yaparak Alex’e senin evde oturup yas tutmadığını göstereceğim.”

Siyah tül eteğiyle ışıltılı kırmızı ve beyaz çizgili tişörtünü inceledim. “Yılbaşı karnavalı için giyecek hiçbir şeyim yok.” Pasta şefliği işimi kaybettiğim ve dairemde taşınmak zorunda kaldığımda hemen hemen tüm eşyalarımı toplayıp erkek kardeşim Owen’dan onları Flatbush’taki Gotham Deposu’na götürmesini istemiştim. Son üç aydır baristalık yapıyordum ve günlerimi kahve lekelerini göstermeyen siyah bir tişört ve kot pantolon giyerek geçiriyordum.

“Bunu diyeceğini biliyordum.” Kasumi koyu renkli saçlarını omzunun üzerinden atıp kanepenin arkasındaki çantayı aldı ve içindekileri sırasıyla çıkarmaya başladı: A kesim bir etek, kırmızı bir *crop top* ve göz alıcı, payetli, siyah silindirik bir şapka.

Aslında geçen yıla kadar aşırı abartılı karnaval kostümlerini severdim. Ancak bu dediğim Xavier’dan önceydi. Kendisi eski patronum ve şehirdeki en seçkin restoranlardan birinin yönetici şefi. Destansı öfke nöbetlerinden biri sırasında suçu *patede*¹ bularak bir aşçıya bağırduğunda araya girmiştim. *Sonuçta yalnızca bir pate dünyanın sonu değil ya.* Eğer *pate* olayına karışmamış olsaydım bugün hâlâ gidebileceğim bir işim olabilirdi.

¹ Ördek, sülün gibi kanatlı kümes hayvanlarının ciğerinden yapılan et ezmesi. -çn.

Ama haksızlık karşısında her zaman mücadele ederdim ve *pate*, Xavier'in nihayet benden kurtulmak için ihtiyaç duyduğu bahaneydi.

Bu da yetmezmiş gibi müşterilerinin olduğu bir partide cinsiyetçi iş arkadaşlarından birini azarlayıp olay çıkardıktan sonra Alex benden ayrılmıştı. Bu ilk vakam değildi ve o olay Alex için bardağı taşıran son damla olmuştu. Kariyerine zarar veren bir kız arkadaşı olamazdı.

Her iki olayda da haklı kişi bendim. *Birileri* haksızlık karşısında ses çıkarmak zorundaydı, değil mi? O biri genelde *ben* oluyordum. Annem çenemi tutamamamın bir gün başımı belaya sokacağını söylerdi. *Sadie, sürekli bu kadar rahatsız edici olmamayı ne zaman öğreneceksin? Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır.*

O zamanlar, aklı başında hiçbir şefin yılanı deliğinden çıkarmayı istemeyeceğini, bunun sağlık kodu ihlali olduğunu söylemiştim. Şimdiyse, bu ödünç kanepede üçüncü ayıma giriyordum. Sadece Alex'in iş olanaklarını değil kendi işimi de tehlikeye atmıştım. Annemin söylediklerinde doğruluk payı olup olmadığını merak ediyordum. Belki de patronumla ve Alex'in iş arkadaşlarıyla olan sorunlarda beni bekâr, evsiz ve iş bulmak için mücadele etmek zorunda bırakmayan daha iyi bir yol vardı.

Kasumi altın renkli elbiseyi elinde tutarken erkek kardeşimin en yakın arkadaşı ve şu anda kaldığım evin sahibi Jacob içeri girdi. Kasumi trafiği yönetmeye çalışan bir trafik polisi gibi kollarını salladı. "Jacob. Hey, Jacob."

Jacob sendeleyerek durdu, göz kırptı ve kulağındaki devasa siyak kulaklığı çıkarıp boynuna astı. "Üzgünüm, bir şey mi dedin?"

Kasumi elindeki elbiseyi güzelce katlayıp kıyafet yığınının üzerine koydu. "Ben ve Sadie, arkadaşımın bu akşam

düzenleyeceği karnaval hakkında konuşuyorduk.” Başını eğdi. “Sence de Sadie'nin biraz dışarı çıkıp eğlenmesi gerekmiyor mu?”

Açıkçası Kasumi'nin bunu neden Jacob'a sorduğunu bilmiyordum. Jacob'ın karnaval temalı olsun ya da olmasın herhangi bir partiden hoşlanmadığına oldukça emindim. Ancak, o da beni bu kanepeden kaldırmaya oldukça istekli gözüküyordu, eğer Kasumi ona benim Brooklyn Köprüsü'nden atlamam gerektiğini söyleseydi muhtemelen ona da *evet* diyecekti.

Jacob'ın koyu renk gözleri Kasumi'den sehpanın üzerindeki kıyafetlere kaydı, sonrasında da bana baktı. “Şu karnavalda palyaçolar olacak mı?”

Kasumi göz devirdi. “İkinizin palyaçolarla sorunu ne?”

“Sadie onlardan çok korkuyor.”

Jacob'a sertçe baktım. Ben altıncı, erkek kardeşim ve Jacob da beşinci sınıfa giderken Owen bize Stephan King'in kitabından uyarılama *O* filmini izlettiğinden beri palyaçolardan korkuyordum. Jacob'ın benim hakkımdaki bu ufak detayı biliyor olması beni şaşırtmıştı.

Evimden taşınmak zorunda kaldığımda yardıma geleceğini düşündüğüm son kişi Jacob'tı. Pek de arkadaş sayılmazdık. O çok içine kapanık ve sinirli biriydi, ben ise... Şey... Gevezenin tekiydim. Diğerlerinin deyişiyle *çenesi düşük*. Ben onun yanındayken Jacob'ın nasıl işkence çektiğini düşünemiyorum bile. Benim hakkımda ne düşünürse düşünsün Jacob her zaman Owen'ı kollardı. Sanırım Jacob'ın zaten kullanmadığı boş bir odası varken kardeşimin beni stüdyo dairesine tıkıştırmasını istememişti.

Kasumi, Jacob'ı süzdü. “Bu gece ne yapıyorsun? Sadie'yi palyaçolardan korumak için sen de partiye gelebilirsin.” Kasumi

bana bakıp kaşlarını oynattı. İma ettiği şeyin anlaşılmadığını düşünse de anlaşılıyordu. Bir sıcaklık yanaklarıma hücum etti. Jacob'tan o anlamda hoşlanmıyordum. Çünkü... Iyy. O benim küçük kardeşimin en yakın arkadaşıydı. Bir keresinde *Victoria's Secret* kataloğumu karıştırırken yakaladığım kocaman gözlükleri olan sivilceli çocuktü. Aşırı inek kardeşimle birlikte bodrumdaki bilgisayara yapışıp tuhaf şarkılar yazdıkları ve nükleer şifreleri kıldıkları için hiçbir zaman lise balosuna gitmemişlerdi.

Ancak Kasumi, Jacob'ın bu tuhaf ergenlik yıllarına şahit olmamıştı, bu yüzden de onun Jacob'a olan bakış açısı benimkinden farklıydı. Yani, artık sivilcelerinin olmadığını görebiliyordum, görüşmeyeli boyu da bayağı uzamıştı ve şeffaf çerçeveli gözlükleri de muhtemelen şu yerli gözlük markalarından birine ait olan oldukça moda bir modeldi. Ayrıca elektronik müzik besteleme konusunda o kadar başarılı olmuştu ki bu güzel, geniş daireyi satın alabilmişti. Yine de o *Jacob*'tı işte.

Jacob bir an tereddüt etti, bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Eğer başka biri olsaydı, partiye gelmeyi düşündüğünü sanırdım. Ama büyük bir olasılıkla Kasumi'nin seçtiği ışıltılı kıyafet için beni yargılamaya hazırlanıyordu, çünkü Jacob asla bir partiye katılmaya tenezzül etmezdi.

Jacob'ı üstünde siyah bir ceket ve ışıltılı bir şapkaıyla sihirli değnek sallarken hayal edince kendi kendime gülümsemdim. Bakışlarım ona odaklandığında gülümsemem kayboldu. Gözlükleri ve kirli sakalıyla seksi sihirbaz rolünün altından kalabilirdi, takım elbise de onun uzun boyunu ve kaslı vücudunu öne çıkarırdı. Göz göze geldiğimiz anda ona çok uzun süre baktığımı fark ettim ama garip bir şekilde ikimiz de gözlerimizi kaçırmamıştık. Daha da garibi, ona bakarken nefesim kesiliyordu.

"Eee, peki geliyor musun?" diye sordu Kasumi yüksek sesle.

Gözlerini ilk kaçıran Jacob oldu. Yanaklarım alev almaya başlamıştı. Bütün bunlar, yani zaten alev alan zihnime Jacob'ı sokmak, Kasumi'nin hatasıydı. "Eminim Jacob'ın bu akşam yapacak daha önemli işleri vardır," diye kekeledim. "Ürpertici bir bilim kurgu müziği bestelemek veya onun gibi bir şey?"

Jacob birkaç kez hızla gözünü kırptırdı ama sonra başını salladı. "Evet. Benim yetiştirmem gereken işlerim var ama siz gitmelisiniz." Kulaklığını tekrardan takıp odasına gitmek için arkasını döndü. "Biraz huzur ve sessizlikte muhtemelen daha çok iş yapacağım."

Jacob odasına gittiğinde gelen ani bir dürtüyle kanepeden kalktım. "Tamam. Hadi şu partiye gidelim."

Kasumi ayağa fırladı. "Yaşasın!"

Sehpanın üzerinde duran sarı elbiseyi aldım ve hazırlanmak üzere odama gitmek için koridora doğru yürüdüm. Jacob'ın yatak odasının önünden geçerken onun odada dolaştığını duyabiliyordum. Muhtemelen ses mikseri, elektronik klavyesi ya da orada bulunan diğer aletlerle uğraşıyordu. Kapısının önünde durdum, parti konusundaki tereddüdü ve koyu renk gözlerinin benimkilere kilitlenişi aklıma geldi. Saat gece yarısına geldiğinde Jacob burada tek başına mı olacaktı? Bu düşünce, içi doldurulmamış bir mantı misali içime oturmuştu. Owen'la olan arkadaşlığı dışında hep asosyal biri gibi görünüyordu. Acaba sadece birazcık *yalnız* olabilir miydi? Seksi sihirbaz Jacob zihnimde canlandığında yanaklarım tekrardan kızarmaya başladı. Belki de kapıyı çalmalı, iğneleyici yorumum için özür dilemeli ve partiye gelmek isteyip istemediğini tekrardan sormalıyım.

Ben bunu düşünürken kapı açıldı, Jacob karşımda dikiliyordu. Derin bir nefes aldı ve sanki sabrı tükeniyormuş gibi aldığı nefesi yavaş yavaş verdi. "Bir şeye mi ihtiyacın var, Sadie?" Sanki

bu konuşmayı bir an önce bitirmek istiyormuş gibi omzumun üzerinden boşluğa bakıyordu.

“Şey... Hayır, hayır. Bir şey yok.” Birkaç adım geriledim. “Yalnızca odama gidiyordum. Şuradan... Koridorun sonuna.” Gereksiz bir hamleyle odamı işaret ettim. Bu daire onundu ve tabii ki odamın nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Ancak gerginlik *her defasında* çeneme vuruyordu. “Tamam, peki. İyi geceler.”

Koşarak odama gittim.

İkinci Bölüm

Öyle bir dönüp baktığımda o son patlamış mısırlı martiniyi içmesem iyi olabilirdi ama o an iyi bir fikir gibi gelmişti. Üç tane kokteyli kafama dikmişim bile, alkolün biraz olsun eğlenmeme ve Berbat Yılımın ardından küllerimden doğmama yardımcı olacağını ummuştum. Ancak şu âna kadar hissettiğim tek şey mide bulantısıydı. Kasumi kılıç yutma numarası yapan üstsüz ve dövmele adamlarla yarım saatir dans ediyordu. Onları öyle görünce aklıma yapmaya bile cesaret edemediğim edepsiz bir şaka geldi. Yine de eğlendiği için mutluydum ve benim sorunlarımla ilgilenmesi için onu peşimden sürüklemek istemiyordum.

Kasumi'nin arkadaşı Devon harika bir parti düzenlemişti ve bu parti, bir sosyal medya fenomeni için çok şey ifade edebilirdi.

Deponun tavanındaki elik kirişler, sirk çadırını andıran kırmızı-beyaz çizgili devasa perdelerin arkasında gizleniyordu. Işıltılı mayolar giyen akrobatlar vücutlarını dans pistinde asılı duran uzun ipek kumaşlar üzerinde lastik gibi esnetiyorlardı. Kedi kulaklı sarı kafa bandı ve kürklü eldivenler giyen DJ, kırmızı renge boyanmış tekerlekler üzerindeki eski moda bir aslan kafesinin içinde ses mikserindeki tuşlarla oynarken partidekiler şarkının ritmine ayak uyduruyordu.

Dışarıda, kırmızı deri kostümlü kaslı adamla flörtleşiyor ya da en azından kendi tariflerime kıyasla nasıl olduklarını görmek için sirk temalı yiyecekleri tadıyor olmalıydım. Ancak dev fiberglas fil heykelinin altında oturduğum yerden bir türlü kalmıyordum. Bu parti hayatımın özeti gibiydi; herkes dışarıda hayatını yaşarken ben kenarda oturuyordum.

Tabii ki, hayatımda iyi şeyler de vardı; restorandan aldığımın üçte birini kazanıyor olsam da bir kafede çalışıyordum ve Jacob, evindeki boş yatak odasında kira ödemededen kalmama izin verdiği için şanslıydım. Ancak bunların hiçbirisi New York'a taşındığımda Xavier's gibi bir yerde yönetici pasta şefliğine yükselmek, kendi pastanemi açmak ve bunun gibi ses getiren etkinliklere *catering* hizmeti sağlamak gibi hayal ettiğim şeyler değildi. şu anki durumumla ilgili hiçbir şey, ailemin aşçılık okulunda zamanımı boşa harcadığım ve kardeşim gibi üniversiteye gitmem gerektiği konularında yanıldığını kanıtlamayacaktı.

Ben dertlerimin derinliklerine gömülürken filin hortumunun arkasından kırmızı peruklu bir palyaço çıktı ve kafasını bana doğru eğdi. Mantıksız olduğunu biliyordum ama kalbim elektrik akımına yakalanmışım gibi çarpıyor ve nefesim sığlaşıyordu. Kırmızı devasa ayakkabılar giyen palyaço, parmak uçlarında bana doğru yaklaşıyordu. Hemen ayağa fırlayıp yavaşça

geri çekildim. Bana abartılı bir ifadeyle kaşlarını çatıktan sonra eldivenli ellerini dudaklarına götürüp kenarlarını parmaklarıyla yukarı doğru iterek gülümsedi. Sonra, *Tanrım*, sanki aynısını bana yapacakmış gibi eliyle dudaklarıma uzandı.

Sana gülümsemem için önce cesedimi çiğnemen gerek.

Kaçmak için geriye doğru bir hamle yaptığımda omzum filin kıcının sert yüzeyine çarptı, kaçamadan olduğum yerde kalakaldım. Palyaço bana doğru yaklaşarak parmaklarını yavaşça yüzüme doğru salladı. Yardım için çılgınca etrafıma bakınıyordum ama bu aptal palyaçoyla karanlık bir köşede yalnızdım ve o an cesedimin de bu hikâyeye dâhil olacağını düşündüm.

Düşüncelerim zihnimde dönmeye başlamıştı: Eğer bağırsam biri beni duyar mıydı? Veya palyaçoya saldırırsam, onu yenebilir miydim? Bir filin kıcına yapışmış hâlde donup kalmıştım. *Sonum böyle mi olacaktı?*

O anda bir çiftin filin etrafında dolaştığını gördüm. Uzun boylu adamın kolu kısa boylu adamın omzundaydı. Yardım istemek için ağzımı açsam da sesim boğuk çıktı ve müziğin gümürleyen sesi tarafından kelimelerim hızla yutuldu. Çiftin dikkatini çekmek için bir kolumu neredeyse ağır çekimde sallıyordum. Onlar benim tek umudumdu ama benim durumumdan habersiz, sadece birbirlerine bakıp yürümeye devam ediyorlardı. *Hayır*. Kelimelerimi toparlayabilirsem onlara bağırabilirdim. Onlar yanımdan geçip giderken yardım şansımın elimden kayıp gittiğini anlamıştım.

Sonra aniden bir mucize oldu. Sarhoş olduğu her hâlimden belli olan kısa boylu adam tökezledi ve dengesini sağlamak için bir adım attığında palyaçonun devasa ayakkabısına takıldı. Adamın omzu palyaçonun göğsüne çarpınca ikisi birden yana doğru düşerek yere yığıldı. Dansçıların arasından geçerek

koşmaya başladım. Deponun diğer ucuna vardığımda omzumun üzerinden arkama baktım, kıvrıkcık peruk ya da parlak, kırmızı plastik bir burun var mı diye bakınıyordum ama dans pistindeki titreşen led ışıklar ve hareket eden vücutlar görmemi zorlaştırıyordu. Arkama dönüp bir çıkış kapısı aramaya başladım. Önümde mor ve altın renkli kadife bir çadır duruyordu. İçeri girdim ve nefesimi düzenlemek için çadırın direğine yaslandım.

“Merhaba,” dedi derinden gelen bir ses.

“Aman Tanrım!” Yerimden sıçradım ve hızla arkamı döndüm.

Çadırın karşı köşesinde kırmızı ve altın renkli elbise giymiş, ağarmış uzun saçlarının üzerine aynı renkte bir eşarp bağlamış ufak tefek yaşlı bir kadın oturuyordu. Kadının önündeki altın renkli örtüyle kaplı masanın üstünde kristal bir küre duruyordu.

“Kimsin?” diye sordu kadın, sesi günde iki paket sigara içen biri gibi boğuk çıkmıştı.

Korkunç palyaço hikâyemi anlatmak için ağzımı açmıştım ki aklıma gelen düşünce beni durdurdu. “Bir dakika, sen falcı değilsin?” Ellerimi belime koydum. “Benim kim olduğumu *senin* biliyor olman gerekmiyor mu?”

Kadın ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. “Ben bir falcıyım, medyum değil. Önce kristal küreye danışmam gerek.”

O anda, kadının önündeki parlak küre daha da parlıyormuş gibi göründü. Acaba bakmadığım bir anda biri kokteylimin içine bir şey katmış olabilir mi, diye düşünerek gözlerimi kırptırdım.

“Falına bakmamı ister misin?” diye sordu kadın.

Bir yanımda bunun tamamen saçmalık olduğunu düşünse de bir an için teklifi kabul etmeyi aklımdan geçirdim. Ya biri, geçen aralık ayında kristal bir küreye bakıp beni geçireceğim korkunç yıl hakkında uyardıysaydı? Farklı bir şey yapar mıydım?

Evet, biri beni rahatsız ederse açık sözlü davranıp düşünmeden tepki verebiliyordum. Peki, ya kendimi durdurabilseydim? Belki de Alex'le dışarıda geçirdiğimiz gecelerde veya onun iş arkadaşı pisliğin tekiyken derin bir nefes alabilir ve tüm insanların önünde bağırarak yerine onlarla sakince konuşabilirdim. Eğer bu şekilde davranabilseydim, Alex'le hâlâ birlikte olur muyduk? Ya da zorbalık yaptığı sırada patronuma bağırarak yerine onunla makul bir konuşma yapmayı deneseydim? Gömme dolabı olan sevimli stüdyo dairemde yaşarken hâlâ Xavier's'deki işime gidiyor olur muydum?

Hâlâ hayallerimi gerçekleştirme yolunda adımlar atıyor olur muydum?

İç çektim. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Geleceği görmeme gerek yoktu, geçmişi değiştirmem gerekiyordu. Ve geçmişi bu masada değiştiremezdim...

Ya da değiştirebilir miydim?

Yaşlı kadının önünde duran kristal küreye baktım. "O şey başka numaralar yapabiliyor mu?"

Kadının bakışları kristal küreden bana kaydı. "Bu bir iPhone değil tatlım, bununla TikTok videoları izleyemezsin."

"Biliyorum..." Püsküllü, kadife tabureye oturdum. "Bak, geçen yılın, çorbanın yanında verilen çatal gibi anlamsız ve boktan geçti. Eğer tüm bunların başıma geleceğini bilseydim farklı seçimler yapar mıydım diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu yüzden, kaderimi öğrenmek güzel bir şey olsa da gerçekten ihtiyacım olan şeyin... Geçen yılı sil baştan yaşamak olduğunu biliyorum."

"Ah, anlıyorum." Falcı sağduyulu bir şekilde kafasını salladı. "Sen *onlardan* birisin."

"Kimlerden biri?"

“Geriye gidip geçmişî kurcalamak isteyenlerden. Baştan söyleyeyim, bu pek de iyi bir fikir değil,” çarpık parmağını bana doğru salladı. “Bunun sonu şimdiye kadar hiç iyi bitmedi.”

Omurgamdan yukarı doğru çıkan bir ürperti hissettim ama hedefime kilitlenmişim. “Yani bana yardım edebileceğini mi söylüyorsun?”

Kadın beni tepeden tırnağa süzdü. Sonunda ellerini havaya kaldırdı. “Pekâlâ. Sana bir dilek hakkı veriyorum ama öncesinde bunu yapmak istediğine emin olmalısın. İşler düşündüğün gibi gitmeyebilir.”

Kadının sözleriyle tüylerim diken diken oldu. Bu çok saçmaydı çünkü bütün bunlar tamamen sahteydi. Yarı sarhoş olmasaydım ve beni takip eden bir palyaço olmasaydı şimdiye kadar çoktan buradan gitmiş olurdum. Yine de o anda kendimi onaylarcasına kafamı sallarken buldum. “Evet, hadi yapalım.”

Yaşlı kadın derin bir iç çekti. Daha sonra masanın altından yavaşça ahşap bir kutu çıkarıp açtı. Taburede doğrulmuş, kristal küreye üstten bakmaya çalışıyordum. “Büyüleri böyle mi yap—”

Falcı elini kaldırdığında sustum. Kadın kutunun içerisinden bir dizi renkte kurutulmuş otlara benzeyen bitkiler, seramik bir kâse ve birkaç küçük cam kavanoz çıkardı. Bir avuç kırmızı otu kâseye attı; ardından yeşil, sonra bir tutam mavi ve bir tane de turuncu otu kâseye koydu. Ufak bir tokmakla hepsini ezerek elde ettiği bordo renkli tozu küçük bir bez torbaya döktü.

“Hemen git ve bardan bir *shot* votka al,” diye emretti.

Burnumu kırıştırdım. Votkanın tadı çakmak gazı gibiydi. “Ben daha çok tekilacıyım. Sence ben—”

Elini sallayarak lafımı kesti. “Yeter!”

Bir torba dolusu toza bakarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Sanırım falcı o şeyi votkaya dökmemi ve ardından da

içmemi isteyecekti. Bu zor bir *hayır* olacaktı ve sadece votka tadını sevmediğim için de değildi. Daha önce birinin içkime bir şey atmış olmasından endişe etmiştim... Bu iyi bir fikir değildi ama buraya kadar gelmişim ve kendimi gitmeye ikna edemiyordum.

“Gidip bir *shot* votka al,” diye tekrarladı kadın. “Ardından votkayı içecek, gözlerini kapatıp etrafında üç tur dönecek, dileğini diledikten sonra da bu tozu havaya saçacaksın.”

Beynimin hâlâ mantıklı düşünebilen kısmı bu talimatlara gülerek yerde yuvarlanıyor olsa da başımı evet anlamında salladım ve talimatların sırasını aklımda tutabilmek için tekrarlama ya başladım. *Votka, dön, dilek dile, toz... Votka, dön, dilek dile, toz...* Anlaşıldı. “Sonra ne olacak?”

“Ne mi olacak?” Falcı gözlerini kapadı ve dünyadaki en aptal insanmışım gibi bir tavır takınarak kafasını salladı. “Sonra dileğin gerçekleşecek.”

Bu cevap sadece daha fazla soru sormak istememe neden olmuştu ama bu iksiri hazırlarken o kadar zahmete girdiği için bunu söylememin doğru olacağından emin değildim.

Bunun yerine, tozun olduğu torbayı kapıp çantama koydum ve harekete geçmek için ayağa kalktım.

“Pekâlâ. Yardımın için teşekkürler.”

Falcı kadın boğazını temizledi ve çenesiyle cam kavanozu işaret etti. Kavanozun üzerinde BAHŞİŞ yazıyordu. Doğru ya. Kavanoza normalde vermeyeceğim bir yirmilik tıkaştırdım.

“İyi şanslar,” dedi arkamdan. Çadırdan çıkıp dans pistine doğru yöneldim.

Kalın perdeler içeriden gelen müzik sesini engellemeye yetmiyordu, yoğun bas ritim içimde yankılanıyordu. Kalabalık pistin kenarında durdum, etrafımdaki insan curcunasını izliyor

ve seçeneklerimi gözden geçiriyordum. Bir falcının söylediği bu saçma yöntemi denemeyi gerçekten düşünüyor muydum?

İki tane kol omuzlarımı sardığında bir an onun ürkünç pal-yaço olduğunu sandım. Ancak yüzündeki kocaman gülümse-mesiyle Kasumi karşımda duruyordu. “Sadie! Her yerde seni arıyordum,” diye bağırdı gürültüyü bastırmaya çalışarak. “Parti harika, değil mi?”

“İnanılmaz,” diye bağırdım. Tozun bulunduğu torbayı güvenli bir şekilde çantamın içine koyduğumdan emin olmak için çantama dokundum. Ne yaptığımı açıklamak zorunda kalmak istemiyordum.

“Bil bakalım, mesailerı bittiğinde kimler bu gece bize katıla-cak?” dedi. “Sonya ve Marianne! Bir sürü *shot* atmalıyız.”

Hafifçe gülümsedim. Sonya ve Marianne de Kasumi’yle bir-likte Xavier’s’te çalışıyordu. Ben orada çalışırken tanışıp arkadaş olmuştuk ama kovulduğumdan beri eski iş arkadaşlarımla pek görüşmek istememiştım. Şehrin herhangi bir yerinde pasta şefi olarak başka bir iş bulamadığım için onlarla yüzleşmek istemi-yordum. Xavier, benimle çalışmanın zor olduğunu yaymak için elinden geleni yapıyordu ve diğer şefler hakkımdaki söylentile-ri duymamış olsa bile referans için eski patronumu arıyorlardı. Xavier’s’ten kovulduğumda yalnızca o işi kaybetmemiştim, tüm iş olanaklarımı da kaybetmiştim.

“Aslında biraz migrenim tuttu,” dedim, doğaçlama yapıyor-dum. “Ben dışarı çıkacağım.”

“Ah, çok üzgünüm.” Kasumi’nin omuzları düştü. “Seni eve bırakayım.”

Kafamı iki yana salladım. Eğlenmek için yanıp tutuştuğu her hâlınden belliydi ve gecesini mahvedersem kendimi daha da kötü hissedecektim. “Hayır, sen Sonya ve Marianne’le kal. Henüz gece yarısı bile olmadı. Eve kendim dönebilirim.”

“Emin misin?” Omzumun üzerinden dans pistine bakarken Kasumi’nin ifadesinde bir belirsizlik vardı.

“Evet, kesinlikle.” Sarılmak için onu kendime çektim. “Yarın beni ara.”

Kalabalığın içerisine daldım ve çıkışa doğru yürümeye başladım.

Vestiyerin yakınında, deponun etrafını kaplayan bir bar vardı ve insanların oluşturduğu sıra fazla uzun değildi. Elimi te-reddütle çantama soktum, rafa dizilmiş Grey Goose ve Absolut marka votkaların şişelerine baktım.

Falcının dediklerini yapmalı mıydım?

Ne zararı olabilirdi ki?

Fikrimi değiştirmeden önce bir *shot* sipariş verdim ve kane-pelerle puf koltukların olduğu karanlık bir köşeye geçtim. Çiftler aralarında konuşuyor, bazıları öpüşüyordu ama kimse benim olduğum yere doğru bakmıyordu. İçkimi masaya koyup renkli tozu avucumun içine döktüm.

Hadi bakalım.

Hazırım.

*Shot*ı hızla kafama diktim, votka mideme doğru inerken geçtiği her yeri yakmıştı. Ardından dönmeye başladım. Bir tur, iki tur, üç tur. Başım dönüyordu. Tökezleyerek durdum ve dileğimi evrene yolladım. *Lütfen bana ikinci bir şans ver. Lütfen bana geçen yılı tekrardan yaşama şansı ver.* Gözlerim hâlâ sımsıkı kapalıydı. Tozu havaya doğru fırlattım ve dökülen yumuşak tanecikleri tenimde hissettim.

Geçen yılın tüm siniri ve endişesi vücudumu terk etmiş gibiydi, tüm bedenime sakinlik çöktü. Eski deponun havası saçlarımı dalgalandıran ve cildimi yakan boğucu, tropikal bir esintiye

dönüştü. Kollarımı genişçe iki yana açtım, his bulutu üzerinde süzülüyordum ve sihrin varlığına inanmaya başlamıştım.

Yavaşça gözlerimi açtum ve gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Bu kadar mıydı? Bir şey olmuş muydu? Hayatımın gidişatını değiştirmiş miydim? Hatalarımı telafi etme şansım olacak mıydı? Derin bir nefes aldım ve ardından—

Çok içten bir çığlık attım.

Palyaço. Palyaço tam karşımda duruyordu. Kocaman açılmış gözleriyle boyalı yüzü benimkinin bir santim uzağındaydı. Kafasını eğdi ve sanki ne yaptığımı soracakmış gibi merakla ellerini kaldırdı. Dans müziğinin içimde atan ritmiyle bilincim geri geldiğinde gözlerimi kırptırdım. Birdenbire, kırmızı plastikten burnu olan ve puantiyeli tulum giyen adamın aslında bu durumdaki en mantıklı kişi olduğunu fark ettim. *Ben ne yapıyorum böyle?* Kalbim duracak gibi olmuştu.

Kendimi daha fazla küçük düşürmeden önce aptal palyaçonun yanından geçerek hava almak için dışarı çıktım.

Dün gecemin daha da kötü geçemeyeceğini düşünerek aptallık etmişim. Metroya gider gitmez, ekranda L hattındaki metronun bozulduğu yazıyordu. Metro tünelin içinde bozulup kaldığı için Brooklyn yönüne giden seferler geçici süreyle iptal edilmişti. Yılbaşı gecesi taksi bulmam imkânsızdı. Bu yüzden M hattındaki metroyu yakalayabilmek için birkaç sokak fazladan yürümek zorunda kalmışım.

Eve dönüş yolunda, yaşadıklarım aklıma geldi. Yaşlı bir kadının yüklü bir miktar bahşış karşılığında hayatımı daha iyi hâle getirebileceğine mi inanmışım? O kadar acınası bir durumda mıydım? Keşke partide içkime ilaç atılmış olsaydı, en azından tüm suçu ilaç etkisinde olmama yıkabilirdim ama sarhoş bile değildim.

Metro istasyonda durduğunda indim. Yılbaşı şapkaları, gürültülü parti düdüğü ve ellerinde şampanya şişeleri olan insan selinde

âdeta yüzerek ilerliyordum. Az önce terk ettiğim parti ortamını andırıyordu. Sokaktaki binalar rüzgâr rüneli oluşturuyor, soğuk aralık havası kırmızı ceketimin içinden geçerek tenime değiyordu. Ancak üşümüyordum, vücudum utançtan alev alev yanıyordu. Ya Sonya ve Marianne, beni karanlıkta KitchenAid marka mikser gibi dönerken görseydi? Xavier's'teki herkese zavallı Sadie'nin ne kadar umutsuz vaka olduğunu anlattıklarını hayal dahi edemiyordum.

Jacob'ın evine giden alternatif rotam eski apartmanımın yanından geçmeme neden olduğu için başımı önüme eğerek oraya bakmamaya çalıştım. Çünkü eskiden benim olan ikinci kattaki pencereye bakmak fazlasıyla acı vericiydi. Birkaç sokak ötede, Higher Grounds Coffee kapalıydı ama sabah vardiyam başladığında erkenden orada olacak ve ışık gibi parlayacaktım. Jacob'ın binasına yaklaştığımda telefonuma babamdan bir mesaj geldi.

İyi seneler. Sana gönderdiğim Brooklyn College broşürlerine baktın mı? Jacob'ın kanepesinde sonsuza kadar yaşayamazsın.

Yeni bir utanç dalgasıyla gözlerimi kapadım. Jacob'ın *kanepesinde* yaşamıyordum...

Sadece, kanepede biraz fazla zaman geçiriyordum.

Her nasılsa, babam bana kurabiye hamurunun içine şeker yerine tuz dökmüşüm de her şeyi mahvetmişim gibi hissettirmeyi başarıyordu. Akademisyen olan ebeveynlerimin pek de hoş olmayan baskılarına rağmen yerel üniversiteler yerine aşçılık okulunu seçmiştim. Onlar da bunu asla kabullenememişlerdi.

Belki de babam haklıydı. Jacob'ın evinde sonsuza kadar kalamazdım ve pasta şeffliği için ilanlar havada uçuşmuyordu. İç çekerek çabucak bir cevap yazdım.

Belki bu hafta bir ara bakarım.

Gönder tuşuna bastığım anda yazdığımı geri almak istemişim.
Babamın yanıtı gecikmedi.

*Harika! Belki de en iyisi budur.
Seninle gurur duyuyorum.*

Mesajın son üç kelimesine odaklanmıştım. Daha önce ebeveynlerimden biri benimle gurur duyduğunu söylemiş miydi hatırlamıyordum. Bunun böyle olması gerçekten çok üzücüydü.

Jacob'ın evine vardım, kapıcısı olan, yenilenmiş, savaş öncesinden kalma bir binaydı. Asansörden çıkarken neredeyse Jacob'ın kapı komşusu Paige ve erkek arkadaşıyla çarpışıyordum. İlk taşındığımda Paige'le tanışma fırsatı bulamamıştım. Ancak ince duvarlardan sızan Olivia Rodrigo şarkıları sayesinde Paige'in zorlu bir ayrılık yaşadığını anlamam uzun sürmemişti. Onu anlayabiliyordum. Bir akşam, yaklaşık altı saat boyunca apartman boşluğundan duyulan boğuk bir sesin *Traitor*'ı söylemesini dinledikten sonra dairesine bir şişe şarap ve bir kutu çikolatayla gitmiştim. İşler iyiye gitmeye başladığında Paige ve uzun saçlı kurye Brandon birbirlerine âşık olmuşlardı. Şimdi de asansörden indiğimde onları koridorda öpüşürken görmek beni mutlu etmişti.

Burada durduğumu belli etmek için boğazımı temizledim ama benim varlığımdan rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. Paige bana sırtıttı ve Brandon'ı asansöre doğru çekti. Tekrar öpüşmeden önce kapıların kapanmasını bile beklememişlerdi.

İkisini görmek beni aşk konusunda umutlandırmalıydı ama onların mutluluğu beni sadece daha fazla üzüyordu. Neden Paige gibi olamıyordum? Neden hayatıma devam edemiyordum?

Jacob'ın uyumuş olabileceği ihtimaline karşı eve sessizce girdim. Benimle işi hakkında konuşmasa da rutinini öğrenmiştim. Kısıtlı süre içinde yetiştirmek zorunda olduğu büyük bir projesi varken gece yarlarına kadar ayakta kalabilirdi ama bitirdiğinde erkenden yatarı. Hangisini yapacağını asla kestiremiyordum ve her iki durumda da genellikle kapısı kapalı olduğundan benim için pek bir fark yaratmıyordu.

Jacob ve erkek kardeşim çocukken ayrılmaz bir ikili olsa da biz hiç arkadaş olmamıştık. O ve Owen oldukça yetenekliydi, onur belgesi alıp birincilik için yarışan ve Ivy League üniversitelerinden burs alan zeki çocuklardı. Ben ise yalnızca ev ekonomisi dersinde başarılıydım. Küçükken ailemin beni mükemmel kardeşimle karşılaştırmasından o kadar bıkmıştım ki derslerime çalışmayı bırakıp bunun yerine eğlenmeye öncelik vermiştim.

Jacob'ın yalnızca dersleri iyi değildi, aynı zamanda bir tür müzik dâhisiydi ve favorim Anthony Michael Hall yerine Molly Ringwald olduğu için beni hep küçümserdi. Onunla konuşmaya çalıştığımda Jacob bana biyoloji laboratuvarındaki sıçanmışım gibi bakardı; besin zincirinde onun altında yer alan tamamıyla farklı bir türmüşüm ve önümde bir gelecek yokmuş gibi... Hemen hemen herkesle iletişim kurabilirdim ama Jacob'ın sessizliği karşısında, bu sessizliği doldurmak için tutarsız bir şekilde gevezelik etmeye başlıyordum.

Dürüst olmak gerekirse hâlâ pek bir şey değişmemişti. Birkaç ay önce Jacob'ın evinde kalmaya başladığımda belki arada sırada takılırsınız diye düşünmüştüm. O benim erkek kardeşimin en yakın arkadaşydı ve şu sıralar Owen'la ben oldukça yakındık. Ancak Jacob'ı film izlemeye davet ettiğim ilk seferde, benimle kanepede

iki saat geçirmesi fiziksel olarak acı çekmesine neden olacaktı gibi çırpınmıştı. Ben de o günden sonra vazgeçmiştim.

Son zamanlarda, Jacob'ın odasında takıldığı ya da evin içinde kulaklığı takılı bir şekilde dolaştığı, benim ise dondurmama bakarak onu görmezden geldiğim rahat bir rutin oluşturmuştuk. Bu yüzden yılbaşı partisi felaketinden sonra parmak uçlarımda yürüyerek eve girdiğimde salondan gelen müzik sesini duyunca şaşmışım. Belki de Jacob daha uyumamıştı ve pikaptan müzik dinliyordu. Ancak salonun kapısında durduğumda müziğin piyanodan geldiğini fark ettim.

Jacob piyanonun önünde, arkası bana dönük bir şekilde oturuyordu. Parmakları piyanonun üzerinde zarıfça hareket ederken köşede duran tekli lamba, piyanonun parlak yüzeyi üzerine gölgeler düşürüyordu. Şarkının havada süzülen melodisi yavaş ve melankolikti. Bana sabahın erken saatlerinde işe yürürken ağaçların üzerine veya boş şehir sokaklarına düşen kanı hatırlattı. Şarkı tüm vücudumu sararken kapı çerçevesine yaslandım. Jacob son notaya bastığında yoğun duyguların boğazımda oluşturduğu acıyı bastırmak için sertçe yutkundum.

Arkasını döndüğünde yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Sadie,” dedi sessizce. Bir elini alnında gezdirdi, sanki kendini şimdiki zamana geri döndürmeye çalışıyormuş gibiydi.

Şaşmıştı, nasıl hissettiğini anlayabiliyordum.

“Piyoano çalabildiğini bilmiyordum,” dedim odaya girerken.

Dudakları hafifçe kıvrılarak yarım yamalak bir gülümseme oluşturdu. “Oturma odamdaki dev enstrümanın yalnızca üzerine saksı koymak için olduğunu mu düşündün?”

Pişmanlıkla kafamı iki yana salladım. “Yani, çalabildiğini biliyordum. Elektronik müzik yaparken orgu kullandığımı duymuştum ama böyle müzikler çalabildiğini bilmiyordum.” Piyanoyu işaret ettim. “Bunu sen mi besteledin?”

Sorduğum soru karşısında şaşırmış görünüyordu ve gözü, neredeyse açıklanamaz bir şekilde bana biraz acıyormuş gibi seğirdi. Sonunda başını evet anlamında salladı.

“Çok beğendim.”

Önce ellerine sonra bana baktı. “Teşekkürler.”

Daha önce müziğiyle ilgili güzel bir şey söylemediğimi fark ettim. Tüm hayatım boyunca onun müzikleri arka planda çalmıştı. Çocukluğumda bodrum kattan bir melodi süzülürdü ya da Owen’ın icat ettiği video oyunu veya diğer bilgisayar şeylerinin müziği olurdu. Onun bunu yaparak geçimini sağladığını biliyordum ama sanırım Jacob da hayatımda hep arka planda kalmıştı.

“Erken dönmüşsün,” dediğinde onun bu gece huzur ve sessizlik içinde çalışmayı istediğini hatırladım. Benim eve gelmemle bu iki isteği de gerçekleşmeyecekti. Büyük ihtimalle bu geceyi yalnız geçirmeyi tercih ederdi. İşe gitmek, Owen ya da Kasumi’yle ara sıra öğle yemeği yemek dışında son birkaç aydır kanepesinde zaman geçiriyordum. Bahse girerim ki *Altın Kızlar* dizisinin müziği rüyalarına giriyordu. Buraya piyano çalmaya gelmemesine şaşırmamıştım.

Utançtan yanaklarım kızarmıştı. “Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim.” Geriye doğru bir adım attığımda ayakkabımın topuğu halıya takıldı ve tökezledim.

Jacob ayağa kalkarak bana doğru birkaç adım attı ama tüyler ürpertici palyaço gibi kıcımın üzerine düşmeden ve kendimi daha fazla küçük düşürmeden önce duvara tutunmayı başardım. “İyiyim, iyiyim,” diye utançla mırıldandım. Jacob bana bakıyordu, sanırım hem mecazi hem de gerçek anlamda iyi olup olmadığımdan emin olmaya çalışıyordu. Tekrar iki ayağımın üzerinde durduğumda kanepeye doğru ilerledi. “Beni rahatsız

etmiyorsun,” dedi uzun bacaklarını altına alarak otururken. “Parti nasıldı?”

Bu geceye dair yaşadığım onca ruhaf şeyde olduğu gibi bu soru karşısında da şaşkınlığımı gizleyemedim. Aramızda geçen konuşmalar genel olarak sürü kimin aldığıyla ilgili altı kelimelik kısa diyaloglardan ibaretti. Belki de bu sorunun nedeni bir yılın sonu ve yeni bir yılın başlangıcı olmasıydı. Ya da belki de saatin geç olması ve odanın durgunluğu aramızdaki olağan garipliği maskeliyordu. Ancak kanepenin diğer ucunda yer bırakması benim de oturmam için bir davetiye gibi gözüküyordu.

Yapmak isteyeceğim son şey odama gidip gece yaşananların utancı içerisinde debelenmekti. Bu yüzden ben de ayakkabılarımı çıkardıktan sonra yanına oturdum. “Kasumi haklıydı. Parti muhteşemdi.”

“Öyle mi?” dedi.

Cevap verip vermeme konusunda tereddüt ediyordum. Jacob gerçekten gecemin nasıl geçtiğini dinlemek istiyor muydu? Oldukça meraklı gözüküyordu. O da benim gibi son derece yalnız olabilir miydi?

Ona kılıç yutan adamı ve padamış mısırlı martiniyi anlattım. Palyaçonun beni köşeye sıkıştırdığı kısma geldiğimde, yaşadıklarım daha az korkunç ve fazlasıyla komik gelmeye başlamıştı. Jacob kahkaha atarken başını arkaya yasladı, ben de ağzımdan kontrolsüzce çıkan kıkırdamalar eşliğinde karnımı tutuyordum. Kahkahalarımız dinerken vücudumu ona doğru kaydırduğım anda o da bana bakmak için başını kaldırdı. Göz göze geldiğimizde nefesim kesildi. Hâlâ bana bakıyordu ve aramızda bir farkındalık rüzgârı esiyordu. Kalbim acı içinde göğüs kafesime çarpıyordu ve piyano çalarken hissettiğim o duygu geri gelmişti.

Ne yapacağımı bilmediğim bir tür özlem duyuyordum, bu yüzden bakışlarımı başka tarafa doğru çevirdim.

Jacob boğazını temizledi ve oturma şeklini değiştirdi. “Peki, madem parti muhteşemdi, neden eve on bir buçukta döndün?”

Bir yastık aldım ve göğsüme yasladım. “Bilmiyorum. Sanırım pek parti havamda değildim.”

Bir elini kanepenin arkasına koyarken gözlerim gerilen koltundaki kaslara kaydı. Sürekli piyano çalmaktan kas yapmış olmalıydı. “Senin için zor bir yıld. Belki de kutlama yapmak için bir sebep bulamamış olabilirsin,” dedi.

Beni sandığımdan daha iyi tanıyor olması karşısında bir kez daha şaşırmıştım. Sanırım dondurucuda stokladığım Ben & Jerry marka dondurmaları veya çalma listemde durmadan çalan Olivia Rodrigo şarkılarını fark etmişti. Yine de, Owen’ın yaptığı gibi içinde bulunduğum durumla dalga geçmiyor ve hatta gerçekten mücadele ettiğimi anlıyor gibi görünüyordu. Bu, şu anda benim için çok şey ifade ediyordu.

“Biliyorum, birlikte yaşaması kolay biri değilim,” dedim. “Ayaklarımın üzerinde durana kadar burada kalmama izin verdiğin için de sana ne kadar minnettar olduğumu daha önce söyleyemedim.” Parmağımla, kucağımdaki yastığın sökülmiş ipiyle oynuyordum. “Sen olmasaydın şimdiye kadar kenardaki tüm birikimimi harcamış olacaktım. Sanırım o parayı bir gün kendi pastanemi açmak için kullanacağımı umut edecek kadar aptalım.”

“Neden aptal olasın ki?” Vücudunu bana doğru yaklaştırdı.

“Bilmiyorum. Belki de üniversiteye gitmeliydim. Şu anda Owen gibi benim de gerçek bir kariyerim olabilirdi.”

“İşte şimdi anne ve baban gibi konuşmaya başladın,” dedi. Jacob, ben ailenin yüz karası olarak derslerimi C ile zar zor geçerken Owen’ın, 4 ortalama ve bilgisayar mühendisliği

diplomasıyla altın çocuk olduğunu bilecek kadar Thatcher aile yemeğine katılmıştı. On altı yaşına geldiğimde *Great British Bake Off* yarışmasındakiler gibi limonlu, lor peyniri dolgulu ve vanilyalı fondan çiçekleri olan dört kadı bir pasta yapabiliyordum. Belki de okul derslerime daha çok çalışmalıyım. Tereyağlı krema, akademisyen ebeveynlerimi etkilemek için hiçbir zaman yeterli olmamıştı.

“Belki de haklılardı.” Omuz silktim. “Yani, otuz yaşına geldim.”

Jacob bana göz kırptı. “Hey, Owen ve ben otuz yaşındayız. Senin otuz bir yaşında olduğunu sanıyordum.”

Elimi havaya kaldırdım. “Tanrı aşkına, Jacob. Düşene bir tekme de sen atıyorsun.”

Gülerken omuzlarının titremesi boşuma gitti. Genelde çok ciddi, içine kapanık ve oldukça yargılayıcı biriydi bu yüzden de onu güldürmek zafer kazanmışım gibi hissettirmişti.

“Demek istediğim, bazı şeyler için yaşım fazla büyük. Örneğin, sivri dilimin kariyerimi ve ilişkiyi mahvetmesine izin vermek için çok yaşıyım.”

Kanepenin karşısından bana bakarak bir dakika boyunca sessiz kaldı. “Çocukken okuldaki kimse Owen’la bana sataşmıyordu,” dedi sonunda.

Ona meraklı gözlerle baktım. Bununla nereye varmayı planlıyordu?

“Çünkü eğer sataşırlarsa, senin onların kıklarını tekmeleyeceğini biliyorlardı.” Yüzünde yamuk bir gülümseme belirdi.

Ufak bir kahkaha attım. “Evet, yapardım.”

Jacob’ın koyu renk gözleri üzerimdeydi ama ifadesi belirsizdi. “Keşke kendini benim gözümde görebilseydin. Çünkü bence düşündüğün gibi sivri dilli biri değilsin.” Loş ışıktaki kanepede yan yana otururken aramızda bir yakınlık oluşmuştu. “Sana

baktığımda, zorbalara karşı dik duran birini görüyorum. Kim daha güçlü ve daha kalıplı insanların başka birine kötü davranmasına müdahale eder?”

Söylediği bu sözler karşısında boğazımda hissettiğim yanma geri gelmişti. Ellerime doğru baktım.

Eğildi. “Eğer biri bu özelliğini takdir etmiyorsa... Seni hak etmiyor demektir.”

Bu konuştuğum kişi... *Jacob* mıydı? Hayatımda ilk kez diyecek bir şey bulamamıştım.

O anda *Jacob*'ın sessiz dairesi aniden kıyamet gününü andıran bir sesle doldu. Tencere ve tavalar çınlıyor, trompet sesleri yankılanıyor ve sokaktaki düzinelerce ses birbirine karışıyordu. Onuncu kattaki pencereden havai fişeklerin patlayıp East River üzerinde ışıldadığını görebiliyorduk.

Şehirdeki kutlamalara bakmak için aynı anda doğrulduk ve artık kanepenin iki ayrı ucunda değildik, ikimiz de kanepenin tam ortasında yan yana oturuyorduk. Omzum yanlışlıkla onun omzuna değdiğinde vücudunun ne kadar sıcak olduğunu fark ettim.

“Sanırım gece yarısı oldu,” diye mırıldandım.

“Sanırım.” Kafasını bana doğru çevirdiğinde gözlerimiz buluştu. Ve... Aman Tanrım. İnsanların geleneksel olarak yeni yıla girerken yaptıkları şeyi anımsadım.

Jacob beni öpmek mi istiyordu? Daha da önemlisi ben de *Jacob*'ı *öpmeyi* mi düşünmüştüm?

“Şey, kutlamak için biz de bir şey yapmalı mıyız?” diye sordum. Sesim pofuduk bir beze gibi yumuşak çıkmıştı. “Hoşça kal korkunç yıl! Bir beşlik mi çakmalıyız? Veya tencere tavayla biraz gürültü mü çıkarmalıyız? Ya da—” Gergin olduğumda gevezelik ettiğimi söylemiş miydim? Şu anda da *Jacob Gray*'in varlığı beni

oldukça geriordu. “Eğer sözlerini biliyorsan *Auld Lang Syne*’i söyleyebi—”

“Sadie.” Neyse ki daha fazla saçmalamadan Jacob beni durdurmuştu. “Beşlik mi çakmak istiyorsun? Veya...” Dudakları gülmemek için çabalıyormuş gibi kıvrıldı. “*Auld Lang Syne*’i mi söylemek istiyorsun?”

Dudağımı ısırdım. “Hayır, pek sayılmaz.”

“Şuna ne dersin?” Jacob beni nazıkçe omuzlarımdan kavradı. “Yeni yılın kutlu olsun.” Bana doğru eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Dudakları çok yumuşaktı ve alev gibi yanan yanaklarıma karşın soğuktu. Bir an tereddüt ettiğinde sert sakalları çeneme sürtündü. Fazla düşünmeden elimi göğsüne koydum ve tişörtünü avucumla kavradım. Donup kalmıştı, şaşkın şaşkın bana bakıyordu ve dudakları benimkilerin bir santim uzağındaydı. Gözlüklerini yavaşça çıkarıp kanepenin arkasında bir yere koydum.

“Yeni yılın kutlu olsun, Jacob,” diye fısıldadım ve onu öptüm. Dudaklarına daha iyi erişmek için başımı eğdim ve dilimi dudaklarında gezdirdim. Jacob bir elini saçlarımdan arasına daldırdı, diğer elini belime sardı ve beni kanepenin koluna yasladı. Dudaklarımı, yanağıma ve boynumu öpmek için üzerine doğru eğildi. Sonra dudakları tekrardan dudaklarımı buldu ve *ah Tanrım*, bu konuda çok iyiydi. Nasıl bu kadar iyi olabilirdi ki? Bunca zaman bu geniş omuzları, kaslı kolları ve şu anda alev alev tenimde âdeta bir konçerto çalan muhteşem müzisyen parmaklarını nasıl fark etmemiştim? Onu kendime doğru çektim ve—

Uzaktan bir anahtar sesi geldi. Bir kapı gıcırdayarak açıldı ve ardından çarparak kapandı. Koridorun girişinde korkunç, sinir bozucu bir erkek sesi yankılandı. “Hey, Jake!”

Dördüncü Bölüm

Jacob'ı göğsünden sertçe ittim ve hızla oturur pozisyona geçtim. "Owen geldi."

"Kahretsin," dedi Jacob. Hemen kanepenin diğer tarafına doğru giderek gözlüklerini alıp bir hamlede gözüne taktı. Bana döndü ve elbisemin eteğini dizlerimin üzerine gelecek şekilde çekerek düzeltti. Sonra kanepede yana kaydı ve bacak bacak üstüne atarak önüne döndü.

Erkek kardeşim salona girdi ve yanımızdan geçip mutfığa yöneldi. Buzdolabını açıp iki bira aldı. "Gitmeye hazır mısın, dostum?"

"İı," dedi Jacob gözlüklerini tekrardan düzeltirken.

Owen salona geri geldiğinde karşımızda duran piyano taburesine oturdu. "İlginç bir kombin seçimi, Sadie. Saçındaki roz da ne öyle?"

Burada yaşıyormuş gibi davrandığı için kardeşimden rahatsız olmamaya çalışıyordum. Jacob ve Owen'ın anaokuluna dayanan yirmi beş yıllık bir arkadaşlıkları vardı. Liseden sonra her ikisi de üniversiteyi Boston'da okumuştı. Owen MIT'de, Jacob ise Berkley Üniversitesi Konservatuvarı'nda eğitim görmüştü. Bu yüzden birlikte New York'a taşınmışlardı. Owen'da Jacob'ın evinin anahtarları vardı. Jacob sürekli kulaklıkları kulağına yapışık-mış gibi dolaşarak müzik setinde kendini kaybettiği için Owen içeri kendi anahtarıyla giriyordu. Owen'ın habersiz gelişleri beni daha önce hiç rahatsız etmemişti ama tabii daha önce en yakın arkadaşıyla öpüşmemiştim de...

Zihnimde eski anıların üzerine bir sifon çekerek Owen'ın kuyafetim hakkında yaptığı yoruma sinirlenmiş gibi davrandım. "Bu seni hiç alakadar etmez," dedim kardeşimle konuştuğum için âdeta olgunluk sergileyerek. "Burada ne işin var?"

Owen birasından bir yudum aldı. "Jacob'ı AstRoBot'tan bazı insanlarla tanıştırmak ve Blackbird'de bir şeyler içmek için müzik stüdyosundan çıkarmaya geldim." Owen, MIT'den mezun olduğunda hâlâ bilgisayar bağımlısıydı. Sonra milyarlarca dolarlık sermayesiyle risk üzerine kurulu bir robotik şirketinde işe girdi ve birdenbire yazın bile iki yüz dolarlık kapüşonlular, klasik *Vans*lar giymeye ve bereler takmaya başladı. Artık, alazlanmış hurma ve turşu suyundan yapılan kokteyllerin servis edildiği, Pabst Blue Ribbon marka biranın on beş dolar olduğu barlarda takılıyordu.

Jacob'ın, Owen'ın teknoloji manyağı arkadaşlarıyla bir şeyler içmek için gece plan yapmasına biraz şaşırmıştım. Bu gece bir şey öğrendiysem o da Jacob'ı artık tanıyamıyor oluşumdu. Belki de hiç tanıyamamıştım ya da belki de... Onu biraz daha yakından tanısaydım, pek de fena olmazdı.

Owen ayağa kalktı. “Ben bir tuvalete gitsem iyi olacak.” Tuvalete gitmek için koridora yöneldi. Jacob’la ben yalnız kalmıştık.

Ona bakmak için ayağa fırladım. “Ee...”

“Sadie...” O da ayağa kalkmıştı. Benden bir iki santim uzakta duruyordu ve ona bakmak için kafamı kaldırmak zorunda kalmıştım. Tişörtünün göğüs kısmının kaslarından dolayı nasıl gergin durduğunu, uzun kirpiklerinin loş ışıktaki yanaklarına düşürdüğü gölgeleri, dudaklarının beni öpmekten hafifçe şiştiğini açıkça görebiliyordum. Ona, geçen bir saatin bu yıl geçirdiğim en eğlenceli an olduğunu, kendimi uzun bir aradan sonra tekrardan eskisi gibi hissettiğimi söylemeyi düşünüyordum. Ve belki de ona... Yarın dışarıda takılmak isteyip istemediğini sorabilirdim. Israr etmeyecektim tabii ama sadece bir öğle yemeği ya da parkta yürüyüş veya başka bir şey yapmak ister mi diye sormayı planlıyordum.

Ben bir şey söyleyemeden o konuşmaya başladı. “Sadie, ben özür dilerim.”

“Bekle.” Geriye doğru tökezledim. “Ne? Özür mü diliyorsun?”

Ellerini saçlarında gezdirdi. “Bunların hiçbirinin olmasını istemezdim. Yani, buraya geldiğinde çok üzgün duruyordun ve ben... Şey... Ben...” Kafasını salladı ve nefes verirken ağzından ufak bir küfür kaçtı. “Çok üzgünüm.”

“Sen beni öptüğün için üzgün müsün?”

“Evet... Şey için.” Elini kanepeye doğru salladı. *Yaşadığımız her şey için üzgündü.*

O anda tüm taşlar yerine oturdu. Benden hoşlanmıyordu, neden hoşlanacaktı ki? Ben kanepesinde sabahlığıyla oturan üzgün kızdım. Mısır gevreğini doğrudan kutusundan yiyen ve *Queer Eye* izleyip ağlayan biriydim. Jacob bana acımişti, tüm

bunlar bu yüzdendi. Bu gece yaşananlar, Owen'ın zavallı kız kardeşine verilen acınası bir öpücükten ibaretti.

Kalbim dehşet içinde çarpmaya başladı. Ya gerçekten yarın takılmakla ilgili bir şeyler söyleseydim? Ya Jacob dönüp tüm bunları Owen'a söyleseydi? Kardeşim kelimenin tam anlamıyla benimle dalga geçer, gülmekten bayılırdı ve tubbi yardım çağırmak zorunda kalırdık. Ben de hayatımın geri kalanı boyunca çölde bir çadırda yaşamak zorunda kalırdım.

Ellerimi yanaklarıma bastırdım. “Aman Tanrım.”

Jacob ellerini saçlarında gezdirdi. “Oldukça savunmasız bir anda böyle bir şeye kalkıştım.”

Sağol Jacob, zavallılığımıza vurgu yapman iyi oldu.

“Sadie,” dedi devam ederek. “Ben gerçekten—”

“Üzgün olduğunu söylemeyi bırak.” Bakışlarımı çevirdim çünkü eğer az önce benimkine değen dudaklarından ne kadar pişman olduğuna dair bir şeyler dökülürse, onu tokatlayabilirdim.

“Seni öptüğüm için beni hemen affetmezsen de anlarım.”

“Ben—” Başını salladı. “Evet, sanırım.”

Tanrım, ne kadar da aptalım.

“Belki de hiç yaşanmamış gibi davranabiliriz.” Ellerini kot pantolonunun cebine soktu. “İşleri tuhaflaştırmaya gerek yok, değil mi?”

Yüzüme düşen birkaç tutam saçı çekerken elime bir avuç kırmızı toz geldi. Bu gece hayatımda yaşadığım en kötü geceydi. Jacob haklıydı. Ne düşünüyordum ki? Kardeşimin en yakın arkadaşıyla, aynı zamanda evsiz ve işsiz olduğum için bana evini açan ev sahibimle öpüşmek ve bunun bir felakete dönüşmeyeceğini düşünmek... Bu, kendi hayatımı kendi ellerimle baltalamak değilse neydi?

Sırtımı dikleştirdim ve kalan ufacık gurur kırıntısıyla buradan çıkmaya karar verdim. Sonra da yarın uyanıp kendimi

toparlayacaktım. Belki de ailemin bana gönderdiği o aptal üniversite broşürlerine bakmanın zamanı gelmiştir diye düşündüm. Artık seçeneklerim tükeniyordu.

Jacob'a baktım ve yalandan omuz silktim. “Ne olmamış gibi davranalım?”

Rahatladığı yüzünden belli oluyordu. “Aramız iyi, değil mi?”

“Evet!” dedim gökkuşağı görmüş bir çocuk neşesiyle. “Tabii ki iyiyiz. Kesinlikle!” Bana yan yan baktı. Belki de biraz abartmıştım. Birdenbire kendimi çok yorgun hissetmeye başlamıştım. “İyi geceler, Jacob.”

Saatler önce yapmam gereken şeyi yapmak için koridora doğru yöneldim. Yatağa girip yorganı kafamın üzerine kadar çektim.

OCAK

Kendimi cezalandırmayı sevdiğim için Jacob'ı düşünerek uyandım. Bugün dünden daha da aşağılanmış hissediyordum, tabii bu mümkünse. Yalnız olduğunu ve benimle vakit geçirmek istediğini düşünmüştüm. Aramızda bir bağ oluştuğunu sanmıştım.

Ama hayır. Zavallı çocuk yalnızca gecesinin başlamasını bekliyorken ben ortaya çıkmıştım. Acınacak bir hâldeydim, peritozuyla kaplıydım ve ebeveynlerimle ilgili sorunlarım hakkında gevezelik ediyordum. Muhtemelen konuşmayı kesmem için beni öpmüştü.

Ve Tanrım, o öpücük...

Onunla aynı evde yaşarken nasıl tüm bunlar olmamış gibi davranabilirdim ki? Sanırım işin iyi tarafı Jacob'ın beni kanepesinden kaldırmayı başarmasıydı çünkü artık odamda saklanacaktım. Böylece onunla bir daha asla yüzleşmek zorunda kalmayacaktım.

Gözlerimi açtım ve tavana bakmaya başladım. Gerçekten dibe vurmuştum. Yatağımın üzerinde asılı duran yıldız şeklindeki eski dönemlere aitmiş gibi görünen avize, sanki düşüncelerimi onaylıyormuş gibi hafifçe sallandı. Perde, pencereden esen bir rüzgârla dalgalandı. Perde de durumumu onaylıyordu. Pencereyi hep ufacık da olsa açık bırakırdım, çünkü köşedeki radyatörün tek bir ısı ayarı vardı; kavurucu sıcak ayarı. Pencereyi açık bırakmazsam uyandığımda haşlanmış olabilirdim. Yatağın sol tarafına doğru yuvarlandım ve telefonumu almak için uzandım. Kasumi'yi arayıp aramamak ve dün Jacob'la yaşananları ona anlatıp anlatmamak arasında gidip geliyordum.

Elimi havada salladım. Yatağın sol yanında bir komodinin yoktu. Yalnızca—

Tanrım. Neler oluyor?

Yatakta doğruldum.

Yatağın diğer tarafında uyuyan bir *adam* vardı. Sırtı bana dönüktü ve yorgan kafasına kadar çekiliydi.

Paniklemiştim. Üzerimdeki yorganı kenara itip bir anda ayağa fırladım. Dün gece Jacob'la bir şeyler mi yaşamıştık? Belki de partide içkimin içine biri bir şey atmıştı ve her şeyi unutmuştum. Bunu nasıl hatırlamıyor olabilirdim ki? *Lanet olsun, eğer o öpücük bir işaretse bunu gerçekten hatırlamak istiyorum.*

Donakalmıştım.

Avize. Taşınırken bu avizeyi paketlediğimde ağlamıştım ve Owen onu Flatbush'taki depoya götürmüştü.

Açık pencere ve güneşle çalışan radyatör. Burada olmama-
lıydı. Jacob'ın yenilenmiş binasında sıcak havayla ısıtma sistemi
vardı.

Odanın tamamını görebilmek için daire çizerek döndüm.
Brooklyn Flea'da aldığım serigrafi baskılarım. West Elm yor-
ganım. Giyilip işe gitmeye hazır, cebinde Xavier's işlemesi olan
siyah şef önlüğü.

Burası benim *eski* dairemdi. İşimi kaybettiğimde taşınmak
zorunda kaldığım yer. Nasıl olmuştu da buraya gelmiştim?

Bakışlarım binanın koridoruna açılan kapıya doğru kaydı.
Belki de dün gece sarhoş olup zorla içeri girmiştim?

Ancak kapı düzgünce kapalıydı ve üzerinde zorla girildiğine
dair hiçbir iz yoktu. Ayrıca zorla girmiş olmayı kabul etsem de
kendi eşyalarım buradaydı. Başkalarınınkini değil. Şef önlüğümün
kumaşına dokunmak için uzandım, parmağımın tam da ismi-
min işlendiği yerin üstünde durdum. Parmaklarımin altındaki
pürüzlü işleme tıpkı hatırladığım gibiydi. Hayır, kesinlikle ha-
lüsinyasyon görüyor olmalıydım. Sonunda geçen yılın stresinden
kurtulmuştum ve beynim beni her şeyin dağılmasından önceki
zamana geri götürmüştü. Yanaklarımı tekrar tekrar tokatlardım.
Bunun beni gerçek dünyaya geri döndürmesini umuyordum
ancak bu işe yaramadığında kollarımı çimdiklemeye başladım.

Owen'ı ya da annemle babamı aramalı mıydım? Eğer onlara
neler olduğunu anlatsam beni hastaneye götürmek için iki saat
geçmeden burada olurlardı. Beni bu alternatif evrenden çıkarıp
Jacob'ın dairesine geri götürecek bir portal arıyormuş gibi
odanın içerisinde tekrardan yavaşça döndüm. Eğer Jacob bura-
larda bir yerdeyse beni hastaneye götürebilirdi. Ama şu durum-
da bile bir düşünce beni durdurdu. Sanki dün gece yeterince

aşağılanmamışım gibi şimdi onu bulmalı ve o öpücüğün sonunda benidelirttiğini itiraf etmeliydim.

Sırtımı duvara yasladım. Hayır. Hayır. Yapamazdım. Her şeye rağmen bu saçmalıktan uyanacaktım. Kulüpteki çılgınlığın ertesi günü uyanan biri gibi baş ağrısı ve kurumuş bir boğazla uyanacak, kendimi Jacob'ın misafir odasının zemininde yatarken bulacaktım. O zamana kadar burada bekleyecektim. Planımı gerçekleştireceğim sırada bakışlarım yatağımdaki adama kaydı. Uykusunda iç çekiyor ve yatakta yuvarlanıyordu. Yorgan çıplak omzundan kaydı ve—

O anda bacaklarım uyuştı, ayakta durabilmek için kanepenin arkasına rutundum.

Yataktaki *Alex*'ti.

Buranın eski dairem olması dışında yatakta uyuyanın eski erkek arkadaşım olduğu konusunda da halüsinasyon görüyordum. Bu son gelişmeyi sindiremeden telefonumun önümdeki sehpanın üzerinde vızıldadığını gördüm. Arayan Kasumi'ydi.

Aklıma aniden dün yaşadıklarım geldi.

Karnaval. Falcı. Bir önceki yılımı yeniden yaşama dileğim.

Bu mümkün müydü?

Telefonu aldım ve Alex'i uyandırmamak için banyoya koştum.

“Sadie, neredesin?” Ben cevap vermeyince Kasumi devam etti. “Yirmi dakika önce yeni yıl *brunch*ının atıştırma malıklarını hazırlamak için burada olman gerekiyordu.”

“Tam olarak nerede olmam gerekiyordu?” Klozetin kapağını kapayıp üzerine oturdum.

“Ne demek nerede? İşte olman gerek, Sadie. Seni idare etmeye çalışıyorum ve Xavier'e meyveli *galette* sevkiyatından erik çıkmadığını ve senin de biraz almak için dışarı çıktığını söyledim

ama bu bahane onu uzun süre oyalamayacak. Kışını kaldır ve hemen buraya gel.”

Önümdeki küvete bakıyordum. Bu devasa küveti çok seviyordum, bu daireye taşınmamın nedenlerinden biri de oydu.

Ama şu anda burada olmamalıydı. Burası artık benim dairem değildi. “Kasumi, biz dün gece yılbaşı partisine gittik mi?”

“Ne? Evet, elbette yılbaşı partisine gittik.”

“Ve şey...” Bunu nasıl soracağımı bilmiyordum. “Bana partinin nerede olduğunu... Söylers misin?”

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu ve sonunda, “Sadie, iyi misin? Dün gece gittikten sonra bilincini kaybedecek kadar sarhoş mu oldun? Alex nerede?”

“Ben iyiyim. Alex... Burada.” Buradaydı ama burada olmamalıydı. Halüsinasyon görüyordum. Bunların hepsi bir yanılsamaydı. *Değil mi?* “Lütfen, sadece cevap ver, parti neredeydi?”

“Alex’in yatırım sektöründeki arkadaşlarından birinin dairesindeydi. Adı Zach miydi, neydi? Adam bana asıldı ve tuvaletten çıktığımda ürkütücü bir şekilde bana yaklaşmaya çalıştı.”

Zach’in evindeki partiye gitmiştim. Tamam, evet oradaydım. Hatırlıyordum ama o parti geçen yılbaşı arifesindeydi. Bir yıl önceydi. Dün gece değildi. Dün gece karnaval partisi vardı.

Falci, akrobatlar ve geri kalanının sadece aşırı gerçekçi bir rüya olması mümkün müydü? Ama bu nasıl olabilirdi ki? Hepsi çok gerçekçi hissettirmişti. Deponun kokusu, aşırı tereyağlı parlanmış mısır kokteylinin tadı ve Jacob’ın beni öperken sakallarının yanağını çizmesi. Hayatımın son yılında yaşadıklarımın hayal ürünü olma ihtimali yoktu. Kovulmam, Jacob’ın evine taşınmam, Higher Grounds Coffee’de işe girmem...

Telefonum kucağıma düştü, ana ekran tuşuna basarak tarihe baktım. Aniden başım dönmeye başlamıştı. Çünkü beklediğim

gibi *1 Ocak* yazmasına rağmen... On iki ay önceki *1 Ocak* günüydü. Hayatımın son yılı... Silinmişti.

Tamamen silinmişti.

Tıpkı dilediğim gibi.

Yanaklarımı tokatlayıp kollarımı çimdikledim. Falcılar gerçek değildi ve dilekler gerçekleşmezdi. Bu yüzden belki de tüm bunlar bir rüyaydı. Belki de dün uyumuştum ve hâlâ uyanmamıştım. Belki de alarmım her an çalıp beni—

“Sadie?” Kasumi’nin sesi kucığımdaki telefondan yankılandı. “Orada mısın?”

Burada mıyım? Gözlerim banyoda gezindi. Baskılı duş perdesi. Aynanın yan tarafında duran kiremitteki çatlak. Göz kaleminim ve lavabonun kenarında duran rujum. Zach’in partisi için makyajımı yaptığımdan beri orada duruyorlardı.

Elbette, bu bir rüya ya da halüsinasyon olsaydı bu kadar gerçekçi hissettiremezdi. Bazı şeyler bulanık veya gerçek dışı olurdu. Mesela duvardaki çatlak benimle konuşur veya Kasumi aniden anneme dönüşürdü ama bunların hiçbiri olmuyordu. Sıradan bir dairede sıradan bir güne uyanmışım gibi geliyordu. Sadece yanlış günde ve yanlış dairede uyanmışım gibi...

Yani geriye yalnızca bir ihtimal kalıyordu.

Dün gece ikinci bir şans istemiştım ve bugün geçen yılın 1 Ocak’ıydı. Sadece evim değil, yatakta erkek arkadaşım ve pasta şefi olarak bir işim vardı. Renkli tozu ve garip votka büyüleriyle o yaşlı falcı benim için gelmişti, bu benim her şeyi değiştirme şansımdı.

“Sadie?” Kasumi durmadan adımı söylüyor ve sesi gittikçe daha da yükseliyordu.

Telefonu kulağıma görürdüm. “Xavier’i biraz daha oyala, tamam mı? Geliyorum.”

Altıncı Bölüm

Salona geri döndüğümde kafamda dönen ilk ikilemi düşündüm. Şu anda içinde bulunduğum ikinci şans evreninde Alex ve ben beraberdik. Ancak benim gizli takvimime göre, onu Instagram'dan saatlerce *stalk*lamak için geçirdiğim uzun saatler dışında aylardır görmemiştim.

Geçen gece başka birini öpmüştüm. Teknik olarak hiç yaşamamış olsa da bana oldukça gerçek hissetirmişti. Alex benden ayrıldığı ve başkasıyla çıkmaya başladığı için üzgündüm. Jacob hâlâ aklımda olduğu için Alex'e karşı sadakatsizmişim gibi hissediyordum ve mantıksız bir şekilde Jacob'a karşı da aynı şekilde hissediyordum. Eğer yirmi dört saat önce bana, yatakta Alex'le uyanacağım söylenseydi mutluluktan havalara uçardım. Ancak tüm hayatım bir gecede altüst olmuştu ve şu anda hangisinin doğru olduğunu bilmiyordum.

İş üniformamı aldım ve üzerimi değiştirmek için banyoya ilerledim. Çünkü Alex'in orada beni üzerimi değiştirirken görebileceğini düşününce utanmıştım. Onun tekrardan hayatımda olmasına alışmak muhtemelen birkaç gün sürecekti. Dişlerimi fırçaladıktan ve saçımı atkuyruğu şeklinde topladıktan sonra ayakkabılarımı bulmak için parmak ucumda yürüdüm.

Alex, kucağındaki yorganla yatakta üstü çıplak bir şekilde oturuyordu. Kaslı vücudunu, karın kaslarının ortasından başlayıp aşağı kadar inen kollarını, örtünün altında kaybolana kadar bakışlarımla takip ettim. Yüzüm kızarmıştı. Yanlış hatırlamıyorsam Alex çıplak yatmayı severdi. Bu da demek oluyordu ki yorganı kaldırdığı anda net bir şekilde—

“Günaydın, bebeğim. İşe mi gidiyorsun?” Gerinmek için kollarını başının üzerine doğru kaldırdığında kafamı çevirdim.

Onu daha önce çıplak görmüştüm. Üç yıl boyunca çıkmıştık ama bu kalbim kırılmadan önceydi ve şu anda duygusal olarak onu çıplak görmeye hazır olup olmadığımdan emin değildim. Ayrıca işe geç kalmıştım ve eğer işimi tekrardan kaybetmek istemiyorsan bu ikinci şansı iyi değerlendirmeliydim.

“Evet, işe gidiyorum.” Ayakkabılarımı giymek için bakışlarımı kaçırdım ve cüzdanımı bulmak için etrafa bakındım. Bir yıl önce geçen gece, partiden döndüğümde cüzdanımı nereye koymuştum? “Kapıyı kilitlemek için anahtarın var, değil mi?” diye sorduktan sonra tökezleyerek durdum. Evlerimizin anahtarlarını birbirimize vermiş, yemeğe çıkmayı ve kokteyllerle kadeh kaldırmayı büyük bir olay hâline getirmiştik. Birkaç yıl sonra ayrıldığımız gün evimin anahtarını bana geri verdiğinde çirkin bir şekilde ağlamıştım. “Yani, tabii ki anahtarın var.”

Bana yandan bir bakış attı. “Endişelenme, kapıyı kilitleyeceğim. İşinde başarılar.”

Şu anda onu öpmem mi gerekiyordu? Bu, bizim normal bir zamanda normal veda etme şeklimiz miydi? *Unuttuğumuz şeyler çok garip değil mi?* Sonunda eğilip onu yanağından öpmeden önce bir anlık tereddüt ettim ve ardından, “Görüşürüz,” dedim.

“Hey,” Ben adım atmadan önce elimi tuttu. “İyi misin? Kafan biraz dağınık gibi.”

O an yanaklarım o kadar ısınmıştı ki üzerinde tost yapabilir ve patates kızartabilirdiniz. Ama ona bu olanlardan bahsedemezdim. “Tabii ki iyiyim. Yalnızca birazcık yorgunum. Dün... Eee... Uzun bir geceydi.” Tam olarak *bir yıl uzunluğunda* bir geceydi. Elimini çekmeye çalıştım ama Alex sıkı tutuyordu.

“Bu akşam yemek yiyelim. İşten sonra yanına gelirim.”

Buruşuk yorgana baktım. Alex’in yatmadan önce şekillendirdiği dalgalı sarı saçları uyurken bozulmuş, arkaya doğru yatmıştı. Belki de henüz jöle kullanmaya başlamamıştı. Bu zamanlarda, Columbia Üniversitesi’nin işletme bölümünden yeni mezun olmuş ve sadece birkaç ay önce yatırım sektöründe işe başlamıştı. Onu üç yıl önce tanıştığım Alex gibi görmek kafa karıştırıcıydı. Ayrıldığımızda, Berbat Yılımın yarısında, şirketteki diğer adamlarla aynı ışıltılı saçları vardı ve tasarımcılar tarafından yapılmış takımlar giyiyordu.

Bunun bir sisle karışıp kaybolacağımı umarak Alex’in elini sıktım. Ancak o da elimi sıkarak karşılık verdi. Gerçekten de buradaydı. Şu anda her şey gerçektir.

Ona ahmakça baktığımı fark ettim. “Ah. Akşam yemeği mi? Tabii. İşten çıktığımda sana mesaj atarım,” dedim ve koşarak evden çıktım.

Xavier’s’teki yılbaşı *brunch*ını kafeinsiz ve aç karna adanmam mümkün değildi. Bu yüzden Higher Grounds Coffee’ye uğradım. Zoe, Williamsburg’daki en iyi kahveyi yapardı. Bunu

Berbat Yılımda orada çalışırken öğrenmiştim. Nasıl yapılacağını doğru dürüst öğrenmem üç haftamı almıştı. Çörekler güzel değildi, ben uykumda bile daha iyilerini yapabiliirdim ama çok aç olduğum için bunu önemsemedim.

İçeri girdiğimde öğütülmüş kahve, vanilya ve Higher Grounds'a özel tanıdık kokular etrafımı sarmıştı. Kendimi bu tanıdık ama yabancı yeni dünyamda rahatlamış hissettim. Dükkânın sahibi Zoe, uzun siyah örgülerini rengârenk bir şal ile bağlamış, tezgâhın arkasında duruyordu.

“Merhaba Zoe,” dedim tezgâha yaklaşırken. “Bir *latte* ve bir yaban mersinli çörek alabilirsem harika olur. Paket olsun, lütfen. Çoktan işe geç—” Aniden durdum. Çünkü Zoe, kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu ve haklıydı. Dört ayımı o tezgâhın arkasında geçirmiştim ama yeni dünyamda burada *hiç* çalışmamıştım. Zoe beni tanıımıyordu ama ben onunla sanki eski arkadaşlarmışız gibi samimi konuşuyordum.

“Tanışıyor muyuz?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. “Adımı nereden biliyorsun?”

“Ah, şey...” Bunu nasıl kıvıracaktım? En samimi *ben bir sapık değilim* gülüşümü takındım. “Birkaç ay önce buraya gelmiştim.” Zoe o kadar eskiyi hatırlayamazdı, değil mi? Ama o, müşterileri hatırlama ve onlara kendilerini iyi hissettirme konusunda inanılmaz yeteneği olan insanlardan biriydi. Daha önce konuşmuş olsaydık kesin hatırlardı. “Eee... O gün birinin sana Zoe diye seslenmesine *kulak misafiri* oldum,” diye doğaçladım. “Ve tesadüfen... Şey... Benim kedimin adı da Zoe’ydi. Ancak öldü.” Ah, harika. Bu evrende artık ölü bir kedim vardı. Yüzümü astım, Zoe’nin bana acımasını sağlamak için sevgili evcil hayvanıma olanlar karşısında olabildiğince üzgün görünmeye çalıştım. “Bu

yüzden adını biliyorum ve kesinlikle aklımdan çıkmayacak bir isim.”

Burası New York’tu. Yani kafeye gelen en tuhaf kişi kesinlikle ben değildim ama bahse girerim ki bu haftanın en tuhaf kişisi bendim. Zoe’nin durumu nasıl idare edeceğini düşündüğü yüzünden belli oluyordu. “Ah... Senin... Tüylü arkadaşınla aynı ismi taşıyor olmak beni mutlu etti. Zavallı Zoe. Sen nasıl hissediyorsun?”

“Elimden gelenin en iyisini yapıp dik durmaya çalışıyorum,” dedim. “Evcil hayvanını kaybetmek gerçekten zor. Aileden gibi oluyorlar.” *Kapa artık çeneni, Sadie.*

“Evet,” dedi kafasını sallayarak. “Çok üzıldüm. Adın neydi?”

“Sadie,” dedim, inandığım görünce rahatlamıştım. “Sadie, yani şey gibi...” Elimle havada tırmak işareti yaptım. Kedi Kadın Sadie. Aman Tanrım, yine o gergin anlardaki gevezeliğim tutmuştu. *Rica etsem birisi beni bu durumdan kurtarabilir mi?*

Zoe benden uzaklaştı, bunu yaptığı için kim onu suçlayabilirdi ki? “Pekâlâ, sana *latteni* hazırlayayım.”

Süt köpürtücüyü kullanmak için arkasını döndüğünde ellerimi yüzüme bastırarak kafamı salladım. Bu yılı daha önce yaşamamış gibi davranmak beklediğimden daha zor olacaktı. Çok fazla tehlike vardı. Bir dahaki sefere ağzımı açmadan önce düşünmeyi öğrenmek ve bilmemem gereken şeyleri analiz etmek için gerçekten daha çok çaba sarf etmem gerekecekti. Bütün bilgileri yalnızca Berbat Yılım boyunca mahvettiğim şeyleri düzeltmek için kullanmalıydım.

Aniden aklıma gelen şeyle pişmanlık duydum. Keşke geçen sefer bazı önemli hisse senedi rüyalarına ya da piyango numaralarına dikkat etseydim. Tabii ki artık çok geçti. Ayrıca, aniden

teknoloji hissesi almaya başlarsam kendimi içine soktuğum bu ölü kedi durumundan bile daha şüpheli bir durumun içine sokabilirdim.

Soluma dönüp baktığımda yaşlı bir kadının bana baktığını gördüm. Bayan Kaminski. Daha önce tanıştığımızı belli edemezdim. Tezgâhta oturup çalışanlara bağırmayı çok severdi. Zoe ona aldırımıyordu, hatta bazen ona bedava kahve bile veriyordu.

Lattem ve çöreğim hazır olduğunda iyi bir bahşiş bıraktım. Zoe bana katlanarak bunu hak etmişti. Xavier's'e giden sokak boyunca yiyeceklerimi atıştırdım ve oraya vardığımda fark edilmemeyi umarak arka kapıdan içeri girdim.

Kasumi, endüstriyel metal tezgâhın arkasında duruyor, Xavier's'in menüsündeki inci şekerli ve limonlu *waffle*ların üzerine koymak için çilek dilimliyordu. Ben çantamı personel dinlenme odasına attıktan ve belime bir önlük bağladıktan sonra Kasumi, "Sadie," diye fısıldadı. "Şükürler olsun, gelmişsin. Xavier bir şeye sinirli. Kim bilir neye?" Gözlerini devirdi çünkü hepimiz Xavier'in öfke nöbetlerine alışkındık. "İyi misin? Bu sabah telefonda bir gariptin."

"Evet, iyiyim. Sadece..." Kısa bir süre boyunca boktan hayatımı düzeltmem için falcının büyü yaparak beni bir yıl geriye döndürdüğünü söylemeyi düşündüm. Böyle bir hikâyeye kim inanırdı ki? Tanrıya şükürler olsun ki o anda aklım başıma geldi. "Sabah kalktığımda biraz akşamdan kalmaydım."

"Evet, ben de. Alex'in yeni arkadaşları gerçekten içmeyi biliyor, değil mi?"

Alex'in son birkaç aydır çalıştığı Wall Street yatırım şirketinin sloganı, *Sıkı çalış ve iyi oymaydı*. Restoran sektöründeki insanların alkole düşkün olduğunu sanırdım ama sabahlara kadar çalışıp sonra da püsküllü deri koltukları ve arkada puro odaları

olan lüks barlarda gecede yüzlerce dolar harcayan yatırımcıların yanında bizim hiç şansımız yoktu. Bunların hiçbirisi Alex'e göre şeyler değildi ama şirkette yeni olduğu için bazen *oyunu* onların kurallarıyla oynamak zorunda kalıyordu.

"Alex oldukça iyi biri," dedi Kasumi düşüncelere dalarak. Sanki kafamın içindekileri okumuştı. "O dangalak yatırımcılarla o kadar çok takılmasına şaşırdım."

"Partide Zach sana asıldığı için üzgünüm," dedim. Zach, partinin ev sahibiydi. Ayrıca Alex'le ayrılmamıza neden olan adamdı. Ancak Alex'in ve tüm iş arkadaşlarının önünde Zach'le tartıştığım için teknik olarak ayrılmamızın nedeninin ben olduğumu kendime sürekli hatırlatıyordum. Bunu yaparken ne düşünüyordum bilmiyorum ama bunun yaşanmasına bir daha asla izin vermeyecektim.

Parti hakkında konuşmaya devam etmeden önce Xavier odaya daldı. "Sadie," diye kükredi. "Neredeydin?"

"İıı..." Çaresizce etrafıma bakındım. Kasumi bunca zamandır restoranda duran bir poşet eriği alıp masanın diğer ucuna doğru fırlattı. "Erik!" dedim erik dolu poşeti Xavier'e doğru sallayarak. "Sevkiyatla erik gelmedi. Ben de bugünkü menüde ne kadar çok meyveli *galette* olmasını istediğini biliyordum ve bu yüzden de biraz erik almak için pazara gittim."

Xavier bir hatamı bulmak için poşete baktı. Ancak söyleyecek bir şey bulamayınca bana bir bakış attı. "Tamam. İşe koyul. Hamuru aç ve çok kalın olmamasına dikkat et."

Xavier'in işimi nasıl yapacağını söylemesine ihtiyacım yoktu. Hayatımın diğer kısımlarında bocalamış olabilirdim ama bir elim arkamdayken yalnızca tek elimi kullanarak bile mükemmel incelikte güzel bir tart hamuru açabilirdim. Jean Georges'da dört yıl yardımcı aşçı olarak çalışmadan önce aşçılık okulunda sınıf

birincisiydim. Xavier's'teki yardımcı şeflik işini kabul ettiğimde, adımlı duyurma ve sonunda yönetici pasta şefliğine yükselme fırsatı beni cezbetmişti.

Xavier çalışanları azarlamak için mutfaktan ayrılırken Kasumi başıyla onun az önce çıktığı kapıyı işaret etti. “Ne pislik ama.”

Ben de aynı cümleyi yinelemek üzereydim çünkü eski moda bir Xavier azarından daha çok sevdiğim bir şey yoktu ama son saniyede bir şey beni durdurmuştu. Bu benim ikinci şansımdı. Hatalarımı düzeltmek ve aynı şeyleri tekrarlamayı bırakmak için bir fırsattı. Hak etse bile patronuma laf söylemek istemiyordum. Onun yerine omuz silktim. “Stresli olmalı. Özel günler ve bir sürü şey vardı, yoğun bir haftaydı.”

Kasumi'nin ağzı kocaman açılmıştı. “Az önce... Sen Xavier'i mi savundun?”

“Hayır.” Yüzüne bakmadan bir çekmeceyi açarak içindekilere baktım. “Tabii ki, hayır.” Çekmeceden oklava ve hamur kesiciyi aldım, onları tezgâhın üzerine paralel olarak mükemmel bir şekilde dizdim. “Yani... Geç kalan *bendim*.”

Bana ağzı açık hâlde baktığını anlamam için kafamı kaldırmama gerek yoktu ve onu suçlayamazdım. Eskiden olsa benim de ağzım açık kalırdı ama Xavier'e karşı böyle davranmazsam sadece pişman olacaktım.

Bu hatayı bir kere yaptım ve aynısını tekrarlamayacağım.

Onun yerine bakışlarımı önümden ayırmadan mükemmel bir hamur açmaya odaklandım.

Yedinci Bölüm

Yaptığım meyveli *galettelerim*, kusursuz yuvarlak hamurları ve ekşiyle tatlının mükemmel karışımı olan meyveleriyle leziz ve çıtır çıtır olmuştu. Xavier iyi iş çıkardığımı söylemeye tenezzül dahi etmese de garsonlar yemek salonunda atıştırmalıkları dağıtırken *galettelerimin* müşteriler tarafından övgü ve takdir topladığını söylemişlerdi.

Önlüğümü asıp dışarı çıktığımda vücudum sanki restoranın sanayi tipi bulaşık makinesinden geçirilmiş ve kurutulmak üzere sıkılmış gibiydi. Higher Grounds'ta baristalık yaparken bazı sabahlar ve yoğun akşam saatleri dışında işler oldukça sakin. Sırtım ve ayaklarım telaşlı bir restoran mutfağının kaosuna geçiş yapacak kadar hazırlıklı değildi.

Teknik olarak aylardır giymediğim şef terlikleri topuğumun su toplamasına neden olmuştu. Acıyı görmezden gelmeye

çalışarak sersemlemiş bir hâlde topallayarak eve gidiyordum. Sonunda binanın ön kapısına vardığımda çantamı karıştırıp evin anahtarını aramaya koyuldum. Çantamın yan ceplerinde, buraya taşındığımda ani bir kararla eczaneden aldığım mor renkli, tek boynuzlu at anahtarlığını arıyordum ama hiçbir yerde bulamıyordum ve o kadar yorgundum ki ağlamak üzereydim.

Aniden üzerime bir gölge düştü. Gözlerimi kısarak güneşe doğru baktığımda Jacob'ı kaldırımda dikilirken buldum. "Sadie? Burada ne yapıyorsun?" Burnuna düşen gözlüğünü ittiğinde yüzüm kızardı. Burada, sokakta ve güpegündüz aklıma gelen şey karşısında utanmışım. Daha önce elimi uzatıp yüzündeki gözlüğü küstahça çıkarmış ve onu—

"Anahtarlarımı unutmuşum," dedim aniden. En azından beni içeri alabilirdi. Tek istediğim küvete girip—

Bekle bir saniye.

Küvet fikri bir anda beni gerçekliğe döndürmüştü. Jacob beni içeri sokmayacaktı. Çünkü burada *yaşamıyordum*. O kadar yorgundum ki ayaklarım otomatik olarak Bedford Caddesi'nden Jacob'ın binasına doğru yönelmiş olmalıydı. Son birkaç aydır yürümeye alıştığım yöne... Ne düşünüyordum ki? Evim aslında buradan on sokak ötedeydi.

"Owen'ı mı arıyorsun?" diye sordu Jacob. "Onda senin evinin anahtarı var mı?"

Başımı evet anlamında aptalca salladım. "İıı, evet. Tam olarak bu yüzden buradayım."

"Bugün onunla görüşme gibi bir planım yoktu ama onu arayacaksan eve gelip bekleyebilirsin."

Bir an için teklifini kabul etmeyi çok istedim. Bu bina, o daire aylardır benim evimdi. Açıkçası küçük yatak odamla parlak, geniş salonu ve koltukta duran o ekoseli battaniyeyi özlemiştim.

Ancak burada hiç yaşamamıştım. Burası hiç benim evim olmamıştı ve o ekoseli battaniyeye hiç sarınmamıştım. Hiçbir zaman yüzündeki gözlüklere uzanmamış, onları çıkarmamış ve Jacob'ı öpmemiştim. Ya da hiçbir konuda onunla muhabbet etmemiştik. Eve gitmem gerekiyordu. Gerçek evime. On sokak kadar ötedekine...

Elimi cebime soktum ve bu sabah oraya koyduğum anahtarima dokundum. Anahtar yalnızca gümüş bir halkaya takılıydı, mor renkli tek boynuzlu bir at yoktu. "Ah, bak! Boş ver. Anahtarımı buldum." Elim kaldırıp gösterdim.

"Ah," dedi Jacob sesi giderek kısılarak. "Harika." Erkek kardeşim gelene kadar benimle baş başa beklemek zorunda kalmadığı için rahatlamış olmalıydı. Omuzlarının düştüğünü sandım ama muhtemelen yalnızca benim hayal gücümdü.

Tam vedalaşıp gitmek üzereydim ki içimde beliren bir hisle onun tam önünde durdum. Yaşadığım şok ve yorgunluktan olsa gerek, "Yılbaşı gecen nasıl geçti, Jacob?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı, tabii ki bunu sormama şaşırmuştu. Sonuçta arkadaş değildik. Pek konuşmazdık. O benim erkek kardeşimin en yakın arkadaşıydı ve ben de onun en yakın arkadaşının ablasıydım. Aramızdaki bağ yalnızca bundan ibaretti. Hep de böyle olmuştu.

Yani, bir an hariç.

Ancak Jacob, teknik olarak *o an* hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Ah," dedi sonunda kekeleyerek. "Sakindi. Bitirmem gereken bir proje vardı, bu yüzden çoğunlukla çalıştım." Sanki ona neden bunu sorduğumu açıklamamı bekliyormuş gibi bir dakikalığına duraksadı. Yoksa neden onunla böyle konuşacaktım ki? Ben bir şey söylemeyince başını eğdi ve hafif temkinli bir sesle, "Senin yılbaşı gecen nasıl geçti?" diye sordu.

Yılbaşı gecem bu evde, onun vücudu benimkine yaslanmış, eli saçlarımda, dudakları boynumda geçmişti. Ocak rüzgârına karşı paltomu sıkıca üzerime çektim ve kaldırıma baktım. Beni titreten şey tabii ki rüzgârdı, başka ne olabilirdi ki? “Ah, bilirsin işte,” diyerek omuz silktim. “Alex’in birkaç arkadaşıyla partideydim.”

“Peki, umarım eğlenmişsinizdir.”

Eğlenceliydi, Jacob. Çok eğleniyordum. Ta ki sen bana yaşadıklarımızın korkunç bir hata olduğunu söyleyene dek.

Bir anlığına farkında olmadan bunu sesli söylediğimi sandım. Bakışlarım yüzüne kaydı, ne yapacağını bilmiyormuş gibi bana bakıyordu. Konuyu değiştirmeliydim. “Ne üzerinde çalışıyorsun? Yani bitirmeye çalıştığın projen nasıl bir şey?”

Jacob eldivenli ellerini siyah montunun ceplerine soktuğunda montun, Jacob’ın geniş omuzlarına ne kadar mükemmel oturduğunu fark ettim. “Gerçekten mi?” diye sordu sonunda.

“Gerçekten mi derken?”

“Gerçekten benim ne üzerinde çalıştığımı mı bilmek istiyorsun?”

Gözlerimi kapattığımda hâlâ piyanoda çaldığı o güzel ve gizemli ezgiyi duyabiliyordum. Onun bestesini. “Sorduğuma göre evet, istiyorum.” Sesimistediğimden daha savunmacı çıkmıştı ama o ezgi düşünmek istemediğim her türlü duyguyu akla getiriyordu. “Yani, evet,” dedim bu sefer daha nazikçe. “Bilmek istiyorum.”

“Şey...” Bana garip bir ifadeyle bakıyordu. “Bir film müziği. Bilim kurgu. Joshua James’in filmi için.”

Şimdi konuşma sırası bendeydi. “Gerçekten mi?” Joshua James aşırı derecede ünlüydü. Steven Spielberg’in ünlü olduğu kadar değildi tabii ama bir sürü ödüllü bilim kurgu filmini o yönetmişti.

“Sanırım bu seni şaşırttı.”

“Hayır...” dedim itiraz ederek. Ancak sonra “Pekâlâ, belki biraz,” diye itiraf ettim. Joshua James filmleri, uzaylı-kıyamet türünden ziyade insanın kendini bulmak için başka bir evrene gittiği türden bilim kurgulardı. Biraz yaşlanmış bir aktörün mirasını güvence altına almak ve Oscar’da ses getirmek için ciddi bir senaryonun olduğu türden filmlerdi. Aslında çok mantıklıydı. “Yaptığın müzikler Joshua James filmi için oldukça uygun görünüyor.”

“Teşekkürler?” Jacob kaşlarını çatmış bana bakıyordu, bütün bu konuşmanın ne kadar şaşırtıcı olduğunu anlamıştım. Daha önce hiç bu kadar uzun ve şahsi şeyler konuşmamıştık.

Bir sefer hariç... Asla yaşanmamış olan o bir sefer...

Jacob boynundaki atkıyı düzeltti ve Tanrım, mont giymiş ve boynuna atkı dolamış bir adamdan mı hoşlanıyordum? Böylesine çekici olduğunu fark etmem neden bu kadar uzun sürmüştü?

“Yani...” Bana doğru bakmak için kafasını eğdi. Kesinlikle mont giymiş ve boynuna atkı dolamış *uzun boylu* bir adamdan hoşlanıyordum. “İşe dönmeden önce kahve içmeye gidecektim. Eee...” Kafasını salladı. “Gelmek ister misin?”

Tereddüt ettim. Gerçekten benimle mi takılmak istiyordu?

Büyük ihtimalle hayır. *Gelmek ister misin?* diye sormadan önce tereddüt etmişti. Evinin ön basamağında duruyordum ve yüzüm ifadesizdi. Evden yaklaşık bir kilometre uzaklıktaydım. Jacob yalnızca en yakın arkadaşının ablasına bakıyordu. Benim için üzülüyordu, *yine*. Jacob’ın neden aniden böyle bir teklifte bulunduğunu umursamamaya karar verdim. Şu anda bu tuhaf zaman diliminde yalnız olmak istemiyordum ve Jacob’la ilgili bir şey, eski ama gerçek olmayan ev arkadaşım olması, şu anda beni rahatlatıyordu.

“Tabii. Nereye gidiyorsun? Higher Grounds’a mı?” Ev anahtarımı çantama geri koydum. Şanslıydım, Zoe’nin mesaisi bitmek üzere olmalıydı. Kedi olayını Jacob’a nasıl açıklardım kim bilir...

Ancak Jacob kafasını salladı. “Önüenden hep geçiyorum ama hiç girmedim. Orası senin favori mekânın mı?”

Dur bir dakika. Jacob nasıl olmuştu da hiç Higher Grounds’a gitmemişti? Berbat Yılımda orada çalışırken her zaman gelirdi. Her zaman düzenli olarak gittiği yerde bir iş bulduğum için sinirlendiğini düşünmüştüm. Benimle zar zor üç kelime ederdi ama bazen o ve Bayan Kaminski bir dakika boyunca sohbet ederlerdi. Jacob, kadının bağırmadığı birkaç kişiden biriydi.

Ocak ayındaysak ve Jacob oraya hiç gitmediyse, ne zaman düzenli olarak oraya gitmeye başlamıştı? Orada çalıştığım için mi Higher Grounds’a gitmeye başlamıştı? Böyle bir şey mümkün müydü?

Zihnim bir kâsenin içindeki mikser gibi dönüyordu ama Jacob hâlâ benden bir cevap bekliyordu, ben de başımı evet anlamında salladım. “Evet, orası harika. Sen de denemek ister misin?”

Yürürken neredeyse hiç konuşmamıştık ancak ilk kez arkadaşça birlikte yürüyorduk. Belki de bir sorunu daha kaldıramayacak kadar yorgundum. Higher Grounds’a vardığımızda Zoe’nin bugünlük gittiğini görmek beni rahatlatmıştı ama Bayan Kaminski hâlâ her zamanki yerinde, kasanın hemen yanında, müşterileri ve çalışanları rahatsız edip bezdirmek için en iyi pozisyonda oturuyordu.

Beni gördüğünde bağırmaya başladı. “Selam, Sadie. Kedi Kadın Sadie.” Kıkırdıyordu. Jacob’ın bunu duymamış olması imkânsızdı. Kadın benden daha deli gözüküyordu, bu yüzden Jacob’ın onu ciddiye alacağını sanmıyordum.

Neyse ki Bayan Kaminski, bu akşam çalışan barista José Luis'i kuşkırtmakla meşguldü ve kedi fetişim hakkında daha fazla şey söyleme niyetinde değildi. José Luis, Moda Teknoloji Enstitüsü'nde tasarım öğrencisiydi ve Berbat Yılım boyunca işlerin durgun olduğu zamanlarda eskizleri üzerinde çalışırdı. Bir keresinde, eskiden pasta şefi olduğumu öğrendiğinde büzgülü ve çiçekli fırırları olan pembe düğün pastasından bir elbisenin içinde, makarnadan takılar ve çilekli *cupcake* şeklinde bir şapka taktığım bir resmimi çizmişti. Keşke o resim hâlâ bende olsaydı ama hayatımın son yıllarla ilgili her şey gibi, o taslak da hiç var olmamıştı.

José Luis'i tanımam gerekmiyordu, bu yüzden Jacob beni tezgâha doğru yönlendirdiğinde kahvemi sipariş etmeye odaklandım.

“Arkadaşın ne ister?” diye sordu José Luis, Jacob'ı baştan aşığı süzerek. Jacob'ın gerçek bir çitir olduğunu fark etmeyen tek kişi ben miydim?

Dikkatim dağılmıştı. “Onun için bir *americano*, lütfen,” diye mırıldandım düşüncelere dalmış bir şekilde. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz yaptığım hatayı fark etmiştim. Jacob'a yüzlerce kez *americano* hazırlamıştım. Her High Grounds'a geldiğinde tek sipariş ettiği şey oydu. Ancak bu yılın yeni versiyonunda, Jacob daha önce buraya hiç gelmemişti ve ona daha önce hiç kahve yapmamıştım. Bunu bildiğimi nasıl açıklayacaktım?

Ona baktığımda hayrete düşmüş bir şekilde bana bakıyordu. “Onu sipariş edeceğimi nereden bildin?”

“Ah, bilirsin...” Bir şeyler uydurmak için gözlerimle dükkânı taradım. “Yani...” Tezgâhın üzerinde yılbaşından kalma süslemeler ve ışıklar parıltıyordu. İşte bu! “Noel! Ve Şükran Günü! Özel günlerde bize katıldığın akşam yemeklerinden sonra hep *americano* içerdin de ondan.” Bunun doğru olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama ailemin entelektüel arkadaşları geldiğinde ortaya

çıkarmayı sevdikleri süslü, gösterişli bir *espresso* makineleri vardı, bu yüzden muhtemelen doğrudu. Yine de bu açıklamam, onunla hiç konuşmuyorken neden kahve tercihlerine dikkat ettiğimi hâlâ açıklayamıyordu. *Ama zor bir gündü, tamam mı?*

Kafasını salladı ama ifadesi hâlâ şüpheliydi. Ancak başka ne düşünebilirdi ki? Eskiden burada çalışırken ona kahve yaptığımı ve zamanda geri gelerek aslında bilmemem gereken şeyleri bildiğimi mi?

Kim böyle bir hikâyeye inanırdı?

Jacob, Bayan Kaminski'ye döndü ve kadının boş kahve fincanına bakmak için öne doğru eğildi. "Size bir şey ısmarlayabilir miyim?" diye sorduğunda kadın anlığına şaşırdı. Sanırım ben de aynı hâldeydim.

Bayan Kaminski her zaman sade kahve içerdi ama şu anda Jacob ısmarlayacağına göre, Akdeniz sebzeli *panini* ve ekstra büyük bir *mocha* sipariş edebilirdi. Ah, bir de çikolatalı kek. Kurnaz kadın.

"Çok nazıksın," diye mırıldandım siparişimizi beklerken.

Omuz silkti. "Onunla biraz ilgilenecek birine ihtiyacı varmış gibi görünüyor." O anda içim dondurma gibi eridi. Bayan Kaminski huysuz, bunak ihtiyarın tekiydi ama sanırım onun gerçekten yalnız biri olduğu gerçeğini hiç düşünmemiştim. Muhtemelen günlerini geçirecek başka bir yer yoktu.

José Luis *espresso* makinesini ayarlarken ve tezgâhın altındaki buzdolabından sütü alırken Jacob bir masaya oturmak isteyip istemediğimi sordu. Tam *evet* demek üzereydim ki gelen mesajla telefonum titredi. Alex'ti. İşten sonra onunla akşam yemeğinde buluşacağımı söylemiştim.

İç çektim, tüm gün bu maskaralığa ayak uydurmaktan yorulmuştum. Alex ve benim normale dönmemizin iyi olacağını

biliyordum ama şu anda yapmak istediğim son şey onunla buluşmaktı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Jacob.

“Evet, benim... Benim Alex’le buluşmam gerek.” Omuzlarım düştü. “Beni evde bekliyor.”

Eğer Jacob hayal kırıklığına uğradıysa bile hiç belli etmemişti. Dürüst olmak gerekirse büyük ihtimalle zaten hayal kırıklığına uğramamıştı. Bestelemesi gereken bir Joshua James film müziği, buluşup içki içmek için bir arkadaşı (yani erkek kardeşim) ve dilek dilemesine gerek duymadığı bir hayatı vardı.

Jacob tezgâha yaklaştı. “Affedersiniz,” dedi José Luis’i çağırmak için. “Bu kahveleri paket yapabilir misiniz?”

Hayır. Jacob, Alex’le buluşmak için gitmemi umursamıyordu. Ama asıl soru... Ben neden umursuyordum? Sanırım Jacob tanıdık olduğu içindi. Çünkü şu anda, tanıdık olan herkese muhtaçtım. José Luis kâğıt bardaklarımızı teslim ederken Jacob’a baktım. Jacob’ın mavi kareli bir pijama altı giydiğini, soğuk Thai *noodle*larını sevdiğini ve öpüştüğünde başını sola eğdiğini biliyordum. Bunca zaman sonra, Alex hakkında bildiklerim daha azdı. Bulanıktı. Geçmişte kalmış gibiydi.

Fakat geçmiş geri gelmişti ve Alex benim erkek arkadaşımdı. Jacob da... Jacob, Owen’ın arkadaşıydı. Benim için başka bir şey değildi. Dün gece niyetini kanepede açıkça belli etmişti.

Sokağa çıktığımızda Jacob’a teşekkür etmek için elimdeki kahveyi kaldırdım. “Bunun için teşekkürler.”

“Rica ederim. Seni—” Bir şeyler çözmeye çalışıyormuş gibi kafasını salladı. “Seni görmek güzeldi, Sadie.”

“Seni de öyle, Jacob.” İsteksizce dönüp kaldırımdan indim. Her tarafım ağrıyordu ve vücudum bunu protesto ediyordu.

Ayaklarım küfürler eşliğinde çığlıklar atıyordu ama kendimi sürükleyerek yürümeye devam ettim. Eve gidiyordum.

Dönmek için dilek dilediğim eve.

Sekizinci Bölüm

ŞUBAT

Hayatımda hiç bu kadar çok gri yelekli erkek görmemiş-tim. İşten sonra Alex'le buluşmak için şehir merkezinde-ki bir bardaydım ve burası polarlı kapüşonlu giymiş insanlarla doluydu. Aslında kalabalıktan biraz başım dönmüştü ve Alex'i bulmadan önce sırtı bana dönük, uzun boylu, kumral iki adamı Alex sanmıştım. Sıradan bir cuma günüydü ve görünüşe göre tüm Wall Street çalışanları kıyafet konusunda hemfikirdi; soluk düğmeli gömlek, hâkî pantolon ve şişme yelek. Ah, bir de elle-rinde eski moda bir kadeh vardı. Sonunda gri yelek giyen erkek-ler arasından gri yelek giyen erkek arkadaşımı bulmuştum. Bana sarılmak için ayağa kalktı. Mekân kalabalıktı, bu yüzden bana

taburesini uzattı ve barmene işaret yaparak benim favorim olan *Sauvignon blanc*tan bir kadeh sipariş etti. Alex her zaman böyle düşünceli biriydi. Bu da onda hoşlandığım ilk şeydi. Kasumi'nin dediği gibi o iyi bir adamdı. New York'ta biriyle flörtleşmeye çalışmak yağmur ormanlarında yırtıcılarla karşılaşmadan hayatta kalmaya benziyordu. Bu nedenle iç çamaşırlarınızı çıkarma beklentisi olmadan size içki ısmarlayacak birini bulmak umduğunuzdan daha zor olabiliyordu. *Tabii ki, kendi içkimi kendim alabilirdim ancak konu o değil.*

Bar taburesine oturduğumda Zach Templeton'la karşılaştım. Eğer New York bir ormansa, Zach gorillerin kralıydı. Alex'in neden onunla takıldığını bilmiyordum ama Zach, Alex'in iş arkadaşıydı üstelik işe aynı hafta başlamışlardı. Bu yüzden Alex'in seçme şansı olmamıştı. Görünüşe göre içki içerken çevre edinmek Wall Street kültürünün bir parçasıydı.

Son zamanlarda Alex'i profesyonelce uyum sağlamak uğruna sineye çektiği şeyler için eleştirecek değildim. Xavier'in kötü davranışlarını görmezden gelmek için mecazi olarak kulaklarımı kapatıyor, gözlerimi yumuyor ve *la, la, la* diye şarkı söylüyordum. Haftalardır ona hiçbir şey söylememiş veya onunla ciddi konuşmalar yapmamıştım. Radarına girmemeye çalışıyordum ki daha önce bunu yapmayı hiç başaramamıştım.

Tüm bu ikinci şans olayı hâlâ çok yeni bir süreçti ama buna alışmaya başlamıştım. Bazen *dejavu* hissini en yoğun şekilde yaşadığım anlar oluyordu ama sonra fark ediyordum ki, *hayır, bu konuşmayı daha önce yapmışım gibi hissetmiyorum.* Ancak, aslında *bu* konuşmayı daha önce *yapmışım*. Şarabımdan bir yudum alırken Zach'in beni gerçekten rahatsız edecek bir şey söylemek üzere olduğunu biliyordum.

“Sevimli küçük Japon arkadaşın seninle burada mı buluşacak?” dedi şaşırtmayarak.

Bazı şeyleri olurluna bırakmayı öğreniyor olabilirdim ama bu konuşmayı öylece *la, la, la* diyerek geçiştiremezdim. “Lütfen, ona öyle deme. Onun bir adı var ve adını bilecek kadar onunla vakit geçirdin.” Durdum ve geriye taranmış saçlarına bakarak sıırıttım. “Boş versene. Adını da varlığını da unut. Çünkü ne derler bilirsin, dünyadaki son erkek olsan bile—”

“Pekâlâ,” diye araya girdi Alex, sesi biraz fazla yüksek ve aşırı neşeli çıkmıştı. “Kasumi muhtemelen böyle bir şeyle ilgilenmez, o yüzden başka bir şeyden bahsedelim. Bugünlerde işte ne yapıyorsun, Sadie?”

Taburemi Zach'i arkamda bırakacak şekilde çevirerek Alex'e döndüm. “Lavantalı ve limonlu tartlar için yeni bir tarifim var. Aslında,” gülümseyerek çantamdan küçük bir kutu çıkarıp devam ettim, “ne düşündüğünü bana söyleyebilirsin.”

Alex, aşk hikâyemizin bir tatlıyla başladığına dair şaka yaptı. O, Columbia Üniversitesi'nde yüksek lisansa yeni başlamışken, ben ise Xavier's'te yaklaşık bir yıldır çalıştığım sıralarda metroda tanışmıştık. Xavier beni VIP müşterilerinden biri için yaptığım pastayı şehir merkezindeki bir ofis binasına teslim etmem için göndermişti. Kalabalık metroda ayakta, dev pasta kutusunu düşürmemeye çalışırken solumdaki yaşlı kadının kucağına yanlamasına düşmemek için umutsuzca çabalıyordum. Alex kadının yanında oturuyordu ve beni sallanırken görünce hemen ayağa kalkmıştı. Devrilmek üzere olan kutuyu yakalayıp bana oturmam için kendi yerini vermişti. Metrodan indiğimde, VIP ofise güvenli bir şekilde teslim edilinceye kadar Alex pasta kutusunu birkaç sokak boyunca taşımıştı. O gün Alex'in şehir

dışına çıktığını ikinci randevumuza kadar bilmiyordum, üstelik orası onun durağı bile değildi.

İlk günlerde, Alex sınavlara ve büyük bir proje üzerinde çalışmakla meşgulken ona küçük ikramlar bırakarak sevgimi gösteriyordum. O da karşılığında tatlılarımı ısıtırken çekilmiş fotoğraflarını ve *Seni çok seviyorum, sen benim kekimdeki kremasın, sensiz ben kremasız bir pastayım*, gibi aptalca mesajlar gönderiyordu.

“Benimki nerede?” diye sordu Zach.

Ona bakarak omuz silktim. “Üzgünüm, sadece bir tane getirdim.”

“Sorun yok,” dedi Zach, “bir dahakine bana da getir.”

Dilimi ısırdım.

“Hey, Zach,” diye araya girdi Alex, muhtemelen konuyu yine değiştirmek için yapmıştı. “Yatırım danışmanı pozisyonu için başvuran adaylarla işler nasıl gidiyor? Dün görüştüğün kadın hakkında ne düşünüyorsun?”

O anda ne olacağını biliyordum. Berbat Yılımda aynı barda oturmuş ve bu konuşmanın bir versiyonunu daha önce de yapmıştım. Ve sonu hiç de iyi bitmemişti. Çünkü eğer yanlış hatırlamıyorsam Zach şu şekilde cevap vermek üzereydi...

“Eh. Bilmiyorum, adamım. Onun akıllı bir kadın olduğunu söyleyebilirim. Gerçekten nitelikli biri. Ama mezuniyet tarihine bakılırsa sanırım otuz iki ya da otuz üç yaşında. Evlilik yüzüğü takmıyordu ama takvimine bakmak için telefonunun ekranına dokunduğunda, kilit ekranından erkek arkadaşı olduğunu gördüm.”

“Yani?” diye sordum geçen seferki gibi. “Bunun, onun işini yapma kapasitesiyle ne ilgisi var?”

Ve Zach’in ne diyeceğini bilsem de bir şekilde evrenin değiştiğini ve söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söylemeyeceğini umdum.

Spoiler uyarısı: Tam da söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söylemek üzere...

“Alınma ama,” dedi Zach o anda. “Eğer evlenecekse, sonra hamile kalacaksa ve sonra çocuğuna bakan bir anne olmak için evde kalmayı seçecekse onu işe almanın ne anlamı var?”

Söylediği cümle geçen seferki kadar kötüydü. Hatta belki daha da kötüsü. Geçen sefer yaşananları çok net hatırlıyordum. O an için hiçbir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındım. Sonra bar taburemden atlayıp doğruca yüzüne bakarak, “Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu çok aptalca,” demiştim.

Geçen seferde, Zach’in gözleri büyümüş ve sanki hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi benden uzaklaşmıştı. Çevremizdeki konuşmalar devam ederken Alex’in firmasında çalışan diğer adamlar bize bakıyordu. Alex beni kolumdan tuttuğunda biri, “Vay canına,” diye mırıldanmıştı.

“Sadie...”

“Ne?” demiştim ondan daha yüksek bir sesle. “Bu saçmalığı onaylamıyorsun, değil mi?”

“Hayır, tabii ki hayır.” Alex, Zach’e sert bir bakış atmıştı. “Dostum, üslubuna dikkat et, tamam mı?”

“Üslubuna dikkat mi etsin?” Bakışlarını Alex’le Zach arasında gezdirerek, “Peki ya, dostum, en başta kadınlar hakkında boktan, cinsiyetçi yorumlar yapmamaya ne dersin? Hani şu büyük ihtimalle yasa dışı olan yorumlar,” demiştim. Sesim daha da yükselmişti ve sadece Alex’in meslektaşlarının değil, bardaki yabancıların da dikkatini çekmeye başlamışım.

Zach’in yüzünün parlak bir kırmızıya ve sonra da mora döndüğünü hâlâ gözümde canlandırabiliyordum. Zach’in bakışları, bize bakan insan grubunu dağıtmaya yetmişti. “Bu bir şakaydı,” demişti derin bir nefes vererek.

Onu süzüyordum. "Hayır, değildi."

"Tamam," diye araya girmişti Alex. "Bunu Zach ve ben yarın ofise gidince konuşuruz. Sadie, neden eve gitmiyoruz?" İşte o zaman gergin çenesini ve ceketini giyerken yaptığı sinir bozucu hareketleri fark edebilmiştim. Ofisteki diğer adamların yanından geçerken başını kaldırıp bakmamıştı ama birkaçı kıs kıs gülünce utanmıştı.

Kaldırımda yaptığımız o kavgayı asla unutamıyorum. "Söylemek istediğim şey tabii ki de o değildi," diye ısrar etmişti Alex. O da Zach'in, kadınlara karşı çağ dışı tutumları olan bir pislik olduğu konusunda bana katılıyordu ve tabii ki bu konu hakkında yarın Zach'le konuşacaktı. "Ama Sadie, keşke insanların içinde olay çıkarmak yerine bana söyleseydin." Olay Dave'e, yani patronuna ulaşırsa ki kesinlikle ulaşacaktı, bunun kariyerini nasıl etkileyebileceği hakkında bir fikrim var mıydı?

"Dave benimle aynı fikirde değilse zaten o da Zach gibi bir pislik demektir," diye itiraz ettim.

"Dave seninle aynı fikirde olabilir ancak yine de Wall Street'in yarısı izlerken çalışanlarının halka açık bir yerde olay çıkarmasını istemeyebilir. Bütün firmanın itibarı tehlikede."

Bir tarafım onun ne demek istediğini anlıyordu. Ancak diğer tarafım inatla ayak diretmeye devam ediyordu. "Sen olay çıkarmadın, ben çıkardım."

Alex başını sallıyordu, omuzları çökmüştü. "Yaptığın şey beni etkiliyor. Kariyerimi etkiliyor."

Evine gitmeyi teklif etmek yerine bana bir taksi çağırmişti. Ertesi sabah onu aradığımda Alex her şeyin yolunda olduğunu söylese de sesi hâlâ soğuktu. Sonunda bu olayı unutmamıştık ve her şey normale dönmüştü. Ama şimdi anlıyorum ki asla

tamamen unutamamıştı ve bir dahaki sefere iş arkadaşlarıyla buluştuğumuzda kendimi yine rezil edecektim.

Artık bunun Alex ve benim için sonun başlangıcı olduğunu biliyordum.

Ancak bu benim ikinci şansımdı ve bu şekilde bitmesi gerekmiyordu. Zach'in şok edici, iğrenç sözleri karşısında farklı bir şey yapma şansım olduğunu fark ettim.

Derin bir nefes aldım. Ondan geriye doğru saydım. İçimden *Olay çıkarmayacağım*, diye birkaç kez tekrarladım. *Ama biliyor musunuz, asla görüldüğü kadar kolay bir şey değil.* Çünkü olay çıkarmayı son derece istiyordum. Zach'in kendini beğenmiş ifadesi tüylerimi diken diken ediyordu ve onun o sırttan yüzüne eğilip bir tane—

Taburemin yönünü değiştirerek Alex'e doğru döndüm. O an Alex'in daha önce söyledikleri aklıma gelmişti.

Keşke bana söyleseydin.

"Hayatım, bir dakikalığına dışarı çıkabilir miyiz?" Alex cevap vermeden önce taburemden kalkıp elini tuttum ve onu kabalığın arasından kapıya doğru sürükledim.

"Tanrı aşkına, Sadie," dedi Alex dışarıdaki kaldırımda dururken. "Bana içeride söyleyemeyeceğin kadar önemli olan şey ne?" Şişme yeleğine rağmen Alex açıkça üşüyordu ama öfkem beni ısıtıyordu.

"Zach'in bundan kolayca sıyrılmasına izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Neyden sıyrılmasına?" Şaşırmış görünüyordu. "İşe alma olayı mı? Bu yüzden mi bu soğukta dışarıda dikiliyoruz? Öyle söylemek istemediğine eminim. Sadece şaka yapıyordu." Söylediği şey karşısında şaşırmıştım. Geçen sefer Alex benimle aynı fikirde olduğunu, yalnızca fikrimi iş arkadaşlarının yanında söyleme

biçimimden hoşlanmadığını söylemişti. Ancak bu defa bana geçen sefer söylediği şeyi yapmıştım. Özel olarak konuşmak için onu kenara çekmiştim ve sakın kalıp sesimi yükseltmemiştim. Aşırı tepkilerimin Zach'in yaptığını gölgelemesine izin vermemiştim. Peki, Alex neden Zach'e karşı öfkeli değildi.

Derin bir nefes verdim ve nefesim soğuk havada buharlaştı. "Tam da öyle demek istedi. Ama şaka bile olsa bu onu haklı kılar mı? Kadınlara karşı ayrımcılık yapmak komik mi?"

Alex kollarını göğsünde bağladı. "Hayır, tabii ki hayır."

"Yani, onunla konuşacak mısın? İş için en iyi kişiyi işe aldığından emin olacak mısın? Medeni durumlarına bakılmadan veya çocuk isteyip istemedikleri sorgulanmadan?" Kendime engel olamıyordum, son kısmı söylerken sesim yargılayıcı çıkmıştı.

Ellerini yukarı kaldırdı. "Ben işe alımlardan sorumlu değilim. Bana bağlı değil."

Omuzlarımı dikleştirdim. Bana hiçbir şey yapamayacağını mı söylemeye çalışıyordu? "En azından onunla konuşabilirsin. Ya da bunu Dave'e söyleyebilirsin." Sesimdeki kızgınlığı fark edince duraksadım. Belki sonuna bir soru eklersem, kulağa çok rahatsız edici gelmeyebilirdi. Anneme göre rahatsız edici olmak en kötüsüydü. "Bunu yapar mısın?"

Alex iç çekti. "Söylediğin kadar kolay değil." Yanımızdan hızla geçen taksilere bakıyordu. Acaba bir tanesine atlayıp bu konuşmadan kurtulmayı mı diliyordu?

Bunların hiçbirinin olmasını beklemiyordum. Önce kaldırımın karşısına geçtim ancak onunla konuşmak için geri döndüm. "Eğer bir şey yapmazsan o eski moda kültürü korumuş olacaksın. Çözümün bir parçası değilsen, sorunun bir parçasısın demektir."

Bunun üzerine Alex başını eğdi ve ellerini ceplerine sokarak bana sınıtı. "Bu sözlü bir tişörtlü bastırabilir miyim?" Vücut dili,

Hadi canım sen de, ben yalnızca tipik taşralı bir Amerikalı'yım. diyordu. Bu tavrının daha önce işleri çözerken işe yaradığını milyonlarca kez görmüştüm. Örneğin, şehir tiyatrosundaki bir oyuna giderken biletlerimizi evde unuttuğumuzda veya La Petite Poule'de masa bulmaya çalışırken görevliler, haftalar öncesinden bir masayı Alex için rezerve ettiğinde.

Ama şu anda bunu *benim* üzerimde deniyordu.

Ellerimi soğuktan donan yanaklarıma bastırdım. Geçen sefer benimle aynı fikirde olduğunu söylemişti. Onu üç senedir tanıyordum ve hiçbir zaman Zach gibi davranmamıştı. Söylediğini tam olarak anlamamış olabilir miydi? Farklı bir yöntem izledim. “Bu tür şeylerin beni nasıl etkilediğini bir düşün. Bugün bu muhteşem lavantalı ve limonlu tartları, dün ise bergamotlu ve incirli keki ve ondan önceki gün de fesleğenli ricotta makaronları yaptım. Ben yalnızca asistan olduğum için tüm bu sıkı çalışmamın tüm övgüsünü kim alıyor, biliyor musun? Yapıcağı limonlu tartları sabun tadında olan yönetici pasta şefi. Neden o bu pozisyonda ve ben değilim, biliyor musun? Zach gibi *şerh* yüzünden.”

Alex'in ifadesi yumuşadı ve elimi tutup beni kendine doğru çekti. “O işi ne kadar hak ettiğini biliyorum. Üzgünüm. Öyle bir şaka yapmak istememiştim.” Bana sarılmak için ellerini uzadı.

Elini göğsüne doğru itirip gözlerine bakmaya çalıştım. “Zach'in görüştüğü kadın, her kim olursa olsun, o da o işi hak ediyor olabilir.”

Kafasını aşağı yukarı doğru salladı, ifadesi ciddiydi. “Ne demek istediğini anlıyorum. Yarın Zach'le konuşacağım.”

“Dave de bu konuyu duymak isteyebilir,” diye öneride bulundum. Alex patronuyla oldukça samimiydi. Alex daha yüksek lisans yaparken Dave onu çevre edinmesi için bir etkinliğe davet etmişti ve Alex'in Wall Street'e gelmesinin en büyük sebebi oydu.

“Olabilir,” dedi Alex hafifçe. Bakışları, kaldırımındaki takım elbiseli ve yün ceketli üç adama kaydı. Barın kapısının önünde durmuş, içlerinden birinin yaptığı şakaya gülüyorlardı. Konuştukları şeyler karşısında irkildim. Bu adamlar kesinlikle o masum taşralı Amerikalılardan değildi ve bahsettikleri *alet* kelimesiyle alet edevatı kastetmedikleri kesindi. Onlar kaldırımdan aşağı inerken Alex tekrardan bana baktı. “Yatırım sektörünün kendine özel bir kültürü var. Ben de hâlâ buna alışmaya çalışıyorum.”

“Biliyorum,” dedim elini sıkarak. Yüzü asıldı, şu anda babasının haklı olduğunu düşündüğüne emindim. Alex hep yüksek lisansını tamamladıktan sonra Wisconsin’e geri dönmeyi ve babasının yatırım danışmanlığı şirketinde çalışmayı planlıyordu. Ancak yüksek lisans programının son senesinde babası kalp krizi geçirerek öldü. Alex’in annesi, babasının ölümünden sonra kendisini birdenbire yalnız hissettiğini ve paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Şirketin yarısını ölen kocasının ortağına sattığında, Alex’in geri dönebileceği bir aile şirketi kalmamıştı.

Birkaç ay sonra Dave ve Alex bir kokteylde tanıştuklarında, Alex’in bir iş fırsatından daha fazlasını bulduğunu biliyordum. Kendisine bir *baba* figürü bulmuştu.

Rüzgâr hızlandığında elbisem uçuşmaya başladı. Alex sarılmak için beni kendine çekti. Bu konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdim. Olay çıkarmadan derdimi anlatmayı başarmıştım ve Alex de Zach’le konuşacağına söz vermişti. Eve tek başıma bir taksiyle gitmeyecek ya da yarın aradığımda Alex’in sesindeki soğukluğu duymayacaktım. Ve birkaç ay sonra, Alex ve ben hâlâ birlikte olabilecektik.

Her şey tam istediğim gibi gidiyordu.

Küçük bir kısımlım ocaktan yeni alınmış yağ gibi kızgın olsa da bu, geçen seferden çok daha iyi hissettiriyordu.

Dokuzuncu Bölüm

MART

Xavier mutfağa daldığında portakallı pastanın üzerini ganajla süslüyordum. “Sadie.” Parmağıyla beni işaret ediyordu. “Bu akşam yemek salonunda garsonlara yardım etmen gerekiyor. Bu akşam fazladan ilgi gösterilmesi gereken VIP müşterilerimiz olacak. Dinlenme odasında asılı bir garson gömleği var.”

“Ama...” Spatulamı çikolata kâsesine düşürdüm. “Ben garson değilim ki. Spesiyalleri veya şarap seçmeyi bilmiyo—”

“Ah,” dedi elini sanki bir sineği kovuyormuş gibi sallayarak. “Halledersin.” Bu cümlesinden sonra daha önce yaptığımız aynı konuşma aklıma geldi. Xavier’in sıradaki cümlesini hatırlamak için zihnimi zorladım. O konuşmaya başladığı anda

hatırlamıştım. “Sadece gülümse ve su bardaklarını doldurmaya yardım et.”

Geçen sefer tezgâha elimi vurarak ayağa kalkmış ve bu söylediklerinin garsonları aşağılamak olduğunu söylemiştim. “*Sadece gülümsememi mi istiyorsun? Cidden mi? Bir çeşit biblo gibi mi?*”

Ben başka bir şey diyemeden hızla mutfaktan çıkmıştı ve ben de pastamı yapmaya geri dönmüştüm.

Tıpkı geçen sefer olduğu gibi elimi tezgâha vurdum. Tam Xavier’e gülümsemesini neresine sokacağımı söylemek için ağzımı açmışım ki eski Sadie’yi tutmayı başarak kendimi uçurumun kenarından aldım.

Bu sefer değil. Bu benim ikinci şansındı ve bu defa işimi tehlikeye atmayacaktım. “Şey, pardon Xavier. Bir dakika konuşabilir miyiz?”

Xavier, su bardaklarındaki çıkmayan lekeler için bulaşık makinesini kullanıyordu ve onu en mutlu olduğu yerde rahatsız etmişim. Bana doğru döndü.

“Ne var?”

Boğazımı temizledim. “Yarınki öğle yemeği için süslemek istediğim dört pasta var. Yemek salonunda sana belki Doug yardım edebilir diye düşündüm.” En yeni aşçımdan bahsediyordum. Doug başlayalı yalnızca bir hafta olmuştu, bu yüzden de çoğunlukla ufak tefek şeylerde görev alıyordu. “Ön tarafta bir akşam geçirmek onun için iyi bir deneyim olabilir.”

Xavier, Doug’ı süzdü. “Pastaları o yapabilir.”

Kendimi tutamayarak, “Doug pastaları mı yapacak? Yalnızca bir haftadır burada. Hiç tecrübesi yok,” dedim sesim yükselirken.

Xavier, Doug’a dönerek, “Hey,” dedi mutfağın öbür ucuna. “Doug. Pastaları bitirebilir misin?”

“Eee—” Doug’ın sesi titriyordu ve muhtemelen kendisini kurtaracak birini bulmak için odanın içinde çılgınca bir sağa bir sola bakınıyordu. “Eee— Evet? Yani...” Boğazını temizledi. “Elbette.”

“Sorun çözüldü,” dedi Xavier ve arkasını dönerek mutfaktan çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz Kasumi koşarak yanıma geldi. “Aman Tanrım, az önce ne yaşandı öyle?”

“Evet, değil mi?” dedim önlüğümü çıkarıp önümdeki tezgâhın üzerine fırlatarak. “Yani bana *gülümsememi* söyledi. Tam bir pislik. Giymem gereken gömleği görmek için sabırsızlanıyorum.” Mırıldanmayı bitirdikten sonra Kasumi’nin bana bakışını gördüm. “Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Doug pastaları yaparken ön tarafta çalışmayacaksın, değil mi?”

“Başka şansım var mı?”

“Bilmiyorum,” dedi Kasumi omuz silkerek. “Belki vardır? Yani...” Bana kurnazca gülümseyerek sessizce konuşmaya başladı. “Tüm sınıfı örgütleyerek okulun bize staj saatlerimiz için ödeme yapmasını sağlayan *sendin*.”

Söylediği şeye güldüm. Aşçılık okulundayken öğrencilerin okulun restoranında deneyim kazanması zorunluydu ve diplomamızı almak için ücretsiz çalışmak zorunda kalmamızı hiçbir zaman anlayamamıştım. “Harika sosyal medya kampanyan olmadan yapamazdım.”

Kasumi’yle on yıl önce aşçılık okulunda tanışmıştık. Pasta sınıfının ilk haftasında arkadaş olmuştuk ve kremadan çiçekleri olan limonlu kek yapma ödevimiz sırasında samimiyetimizi iletmiştik. Kasumi, Food & Wine ve Bon Appétit sitelerindeki güzel fotoğrafları inceleyerek büyümüştü ve ben de gizliden gizliye ünlülerin düğün pastalarını tasarlamayı hayal ediyordum. Birlikte narenciye

ve tatlının doğru birleşimine karar verene kadar yarım düzine farklı tarif deneyerek birçok limonlu kek pişirmiştik. Sonra iki gün, keklerimiz lüks bir yemek dergisinde yayınlanmaya değer olduğunu hissedene kadar keklerin üzerindeki krema çiçeklerimizi mükemmelleştirmek için uğraşmıştık. Bizden onlarca yıl daha uzun süredir okulda öğretmenlik yapan yaşlı eğitmenimiz, çalışmalarımızı “yeterli” olarak nitelendirerek bize B- vermişti.

Yıkılmıştık.

Sonra Kasumi, yaptığımız pastanın fotoğrafını Instagram’da paylaşmıştı ve on binden fazla beğeni almıştık. Yerel çaplı bir ünlü bize ulaşip kızının *quinceañerası*² için pasta yapmamızı istediğinde, ailemin yanılmış olabileceğini ilk kez o zaman anlamıştım. Belki de gerçekten yeterince iyiydim.

Kasumi ve ben, çalışmamızla ilgili övgü dolu yorumların yer aldığı Instagram bağlantısını profesörümüze gönderdiğimizde o da notumuzu A- yaparak yükseltmeyi kabul etmişti. Başarıımızdan cesaret alarak ücretsiz işçi sorununu ele almaya karar vermiştik. Ben öğrencileri organize etmiştim, Kasumi de bir sosyal medya kampanyası yürütmüştü. O günden sonra Kuzeydoğu Aşçılık Enstitüsü’ndeki öğrencilerin artık staj saatleri için ücret aldıklarını ve Kasumi’yle o zamandan beri ayrılmaz bir ikili olduğumuzu söylemekten hep gurur duymuşumdur.

Bu yüzden bana kim olduğumu tam olarak bilmiyormuş gibi bakması çok sinir bozucuydu. “Normalde Xavier’in, hatta hiç kimsenin seninle böyle konuşmasına asla izin vermezsin.”

Omuz silktim ve önlüğümü top hâline getirerek oyalanmaya başladım, çünkü onunla göz göze gelmek istemiyordum. “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

² Meksika ve diğer Latin Amerika kültürlerinde yaygın olan, bir kızın 15. doğum günü için yapılan kutlama. -çn.

“Yani, genelde onu azarlarsın veya bir tepki gösterirsin. Ama—” Kafasını iki yana sallarken arkamdaki endüstriyel fırınlara bakıyordu.

“Ama ne?” dedim savunmacı bir şekilde, çünkü haklı olduğumu biliyordum. Her zerrem bu konuda susmamı söylüyordu. Ama ne zaman ağzımı açıp Xavier’e mantıksız taleplerini alıp bir yerine sokmasını söylemeye çalışsam, *Altın Kızlar* dizisinin müziği kafamda çalmaya başlıyordu. Oraya geri dönmek istemiyordum. Oraya geri dönemezdim.

Keşke her şeyi Kasumi’ye anlatabilseydim ama dürüst olmak gerekirse bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. O benim on senedir (eğer bu yılı iki kez sayarsak on bir senedir) en yakın arkadaşımdı ve ona her şeyi anlatırdım. Ancak bu ikinci şans yılı, normal en yakın arkadaş problemlerinin ötesine geçmişti. Kelimenin tam anlamıyla kozmik seviyede bir olaydı.

Ben orada dikilip önlüğümle oynarken Kasumi beni izliyordu.

“Neyse, boş ver,” dedi sonunda ve bir tepsi sebze alıp mutfağın diğer tarafındaki tezgâha geri döndü.

Ben de başımı öne eğip dinlenme odasına giderek garson üniformamı giydim. Sonra da pastalarımı Doug’a teslim ettim ve tıpkı Xavier’in bana söylediği gibi ön tarafa geçtim.

Çok beceriksiz bir garsondum. Ayaklarım birbirine dolanmış, yanlışlıkla bir adamın üzerine su dökmüş ve pahalı şarap şişelerini hesaba eklemeyi unutarak kasa sisteminde karışıklık yaratmıştım. Asıl garsonlar hatalarımı düzeltmek için sürekli devreye girmek zorunda kalıyordu ve her seferinde bana olan umutlarını

yavaş yavaş kaybettiklerini görebiliyordum. Onları suçlayamazdım. Yemek salonundaki varlığımdan hoşlanmış gibi görünen tek kişi VIP masasını rezerve eden yaşlı adamdı. Daha fazla şarap doldurmak için masanın diğer tarafına uzanmamı izlerken oldukça mutlu görünüyordu ve bunu, Xavier'in benim için seçtiği gömleğin önünü görebilmek için yaptığından şüpheleniyordum.

Ben mutfaktayken garsonlarla arkadaş olsak da yemek salonundaki varlığıma karanamadıkları çok açıktı. Bir noktada, su dökme olayımdan sonra Marianne, "Burada ne halt ediyorsun, Sadie?" diye çıkmıştı.

Açıkçası buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Yemek salonu temizlendiğinde nihayet mutfığa geri döndüm. Terli ve bitkindim, ayrıca garsonların ne kadar zor şartlarda çalıştığını öğrenmiş ve onları takdir etmiştim. Tek yapmak istediğim eve gidip kendimi yatağa bırakmaktı ama önce Doug'ın yaptıklarını kontrol etmem gerekiyordu.

Onu hiçbir yerde bulamamıştım ama Kasumi'yi tezgâhın önünde dikilirken buldum. İfadesi neredeyse çizgi filmlerindeki gibi hayret doluydu. Bakışlarını takip ettim. Tezgâhın üzerindeki çikolata kaplı bir şeye bakıyordu. Gördüğüm şey karşısında nefesimi tuttum.

"Evet." Kasumi onaylarcasına başını salladı.

"Onlar benim..." Cümleyi bitirememiştim bile.

"Korkarım ki evet."

"Onlar—"

"Berbat olmuş?" dedi cümlemi tamamlamak için.

Berbat kelimesi Doug'ın pastalarıma yaptığı şeyi açıklamaya yetmiyordu. Doug, parlak çikolatalı ganajla kaplanmış dört mükemmel silindire pastanın bir tarafına portakal şekeri koyması gerekirken tamamen kasıtlı bir şekilde yaptığı şey...

Pekâlâ.

Doug dört tane kocaman bok emoji'si yapmıştı.

"Aman Tanrım," diye bağırdım. "Bunları düzeltmek için sarderece burada kalmam gerekecek."

Kasumi başını salladı. "Bunu düzeltmenin tek yolu onları Hudson Nehri'ne atmak."

İç çektim, iliklerime kadar yorgundum. Malzeme dolabına doğru yürüyerek, "Sanırım yarın en baştan yapmam gerekecek. Xavier bunları yarın sabah saat on bir için istedi," dedim.

"Umutsuzluğa kapılma, arkadaşım. Diğer yardımcı şefler ve ben hallettik." Kasumi kolumdan tutarak beni tekerlekli rafta götürdü. Her bir rafta, içerisinde mükemmel çikolatalı ve portakallı pastaların bulunduğu on iki yuvarlak tepsiye doğru elini salladı. "Doug'un yarattığı kargaşayı gördüğümüzde bunları yapmaya karar verdik. Senin yaptıkların kadar güzel değil ama en azından yenilebilirler. Yapman gereken tek şey onları kaplayıp süslemek."

Kollarımı ona sardım. "Teşekkür ederim. Sen bu dünyadaki en iyi arkadaşsın."

"Sadece ben yapmadım. Herkes dâhil oldu. Burada hep birlikte yardımlaşarak çalışmalıyız." Yüzüme bakmak için geriye doğru eğildi. "Her şey yolunda mı, Sadie?"

"Evet." Bugün ikinci kez ve 1 Ocak'tan bu yana yaklaşıp yüzüncü kez, bana verilen bu çılgın ikinci şans delice ona anlatmak istiyordum. Ama önümde uzun sürecek bir pasta süsleme işi vardı, o yüzden Kasumi'ye doğru omuz silktim. "Neden olmasın ki?"

“Kendinde değil gibisin.” Aklındakini söyleyip söylememek arasında kalmış gibi dudağını ısırdı. “Birkaç ay önce, Xavier’in sırf güzel bir yüze ve diri bir çift memeye bakmak istedikleri için seni VIP’lerden oluşan bir masanın önüne atmasına izin vermezdin.”

“Aman Tanrım, Kasumi.” Dönüp raftan bir tencere aldım ve sert bir şekilde ocağın üzerine koydum. “Bu gece öyle bir şey olmadı!” Ama tam olarak öyle olmuştu.

Yüzüm utançtan yanıyordu. Başka bir ganaj partisi için kare çikolataların ve koyu kıvamlı krem şantinin miktarını ayarlamaya çalışırken kafamı tencerenin üzerine doğru eğdim. Kasumi sessizdi ve beni izliyordu. “Özür dilerim, Sadie. Seni kötü hissettirmek istememiştim. Sadece senin için endişelendim,” dedi sonunda.

“Biliyorum.” Kasumi ve diğer yardımcı şeflerin yaptığı pastaları raftan aldım. O iyi bir arkadaştı ve yalnızca bir ya da iki yıl önce benim durumumda olan birine söyleyebileceğim şeyleri bana söylüyordu. Ama o zamanlar her şeyi kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyordum.

Tüm eşyalarımı toparlayıp Owen’dan hepsini depoya taşımasını istediğim günü asla unutamıyordum. O daireyi çok seviyordum ve kira kontratını imzaladığım gün çok mutluydum. İçini uygun fiyatlı IKEA mobilyaları ve *vintage* bit pazarından aldığım eşyaların ilginç karışımıyla dekore etmek için çok heyecanlıydım. *Üniversite diploması olmayan bir pastacı olsam bile kendi başıma başarabildiğimi aileme gösterdiğim için gururluydum.*

Ve sonra küçük kardeşimin en yakın arkadaşının yardımına muhtaç bir şekilde evsiz kalmanın utancıyla karşı karşıya kalmıştım. İş arama (herhangi bir iş bulma) çaresizliği ve bir daha asla pasta şefi olarak iş bulamama korkusu... Berbat Yılımda

kaybettiğim her şeye tekrardan tutunmam için bana hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat verilmişti. Bunu yapabilirdim.

Elimde tuttuğum pastaların ağırlığını görmezden gelerek Kasumi'ye döndüm. "Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim."

"Burada kalıp pastalara yardım etmemi ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, saat geç oldu. Zaten fazlasıyla yardımcı oldun." Ona bir kez daha sarıldım. "Eve git ve biraz dinlen."

Kasumi kapıda durdu. "Her zaman yanında olduğumu biliyorsun, değil mi? Benimle her zaman konuşabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedim zorla gülümseyerek ve sonra gajaj yapmaya geri döndüm. *Kimseye* anlatamayacağım tek bir şey vardı. Ve o anda bunu bilmek beni çok yalnız hissettirmişti.

Düzenleme
Ny.ozlem

Onuncu Bölüm

En yakın arkadaşım ve diğer yardımcı şefler sayesinde çok kısa sürede yeni pastalarımı tamamlamıştım. Kasumi'nin, Doug'un yarattığı felaketlere çimentodan bir ağırlık bağlayıp *dramatik* bir sonla nehrin dibine gönderme fikrini tekrar düşündüm ama güzelim yiyecekleri ziyan etmeye kıyamadım. Her ne kadar Central Park'ta yürürken üzerlerine basmaktan kaçınacağın bir görüntüye sahip olsalar da çikolatalı ganaj karmaşasının altındaki pastayı ben pişirmiştım ve tadının oldukça lezzetli olduğunu biliyordum. Birkaç tane pasta kutusu buldum ve yol üzerinde evsizlere rastlama ihtimalime karşın onları kutuların içersine koydum.

Higher Grounds'ın yakınlarında çoktan üç tanesini vermiştim bile. Higher Grounds'ın camından kaldırıma ışık vuruyordu. Birisi kapıyı açtığında bir müzik sesi duydum ve adımlarımı

yavaşlattım. Hafta sonları canlı müzik, karaoke ve şiir etkinlikleri için geç saatlere kadar açık kaldıklarını hatırlamıştım. Ani bir kararla içeri girdim. Bugün işte olanlar yüzünden hâlâ kendimi kötü hissediyordum ve gerçekten boş bir eve giderek bunu daha fazla kafaya takmak istemiyordum.

Zoe bugün çalışıyordu ve ben tezgâha doğru yürürken bana, “Selam, Sadie. Kedi Kadın Sadie,” diye seslendi.

Biraz utanmıştım. “Ah, şey... Eğer istersen bana sadece Sadie diyebilirsin.”

“Peki, Sadie,” Kafasını kaldırdı ve beni baştan aşağı süzdü. “Nasıl gidiyor? Küçük Zoe’yi özlediğini biliyorum.”

Ah Tanrım. Bunu sürekli hatırlatmak zorunda mıydı? Aslında insan olan Zoe, bunu dalga geçmek için yapmıyordu. Beni zar zor tanıyordu ancak kedim için üzgün olduğumu biliyordu, bu yüzden, nasıl olduğumu kontrol etmek amacıyla bunu bana sürekli soracaktı.

Yırtık kotuna ve Higher Grounds tişörtünün üzerine geçirdiği kapüşonlusuna baktım. Birdenbire onu ve burayı ne kadar özlediğimi fark ettim. Burada çalışırken o kadar depresyondaydım ki kesinlikle buradaki hiçbir şeye yeterince değer vermemiştim. Zoe benden yalnızca on yaş büyüktü ancak kafeye gelen herkese karşı bir anne figürü gibi kibar davranırdı. İşlerin durgun olduğu zamanlarda José Luis’in okul ödevlerini yapmasına izin verirdi ve birinin doktor randevusunun olmasını ya da çocuklarını almak için erken çıkmak zorunda kalmasını asla dert etmezdi. İnsanlara destek olmak için birçok şey yapardı. Örneğin okullara bağış verir, evsizleri beslerdi ve hatta küçük çaplı sanatçıların sahne alması için bir alan bile oluşturmuştu. Berbat Yılım boyunca orada çalışırken Zoe kimseye Xavier’in bugün bana davrandığı gibi davranmamıştı.

Birden ona teşekkür etmek ve sarılmak istedim. Büyük ihtimalle karşılık olarak o da bana sarılacaktı ancak üzerime yeterince dikkat çekmiştim.

"Ah, sorduğun için teşekkürler," dedim. "Ancak... Zoe konusunda oldukça iyiyim. Yani kedim konusunda. Kesinlikle... Adatım."

"Harika." Gülümsedi. "Ne alırsın?"

Kafeinsiz bir *cappuccino* sipariş ettim ve çantamdan cüzdanımı çıkarabilmek için elimdeki pasta kutularını tezgâha koydum.

"Aaa, bu da ne?" Sütü kaynatırken çenesiyle tezgâhın üzerindeki kutuları işaret ediyordu.

"Ben Xavier's'te yardımcı pasta şefliği yapıyorum ve bu da... Iı... Bunlara da artıklar diyebiliriz." Kutuyu açarak ona içindekileri gösterdim.

Pastaları görünce tek gözünü kapattı. "Aman Tanrım. Bunların şeye benziyor..."

"Evet, farkındayım," dedim gülerek. Ona, süslemeleri neden benim yapmadığımla ilgili kısmı atlayarak Doug'ın pasta dekorasyonunu devralmasıyla ilgili hikâyeyi anlattığımda tezgâhın başında gülmeye başladı.

"Yine de pastaları ben yaptım, her ne kadar görünüşte bir kürekle at ahırında temizlenen bir şeye benzese de tatları oldukça iyi." Kutuları ona doğru itirdim. "Denesene."

"Peki," dedi Zoe bir tabak ve bıçak alarak. Pastadan bir dilim kestim ve o da tadına baktı.

Pasta şefi olmamın en sevdiğim kısmı buydu; şaheserlerimin, insanların dillerine değmesiyle gözlerinin irileştiği, sonra tadı ve keskin lezzetin tadını çıkarırlarken gözlerinin tekrar kapandığı an. "Aman Tanrım," dedi Zoe başka bir lokmayı daha ağzına atarken. "Bu inanılmaz."

“Teşekkürler,” dedim memnuniyetle gülümserken. Bugün birazcık takdir edilmeye ihtiyacım vardı.

Zoe *cappuccinomu* verdi ve pasta kutusunu kapayıp bana doğru ittirdi.

“Ah, hayır. Sende kalsın,” dedim.

“Gerçekten mi? Karım tam bir çikolata bağımlısı. Çok mutlu olacak.”

Berbat Yılımda, Zoe’nin eşi kafeye her geldiğinde ona yüzlerce kez *mocha* yapmıştım bu yüzden de onun çikolataya olan düşkünlüğünü biliyordum. Ancak tabii ki bunu bildiğimi söyleyemezdim. Onun yerine gülümsedim ve *cappuccinomu* aldım.

“Hey,” dedi Zoe ben gitmek için arkamı döndüğümde. “Hâlihazırda Xavier’s’te bir işin olduğunu biliyorum... Ancak ek iş düşünürsen bana haber ver. Yiyeceklerimizi satın aldığımız yer pastaların kalitesini oldukça düşürdü.” Bunun farkında olduğumu ona söyleyemezdim bu yüzden başımla onayladım. “Arkada neredeyse hiç kullanılmayan endüstriyel bir mutfığımız var. Yaptığın pastayı tattıktan sonra o mutfakta yaratıcılığını kullanarak bizim için ne istersen yapabileceğini düşündüm.”

Bu teklif karşısında o kadar da şaşırmamıştım. Ne de olsa aylarca Higher Grounds’ta çalışmıştım ve yiyeceklerin vasatın altında olduğunun kesinlikle farkındaydım. Neden daha iyi bir şeyler yapmayı hiç teklif etmemiştim ki?

Çünkü muhtemelen Xavier beni kovduğunda tamamıyla bir şeyler pişirmeyi bıraktığım içindi. Her ne kadar bunu itiraf etmekten utanç duysam da kariyerimin büyük bölümünde üst düzey restoranların mutfaklarında çalıştıktan sonra bir kahve dükkânı için *muffin* hazırlamanın bana göre olmadığını düşünüyordum.

Zoe'ye yardım etme ve yeni tarifler deneme fikrini *sevmiş* olsam da hâlâ tereddütlerim vardı. Çünkü Xavier's'teki yönetici pasta şefinin işten ayrılabilceği yönünde söylentiler dolaşıyordu ve eğer öyleyse o işi istiyordum. Durum böyleyken zamanımın çoğunu harcayacağım bir ek işe girmeli miydim?

Zoe, "Bir düşün derim," dediğinde değerlendireceğimi söyledim.

Tam gitmek için dönmüştüm ki gözüme tanıdık bir çift gözlük ve *americano* çarptı. Gözlüğü takan kişi bana baktı.

Bu Jacob'tı, kafenin arka köşesinde, daha önce hiç duymadığım bir şarkı söyleyen pembe saçlı kadının olduğu sahnenin solundaki masada oturuyordu. Jacob selam vermek için tek elini kaldırdı. Selam vermezsem ayıp olabilirdi.

Ona doğru yürümeye başladım ve masanın yanına geldiğimde ayağa kalktı. Eğer başka biri olsaydı bana sarılmak için ayağa kalktığını düşünürdüm ancak konu Jacob olunca bunun mümkün olmayacağını biliyordum. Jacob, kadınlarla selamlaşırken sarılmak yerine sanki Viktorya Dönemi'ne ait bir dizideymişiz gibi ayağa kalkardı. Tüm bu kibarlık karşısında etkilenmişim ve *cappuccino* yerine bergamotlu çay sipariş etmediğim için pişmanlık duymuştum.

Selamlaştıktan sonra ağırlığını bir ayağından diğerine vererek yana çekildi. Oturmam için teklifte bulunacak mıydı? Oturmamı istemiyor muydu? Öylece dikilecek miydik?

Sonunda, tuhaf durumu o da fark etmişe benziyordu ve karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Pardon, katılmak isteyip istemediğini bilmiyorum veya—" Derin bir nefes verdi. "Bana katılmak ister misin?"

Ne yapmamı istediğini çözememişim ancak eve gitmek istemiyordum. Bu yüzden bir sandalye çekip oturdum.

“Geçe kalmışsın,” dedim.

“Evet, başka bir projem var, bu yüzden... Kafein.” Kadeh kaldırır gibi kahvesini havaya kaldırdı.

“Joshua James filmi için olan mı?”

“Hayır, onu bitirdim. Bu biraz daha az büyüleyici. Bu defa bir video oyunu için fon müziği.”

Başımı salladım. “Kendi yaptığın müzikleri her yerde duymak çılginca bir his olmalı. Sinemada ya da Owen’ın oynadığı oyunlarda ya da asansöre bindiğinde...”

“Ah, hayır. O kadar da değil.” Beni durdurmak için elini havaya kaldırdı. “Asansörler için müzik bestelemiyorum.”

“Bestelemiyor musun? Ama bazen o tür yavaş, elektronik şeyler bestelediğini sanıyordum. Tıpkı asansörlerde çalanlar gibi.”

Sanırım yanlış bir şey söylemiştim. Bakışlarında biraz gülmek biraz da ağlamak isteyen bir ifade vardı. “Asansör müzikleri, kâğıt havlu alışverişi yaparken arkada hafifçe çalması için tasarlanmış popüler müziklerin tatsız, enstrümantal düzenlemeleridir.”

Aklıma markette çalan müzik gelmişti. Daha önce hiç dikkat etmemiştim ama şimdi ne demek istediğini anlıyordum. “*Gangsta’s Paradise*’in elektronik piyano yorumu gibi bir şey mi?”

O anda gülmemek için kendini gerçekten zor tutuyordu. “Aynen öyle, evet.”

“Ve senin yaptığın türden bir şey değil.”

“Evet.”

O bir sanatçıydı ve muhtemelen ona hakaret ettiğimi çok geç fark etmiştim. Benzer bir durumda ben de kendimi aşağılanmış hissedebilirdim. “Bu konuşma bir pasta şefine hazır kekler hakkında ne düşündüğünü sormakla eş değer bir şey mi?”

“Yüzde yüz öyle. Evet.” Gülümsüyordu, demek ki dediğim şeye alınmamıştı.

Yine de yaptığı şeyi tam anlamıyla öğrenmek istiyordum. “Yani kendine özgü müzikler besteliyorsun ama bunu piyano yerine bir bilgisayar programıyla yapıyorsun.”

“İkisini de kullanıyorum. Çok fazla *mix* yapıyorum ve efektler için bilgisayarı kullanıyorum ama aynı zamanda bir sürü farklı enstrüman da çalışıyorum.”

Sahnedeki pembe saçlı şarkıcı *Free Fallin*’in akustik versiyonunu söylüyor ve genç, sakallı bir adam piyanoda ona eşlik ediyordu.

“Hiç sahneye çıkmayı düşündün mü?” diye sordum.

“Hımm...” Kaşığını fincanının yanındaki tabağın üzerinde gezdiriyordu. “Şarkıcılık veya söz yazarlığı pek ilgimi çekmiyor.”

“Ama istesen yapabilirsin, değil mi?” Evindeyken çaldığı muhteşem melodiyi düşünmeden piyano dinleyemiyordum. Onu tekrar dinlemek isterdim ama teknik olarak öyle bir şarkının varlığından haberimin olmaması gerekiyordu. İçinde bulunduğum bu zaman döngüsünde belki de henüz o şarkıyı bestelememişti bile. Belki de öyle bir şarkı hiç yoktu.

Jacob sahnedeki şarkıcıya baktı. “Sahneye çıkıp piyano çalarak Tom Petty şarkısı söyleyip söyleyemeyeceğimi soruyorsan...” Başını evet anlamında salladı. “Evet, yapabilirim.” Kısa bir duraksamanın ardından devam etti. “Bir gün yapıp yapmayacağımı soruyorsan...” Elleri bakmak için başını eğdi ve kafasını iki yana salladı. “Sıfır ihtimal.”

O anda anlamıştım. Jacob *utangaçtı*. Uzun zamandır kafamda kurduğum gibi yargılayıcı veya gergin bir tip değildi. O sadece... Aşırı derecede utangaçtı. Jacob’la ilgili bu gerçeğin farkına vardığımda kalbim göğsümde âdeta taklalar atıyordu.

“Jacob Gray,” dedim yaramaz bir çocuk gibi. “Bana bunca yıl müzikle uğraşıp sahne korkunun olduğunu mu söylüyorsun?”

Yanakları kızardı. “Ben sanatçıdan çok besteciyim diyelim biz ona.”

Genelde çok konuşurdum ve insanlara bol bol soru sormayı severdim. Ancak içimden bir ses, eğer Jacob’la ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyorsam sessiz kalmam ve ona zaman tanımam gerektiğini söylüyordu. Parmağıyla ahşap çizgilere dokunurken masada sessizlik hâkimdi. Sonunda bana baktı. “Binlerce insanın benim müziğimin yer aldığı filmleri izlediğini veya video oyunlarını oynadığını bilsem de o noktada, müziğim yalnızca başka birinin projesinin bir parçası olarak kalıyor. Ama ben müzik bestelerken ve çalarken onun benim müziğim, kişisel yaratımım olduğunu hissediyorum. Sahneye sadece bir enstrümanla çıkmayı ve...”

“Göz önünde olmayı mı?”

Direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. “Evet. Sanırım... Göz önünde olmayı istemiyorum.”

“Yani müziklerini birisi için çalmıyor musun? Hiç mi?” Sesim hiç olmadığı kadar boğuk çıkmıştı.

“Şey... Ailem için ve kesinlikle Owen için çalışıyorum, ki o da aileden sayılır.”

Aslında bu noktada tam olarak ne soracağımı bilmiyordum. Piyanoda hüznü, melankolik bir şarkı çaldığını duyan tek kadın olduğumu duymayı mı bekliyordum? Bunu duymam imkânsızdı. Ama Jacob’la bu şekilde ne kadar çok zaman geçirirsem durum o kadar tuhaflaşıyordu, çünkü son derece samimi bir anımız olduğundan tamamen habersizdi. Vücudunun ağırlığını, boğazından kaçan o ufacık iniltinin sesini ve beni öpen dudaklarının tadını biliyordum. Ancak bunların hiçbirisi bu evrende gerçekleşmemişti. Yirmi küsur yıldır birbirini tanıyan ve yalnızca paylaşacak sayılı şeyi olan iki kişiydik. Bu, benim için değişmişti ancak onun için hâlâ bundan ibaretti.

Pembe saçlı kadının şarkısının son notası sahne boyunca yankılandı ve seyirciye ulaştı. Kadın ara vermek için gitarını bıraktığında sandalyemi geriye iterek, "Sanırım artık gitsem iyi olur," dedim.

Jacob, *Gııur ve Ömyarı*'daki Bay Darcy gibi davranıyordu. Ayağa kalktığımda o da kibarca ayağa kalktı. "Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim." Tıpkı gitmeden önce birine sarılmak üzereyken yaptığınız bir hareket gibi yine o tuhaf ayak hareketini yaptı. Ona sarılmak için birden kollarımı uzattım. Gözleri kocaman açıldı ve sırtını dikleştirdi. Ah Tanrım, bu çok tuhaftı. Bu konuşmanın sonunda bana sarılmayı düşünmemiştı, değil mi?

Sonra eli vücudumu sararak sırtıma yerleştı ve diğır koluyla beni daha da yakınına çekti. Kirli sakalının yanağını çizdiğini hissediyordum ve beni göğsünün sert kaslarına bastırırken keskin nefes alış verişlerini duyabiliyordum. Bir süre öylece kaldık. Öyle kalmaya devam ediyorduk da. Beni bırakmak için acele ediyor gibi görünmüyordu.

Sonunda ikimiz de geri çekildik. Ona baktığımda yanakları kızarmıştı ve gözlüklerinin arkasındaki gözleri parlıyordu.

"Seni görmek güzeldi, Jacob." Cümlenin sonunda sesimin titrediğini duyabiliyordum.

"Seni de, Sadie." Çarpık bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra bakışlarını çevirdi.

"Şey... Gitsem iyi olur," diye tekrarladım ve gitmek için geriye doğru bir adım attım. Arkamı dönüp kapıya doğru ilerlerken Jacob'ın tarçınlı kokusunu hâlâ alabiliyordum, bu koku artık çok tanıdıktı. Ve tıpkı yılbaşı gecesi piyanoda çaldığı o şarkı gibi kokusu da ben gittikten sonra uzun süre etrafımda dolaştı.

“Hangisini istersin, Thai mi Hint mi?” Alex mutfak çekme-
cesini açtı ve eve sipariş verdiğimiz birkaç mekânın broşü-
rünü çıkardı. Eliyle hafifçe ittiğinde çekmece sessizce kapanmaya
başladı ve tıpkı benim evimdekiler gibi kapanınca çarpmaması
için Alex, çekmeceyi kenarından tuttu. Buruşuk ve yağ lekeli ka-
ğıtları uzattığında onları bu tertemiz yere koymasına şaşırmıştım.

Uyumsuz mobilyalar, sehpanın üzerinde unutulmuş küpeler,
*post-it*lerle kaplı alışveriş listeleri ve dolaptan taşan ayakkabılarla
dolu evimin aksine, Alex’in şehir merkezindeki yepyeni dairesi şık
ve minimalistti. Geçen yaza kadar Columbia Üniversitesi’ndeki
programından iki kişiyle birlikte öğrenci evinde kalıyordu ancak
yatırım bankası maaşı sayesinde hayat standartlarını yükseltebil-
mişti. Yeni dairesi, Wall Street ofis binasından birkaç sokak öte-
de, işten sonra takılmayı sevdikleri üst düzey barın köşesindeydi.

Alex evinin içini koyu deri, krom ve kızıl kahverengi tonlarında döşemesi için patronunun mimarını tutmuştu ve ben kanepeye renk katmak için turuncu bir yastık getirdiğimde yastık birkaç hafta içinde gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Alex bırakın sanat olarak adlandırmayı, normalde duvarına gri rengin hâkim olduğu kanvas bir tablo asacak türden biri bile değildi. Ancak yılbaşı partisinde Zach'in evine gittiğimde Alex'in neden o tabloyu duvarına astığı biraz daha mantıklı hâle gelmişti. Eğer kat planını değiştirir ve koyu gri tuvali açık gri bir tuvalle değiştirirseniz, bu daire Alex'in yatırımcı arkadaşlarından herhangi birine ait olabilirdi. Hatta dairelerinin MoMA³ kadar sade görünmesini sağlamak adına haftada bir gelmesi için aynı remizlikçi kadını tutmuşlardı.

Thai yemeğini seçtim ve Alex de yemek siparişimizi verdikten sonra bana favori şarabımdan bir kadeh koydu. Kendisi içmese de şarap dolabında her zaman benim için bir tane bulundururdu. Ayrıca kulpsuz bardakları tercih ettiğimi fark ettiğinde evine onlardan almıştı. Turuncu yastık olayı haricinde Alex, evinde rahat olduğumdan emin olmak için her zaman elinden geleni yapardı. İlk defa, favori şampuanımı ve vücut jelimi banyosunda bulduğumda etkilenmiştim. Everest Dağı'nda esen bir kar fırtınası gibi koyu renkli mermer tezgahına un serpiştirmemi izlemek onu deli etse de kilerinde her zaman un ve pudra şekeri bulundururdu.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen temizlik için kadını işe almasının sebebi bendim.

Alex, broşürleri düzgün bir şekilde çekmeceye koyduktan sonra içeceklerimizle kanepeye yerleştik.

³ Modern Sanat Müzesi -çn.

“Bu hafta güzel bir şeyler pişirdin mi?” dedi Alex viskisinden bir yudum alarak.

Ona en yeni tarifim olan çikolata ve Hindistan cevizi ganajıyla kaplı, şekerlenmiş greyfurt kabuğuyla süslenmiş, safranlı mini Bundt keklerimi anlattım. “Çantamda senin için bir tane olacaktı,” dedim. “Yemekten sonrası için tabii.”

Alex gülümsedi ve ellerini bacaklarıma koydu. “Ben farklı bir tatlı yeriz diye düşünmüştüm.”

Ona ufak bir öpücük vermek için eğildim ve beni kendine doğru çekmeden önce odanın karşısındaki sandalyeden çantamı almak için kanepeden kalktım. “Bunu senin için tezgâha bırakıyorum,” dedim elimdeki pasta kutusuyla.

Kaşlarını çattığında benimle ilgili bir şeylerin ters gittiğini düşündüğü yüzünden anlaşılıyordu. Berbat Yılımda her şey mahvolmadan önce seks hayatımız oldukça iyiydi. Onun açısından hiçbir şey değişmemişti. Ancak bu garip zaman döngüsünde kendimi bulmak için uyandığımdan beri Alex’le yakınlaşmamız söz konusu olduğunda tereddüt ediyordum ve nedenini tam olarak açıklayamıyordum.

Belki de bunun nedeni, ayrı kaldığımız onca ayın ardından onun tekrardan yanımda olmasına henüz alışamamış olmamdı. Ya da belki de çekip gittiği gün ne kadar canımın yandığını hâlâ hatırladığım içindi.

Neyse ki ikimiz de işlerimizle meşguldük ve boş zamanlarımız pek birbiriyle uyuşmuyordu. Bu yüzden de bu şu âna kadar sorun olmamıştı. Ancak bu bir soruna dönüşmeden önce çözmem gerekiyordu. Alex’in olduğu odaya döndüğümde kendime bunun benim ikinci şans yılım olduğunu ve Alex’in bir daha çekip gitmeyeceğini hatırlattım. Bu sefer her şeyi doğru yapmayı planlıyordum.

Alex'in yanına oturup elini tuttuğumda telefonum çalmaya başladı. Telefonun ekranında *ev* yazıyordu. Yaptığım hatayı fark edince iç çektim. Anneme bu gece Alex'in evinde olacağımdan bahsetmiştim ve ailemin dikkatini çekmenin en kolay yolu Alex'ten bahsetmektir. Bahse girerim aramak için bütün akşam doğru zamanı beklemişlerdi.

"Alo, Sadie," dedi annem ben telefonu açtıktan sonra. Sesi bir yükselip bir alçalmıştı. Büyük ihtimalle babamın da katılması için aramayı hoparlöre almıştı. "Alex orada mı?"

En azından lafı uzatmadan niyetini belli etmişti. *Alex nerede? Alex'in yüksek statülü işi nasıl gidiyor?* Hayatımla ilgileniyorlarmış gibi davranmalarının bir anlamı yoktu. Kekler ve pastalar hakkında söylenecek ne vardı ki?

Annem, Rutgers Üniversitesi'nde edebiyat bölümünün dekanıydı ve on dokuzuncu yüzyıl kadın edebiyatında tanınmış biriydi. Babam ise eski Yunanca'da çeviri üzerine bir ders kitabı yazmıştı. Çocukken futbol antrenmanından eve döndüğümde, annemle babamı ve profesör arkadaşlarını oturma odasında kırmızı şarap içerken ve George Eliot'ın modern feminizm üzerindeki etkisini ya da Homeros'un *Odyseia*'sındaki sembolizmi tartışırken bulmak benim için normal bir şeydi.

İsimlerinin önündeki ünvanları için koca bir alfabe sıralayan ailemin, Owen'la benim üniversiteye ve ardından yüksek lisans gitmemizi beklemesi çok doğaldı. Kardeşim sayesinde diledikleri her şey gerçekleşmişti. Birinci sınıftayken Owen, okulun üstün yetenekliler programına girmişti. Ortaokul ve lise boyunca hep A almış ve mezun olduktan sonra Ivy League üniversitelerinden birini seçmişti.

Ve bir de ben vardım.

Odyseia'nın *Star Wars* üçlemesinin bir parçası olmadığını fark ettiğimde liseye gidiyordum. Okul bana göre değildi ve öyleymiş gibi davranamazdım.

On beş yaşındayken bir fırında kasa görevlisi olarak işe girmiştim ve en büyük tutkumu orada keşfetmiştim. Ekmek, kurabiye, kek, tart... Hepsini eşit derecede seviyordum.

Başşçı balık tutarken kalça kemiğini kırıp bir ay boyunca yatağa mahkûm olunca mutfakta büyük bir fırsat yakalamıştım. Ailem bir süre beni şımartmıştı, sonuçta kim fındık ve çikolata soslu üç katlı muzlu kek sevmezdi ki? Ancak yemek yapmayı bir hobi olarak görmeyi bırakıp bunun kariyerim olabileceğine inanmaya başladığımda hayalleri yıkılmıştı. Sanki yetişkin eğlence sektöründe bir işe girmişim gibi davranıyorlardı. Benimle ilgili en sevdikleri şeyin erkek arkadaşım olduğuna emindim.

"Alex burada, anneciğim." Hoparlörü açtım. Telefonu Alex'e uzatırken dudaklarımı hafifçe oynatarak ondan sessizce özür istedim.

Gülümsedi ve önemli değil dercesine kafasını salladı. O tekrardan hayatımda olduğu için ne kadar şanslı olduğumu kendime hatırlattım.

"Alex, oğlum nasılsın?" dedi babam düşüncelerimi bölerek.

Alex telefona doğru eğildi. "İyiyim, Jim. Sen nasılsın?"

"İyiyim, iyiyim." Babam boğazını temizledi. "Baksana, bu sabah *Wall Street Gazetesi*'ni okuyordum ve gerçekten ilginç bir makaleye rastladım—"

Homurtumu bir öksürükle gizlemeye çalıştım. Babam, ben Alex'le çıkmaya başlamadan önce *Wall Street Gazetesi*'ni sevmezdi. Artık gazete aboneliği vardı ve her sabah kahve içerken okuyordu. Görünüşe göre gazetede finansın yanı sıra teknoloji haberlerinin

de olduğunu keşfettiğinde çok şaşırmıştı, bu yüzden hem Owen hem de Alex'le konuşacak çok ortak şeyi olmuştu.

Ama ona *Cupcake Wars*'ün bir bölümünü izletmeye çalışsam...

Babam telefonun diğer ucunda alayla güldüğümü fark etmemiş gibi görünüyordu, ki bu gayet tipik bir durumdu. "Ve sana ipoteye dayalı menkul kıymetler hakkındaki düşüncelerini sormak istiyordum..." Bana hiç mantıklı gelmeyen ve muhtemelen ona da mantıklı gelmeyen bir makaleyi anlatmaya başladı.

Babamın erkek arkadaşıyla bağ kurmak için nedenler üretmesi beni rahatsız etmemeliydi ama elimde değildi. Alex ve ben Berbat Yılım sırasında ayrıldığımızda ailem kesinlikle yıkılmıştı... Ancak kızlarının kalbi kırıldığı için değil de gurur duyabilecekleri yüksek lisans eğitimi almış bir damadı kaçırdıkları için üzölmüşlerdi.

Alex sabırla babama bir şeyler anlatırken (*ne olduğunu sormayın çünkü hiçbir fikrim yok*) ben de yemek siparişimiz için kapyı açtım ve ardından yemek masasını hazırlamak için Alex'in özenle yerleştirdiği dolapları karıştırmaya başladım. Sonra kendi bardağıma biraz daha şarap koyup Alex'in kadehine biraz daha viski ekledim. Eğer konuşma daha fazla uzarsa buna ihtiyacı olacaktı. Sonunda Alex babamın pençesinden kurtulmayı başardı ve masada karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Aileme karşı olan sabrın için teşekkürler." Çarpık bir gülümsemeyle ona karton yiyecek kabını uzattım.

"Sorun değil." Omuz silkti ve tabağına bir kaşık pilav koydu. "Babanla finans hakkında konuşmayı seviyorum."

Yalan söylediğine yüzde yüz emindim, çünkü sadece acı çekmekten hoşlanan biri babamla finans sohbeti yapmaktan hoşlanırdı. Ama çabası bile çok anlamlıydı. Masanın karşısında duran yakışıklı erkek arkadaşına baktığımda, ilişkimizi devam

ettirebileceğimiz ikinci bir şansım olduğu için ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha hatırladım.

Alex kısa süre önce beni iş arkadaşlarıyla başka bir etkinliğe görmüştü ve çoğunlukla iyi geçmişti. Geçen sefer aynı akşam yemeğine gittiğimizde son derece rahatsız edici ve gergin bir ortam vardı. Çünkü muhtemelen birkaç hafta önce masadaki herkes, beni Zach'i azarlarken görmüştü. Ancak bu defa Zach'i azarlama-mıştım ve kimse bunu yapmayı ne kadar istediğini bilmiyordu. Bu yüzden, akşamın çoğunu arkadaşı olan diğer kadınlarla tanışmak ve iğrenç adamların iddialarını ortaya koydukları odadan kaçmak için harcamıştım. Veri analisti olan bir kadın ve pratisyen hemşire olan diğer bir kadınla meslekleri hakkında sohbet etmiş-tik. Herkes pasta şefliğine ve *Top Chef reality show*unda konuk jüri olan bir adam için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu duymakla çok ilgiliydi. Vedalaşırken gerçekten çok eğlendiğimi fark etmiş-tim. Sonra taksiyle eve dönerken Alex beni uzun uzun öpmüş ve geldiğim için ne kadar mutlu olduğunu söylemişti.

Bu kesinlikle geçen sefer söylediği bir şey değildi.

Bu yüzden, bu ilişkinin yağmur fırtınasındaki pamuk şeker gibi aniden çözüleceği fikrinden vazgeçmem gerekiyordu. Berbat Yılım sırasında aşırı tepki vermiştim ve şimdi olaylarla nasıl daha iyi başa çıkacağımı biliyordum. Bu da bana başka bir konuyu hatırlatmıştı. "Hey, mali danışman pozisyonu için o kadının işe alınıp alınmadığını soracaktım. Hani şu konuştuğumuz, gerçekten kalifiyeli olan kadın?" diye sordum Alex'e.

"Ah, evet," dedi Alex tabağına yeşil körili sos koyarken. "Sanırım evraklar insan kaynaklarına iletmek üzere."

"Gerçekten mi?" Masanın karşısından ona gülümsedim. "Onu işe mi aldın?" *İşte ikinci şans yılımın mükemmel gittiğine dair harika*

bir örnek. Zach'e bağırmanam gerekmemişti. Başından beri Alex'le sakince konuşmam gerekiyordu. "Ne zaman işe başlayacak?"

"Sanırım bir iki hafta sonra." Tavana bakarak hatırlamaya çalıştı. "Sonra Zach'e bir sorarım." Bakışları bana yöneldi. "Senin işlerin nasıl gidiyor?"

Ona bulduğum yeni tariflerden bahsederken olanlar aklıma geldiğinde duraksadım.

"Ne oldu?" diye sordu bir anlık sessizliğin ardından.

"Şey... Garip bir şey oldu."

"Garip mi?" Masanın karşısına uzandı ve elimi tuttu. "Bana anlatabilirsin."

Ona VIP partisinden ve dekolteme bakmaya çalışan adamdan neden bahsetmediğimi bilmiyordum. Sanırım bana nasıl davrandıkları hakkında konuşmak istememiştim. Bu oldukça aşağılayıcıydı, bu yüzden bunu yeniden düşünmekten kaçınmışım. "Daha önce hiç garson olarak çalışmamıştım bu yüzden ne yaptığım konusunda en ufak fikrim dâhi yoktu. Yani... Pek bir şey katıgım söylenemez, şeyden başka..." *Güzel bir yüz ve iri bir çift göğüs dışında.* "Bilirsin işte, bakabilecekleri bir kadın olmaktan başka," dedim utanarak.

Alex'in gözleri kısıldı. "Birisi sana dokundu mu?"

"Hayır... Ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Özellikle de tüm pahalı şişe içkileri sipariş veren yaşlı adamın."

"Böyle bir şey yaşadığın için üzgünüm." Alex çatalını peçetesinin üzerine bıraktı. "Görünüşe göre fazlasıyla rahatsız olmuşsun."

"Evet. Hem de çok fazla. Ama—" O güçsüzlük hissi tekrar gelmişti. Bu yüzden o geceyi düşünmekten kaçındım. "Mesele o yalaka ihtiyar bile değil, gerçekten. Onu hayatımda bir daha görmeyebilirim bile. Beni gerçekten rahatsız eden kısım, Xavier'in

beni öylece kurtlar sofrasına atmasıydı.” Ve bu, eğer bir kere yaptrysa bir daha yapabileceği anlamına geliyordu.

Alex’in ifadesi yumuşadı. “Buraya gel, hadi.” Elimi tuttu ve beni kanepeye doğru götürdü. Kanepeye oturduğumuzda bana baktı. “Üst düzey restoranlardaki müşterilerin ne kadar mantıksız talepleri olabileceğini tahmin edebiliyorum.”

“Evet. Glutensiz vegan *cheesecake* gibi talepler. Ama bunun gibi...” Ellerimi göğsümü işaret ederek salladım. “Bilirsin işte.”

“Xavier’in o müşterilerin sana böyle hissettireceğini bilmeme ihtimali var mı?” Alex başını eğdi. “Belki de ön tarafta daha çok yardıma ihtiyacı vardı ve senin de iyi bir iş çıkaracağını düşündüğü için çağırıldı?”

O akşam Xavier’le yaptığım konuşmayı düşündüm. Xavier, Doug’in ön tarafta çalışmasını istememişti. Ama bunun nedeni Doug’in servis konusunda benden daha az deneyimli olması mıydı? Yoksa erkeklere asla güzel görünmeleri ve gülümsemeleri söylenmediği için miydi? “Bilmiyorum.”

“Onunla bu konu hakkında konuştun mu?”

“Şey... Hayır.” Böyle bir şeyi Xavier’le konuştuğumu düşünemiyordum. Hiçbir evrende bu mümkün değildi.

“Belki de bu kurtlar sofrasına atmakla ilgili değildi.” Alex avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzattı. “Belki de sana daha fazla sorumluluk vermekle ve müşterilerle daha fazla yüz yüze gelmeni sağlamakla ilgilidir. Bu, yönetici pasta şefi pozisyonuna doğru atılan bir adım olabilir.”

“Olabilir.” Xavier hakkında en kötüsünü düşünmeye o kadar alışmıştım ki beni o ürkütücü yaşlı adamı eğlendirmek için yemek salonuna gönderdiğini düşünüyordum. Ama Alex’in söylediklerine inanmak istiyordum. Belki de Xavier terfiye hazır olup olmadığını test ediyordu ve yaşlı adamın uygunsuz

davranacağını bilmiyordu. Belki de her şeyi enine boyuna düşünmek yerine doğruca sonuca odaklanıyordum. Her zaman yapığım gibi...

Ancak bu ikinci şans yılının tüm amacı bunu değiştirmekti. *Zach'le yüzleşmek yerine Alex'le konuşmamın ne kadar işe yaradığına bir bakın.* Belki de aynı şeyi Xavier'e karşı da uygulamalıydım. Belki de bir şey beni rahatsız ettiğinde hemen etrafıma padamamalıydım.

Alex tek eliyle yanağımı okşadı. "O işi hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim. Evet. O işi hak ediyorum." Ve ilk kez, gerçekten işi elde edebileceğim umuduyla ilerliyordum.

"Bu yüzden..." Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu sana hediyeni vermek için iyi bir zaman gibi duruyor."

Gözlerimi açarak kanepenin karşısına doğru baktım. "Ne için?" Hazirandaki doğum gününe kadar özel bir gün yoktu.

"İlla özel bir gün için mi olması gerekiyor?" Ayağa kalktı. "Burada bekle. Ayrıca sana sormak istediğim önemli bir şey var." Ardından Alex bana göz kırparak odasına doğru gitti.

Kısa bir an için aklıma gelen şeyle heyecanlandım. Alex'in bana evlenme teklif etmek üzere olması mümkün müydü? Terli ellerimi pantolonuma sildim. Geçen sefer kesinlikle evlenme teklifi falan etmemişti. Üç yıl olmuştu ve birkaç kez "ileride bir gün" konuşması yapmıştık ama bundan başka bir şey olmamıştı. Bir gün Jacob'ın kanepesinde otururken Blanche, Sophia, Dorothy ve Rose eşliğinde Alex'in evlenme teklifinin eşiğinde olacağımı söyleseydiniz, kendimi James Beard Ödülü ve Yıldız Fırıncı ünvanını aynı anda kazanmış gibi hissederdim.

Ancak şu anda, şey... Oldukça heyecanlıydım. Ama bu daha çok sessiz bir heyecandı. Kasaba panayırında pasta yapma

yarışmasını kazandığımdaki heyecan gibiydi. Alex'in evlenme teklif etmesini istemiyor değildim ama hâlâ şu ikinci şans yılı olayına alışmaya çalışıyordum.

Belki de bu heyecan işine biraz ara vermeliydim.

Alex yatak odasından döndüğünde, elinde hayal ettiğim gibi mavi küçük bir kutu değil de bir sürü alışveriş torbası vardı. Bir ekler pastanın içini dolduran yumuşak kremanın üzerindeymişim gibi rahatlamıştım. Ama elindeki torbaları masanın üzerine koyduğunda tepkimi analiz edecek zamanı bulamamıştım. "Umarım kızmazsın ama geçen gün sana geldiğimde hangi beden kıyafet alacağımı öğrenmek için biraz dolabını karıştırdım."

Gözlerim torbaların üzerinde yazan marka adlarında geziniyordu. Dolce & Gabbana. Chanel. Prada.

Ağzım açık kalmıştı. "Tüm bunlar da ne?" Dolce & Gabbana yazılı torbanın içine baktığımda düzgünce kardanmış ipek kumaş ve dantel detaylı bir giysi gördüm. İlk aklıma gelen bunun bir iç çamaşırı olduğuydu ama elimi uzatıp torbanın içine uzandığımda onun, yakasında dantel aplike detayı olan klasik, kısa siyah bir elbise olduğunu gördüm. Muhteşem gözüküyordu ve kumaşın tenimde nasıl kaydığına bakılırsa inanılmaz pahalıydı.

Alex bana başka bir torba uzattı. Torbanın içinde kırmızı tabanlı bir çift siyah Louboutin marka topuklu ayakkabı duruyordu. "Bunlar... Harika." Bir açıklama beklencesine yüzüne baktım. "Yani, ayakkabıları severim. Ama Alex, benim bir şef olduğumu biliyorsun. Böyle bir şeyi giymek için çok fazla fırsatım olacağından emin değilim."

"Tabii ki, senin şef olduğumu biliyorum," dedi gülümseyerek ve gözlerini devirdi. "Ve senin asla kendin için böyle bir şey almayacağını da biliyorum. Ancak gelecek aylarda daha fazla iş etkinliği olacak. İnsanların eşleri..." Boğazını temizledi. "Ve kız

arkadaşları da bu etkinliklere davet ediliyor. Giyecek özel şeylerinin olmasını istedim.”

Gözlerimle kıyafet ve ayakkabı dolu alışveriş torbalarını taradım. İki torbada muhtemelen kol çantası vardı, çünkü torbaların içinden çantaların askıları gözüktüyordu. Ve o an her şeyi anlamıştım. Alex bugün bana evlenme teklif etmeyi planlamıyor olabilirdi ancak kıyafetlerden başlayarak Wall Street etkinliklerinde, *epine* yakışacak bir şeyler alarak evlilik için bir adım atmıştı. Bu yönde ilerlediğimiz için muhtemelen çok mutlu olmam gerekiyordu ancak bu iyi marka kıyafetler, muhtemelen benim restoranda üç ayda kazandığım parayla eş değerdii. Ve hiçbirinin bana yakışacağını düşünmüyordum.

Tüm bunlar biraz fazla gelmişti.

Kafamın içinde, yaşlı falcı kadına çok benzeyen bir ses bana *Alex’le olmayı istiyordun*, diye hatırlattı. *Alex’le birlikte olmak böyle bir şey*. Haklı olduğunu biliyordum.

Alışveriş torbalarının içindekileri karıştırırken elimi kalbime götürüp gülümsedim. Alex, bana içinde tek taşlı, sade platin bir kolye bulunan son kutuyu verdiğinde ben de bu duruma ayak uydurmaya başlamıştım. Çünkü Tanrım, bu şey gerçekten çok güzeldi ve Alex de sırtımdan duramıyordu.

Ayağa kalkarak Alex’e sarıldım. “Teşekkür ederim.”

“İş arkadaşlarıma uyum sağlamaya çalıştığın için teşekkür ederim, Sadie.”

“Geçen akşamki yemek eğlenceliydi. Herkesi gerçekten sevdim.” Tamam, bu biraz abartı olabilir. Zach’ten hoşlandığımı asla ama asla söyleyemezdim ama bunu büyütmem gerek yoktu.

“Çok sevindim,” dedi Alex kollarını bana dolayarak. “Çünkü sana sormak istediğim bir şey var. Dave, eşiyle birlikte seni

tanımak istediklerinden bahsetti ve ben de bir akşam yemeği ayarlamamın sorun olup olmayacağını sana sormak istedim.”

Omuzları gerildi, kaşları merakla havaya kalktığında bunun onun için ne kadar önemli olduğunu fark ettim. Tasarım kıyafetler, çantalar ve ayakkabılar sadece Wall Street'teki iş arkadaşlarını etkilemek için değildi. Babası öldüğünde hayatındaki boşluğu dolduran Dave'i etkilemek içindi. Bu iş, bu ev, Dave'le olan ilişkisi... Tüm bunlar dibe vurduktan sonra Alex için yeni bir başlangıç demekti.

Yani aslına bakarsanız benim ikinci şans yılımdan çok da farklı sayılmazdı.

“Dave ve eşiyle tanışmayı çok isterim.”

Ve böylece kafamda dolanan son endişeleri de bir kenara ittim. Kariyerim yolunda gidiyordu ve o yönetici pasta şefliği pozisyonuna erişme şansım vardı. Hâlâ evimde yaşıyor ve kirasını ödeyebiliyordum. Pastanın en üstündeki vişne, krem şanti ve şekerlemeler gibi heyecan verici yeni hayatının bir parçası olmamı isteyen harika bir erkek arkadaşım vardı.

Her şey tam da istediğim gibi ilerliyordu.

On İkinci Bölüm

NİSAN

Xavier mutfağa daldığında kahve kremalı çörekler için yeni bir tarif deniyordum. “Sadie,” dedi Xavier. “Yine yemek salonunda yardımına ihtiyacım var. Rob Thurmond bu gece yine bazı VIP müşteriler getirecek ve özellikle seni istedi.”

O anda, Rob adlı adamın birkaç hafta önce dekolteme bakmaya çalışan iğrenç yaşlı adam olduğunu anlamıştım. Görünüşe göre iyi bir izlenim bırakmıştım. Keşke üzerine su döktüğüm bir izlenim bırakmış olsaydım. Belki bugün sıcak kahve servisi görevinde olmayı talep etmeliydim.

Terfiyi hatırlayarak önlüğümü çıkardım. Bunu terfi için yapacaktım. En azından bugün erken saatlerde pembe limonatalı

melek keklerini yapmayı bitirmiştım. Doug'ın tek yapması gereken, dilimleri tabaklara koymak ve üstüne çilekli *chardonnay* sosunu dökmekti. Halledebileceğinden emindim. "Tamam, yeni bir garson gömleğine ihtiyacım var."

Xavier gözlerini kırptığında, isteğini bu kadar istekle kabul etmeme şaşırp şaşırmadığını merak ettim. Şaşırılacak şekilde Xavier teşekkür edercesine omzuma hafifçe vurdu. Ve sonra daha da tuhaf bir şekilde ağzından, "Teşekkür ederim," kelimeleri döküldü. Hem de bunu yüzüme bakarak söylemişti.

"İı... Rica ederim."

Çıkmak için arkasını döndü. Ancak son saniyede tekrardan bana dönerek, "Dün gece beyaz şeftalili ve fesleğenli turtaların çok fazla övüldüğünü duydum, onların senin eserin olduğunu biliyorum," dedi.

O kadar şaşkındım ki yalnızca kafa sallayabildim.

"Eminim bu yıl personel değişikliği olabileceğine dair söylentileri duymuşsundur. Herhangi bir uygunluk durumunda seni görevlendirmeyi düşünüyorum," dedikten sonra yoluna çıkma cüretini gösteren bir garsonu tersleyerek mutfaktan dışarı çıktı. Mutfağı yemek salonundan ayıran kapı kapanırken yalnızca arkasından bakıyordum. Yönetici pasta şefliği pozisyonu için aday olduğumu mu ima etmişti? Söylediklerini duymuş olabilecek başka biri olup olmadığını görmek için etrafıma bakarken yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. Kasumi mutfağın en ucundaki endüstriyel lavabonun yanında duruyordu. Yüzündeki şaşkın ifade benim hissettiğim şaşkınlığın aynısını yansıtıyordu. Ama gülümsememe karşılık vermek yerine, başını hayretle sallayıp elindeki kesme tahtasını durulamak için arkasını döndü.

Dinlenme odasında üstümü değiştirip yemek salonuna gittim. Akşamın büyük bölümünde her şey sorunsuz ilerlemişti.

Varlığım diğer garsonlara pek yardımcı olmasa da en azından onlara yük olmamayı başarmıştım. Kahve ve su koymakla yetiniyor, sipariş almak ya da bilgisayara sipariş girmek gibi işlerden kaçınıyordum. Tatlı tabaklarını temizlerken belki de geceyi bir felaket yaşamadan atlatmayı başarmışımdır diye düşündüm. O sırada bacağımanın arkasına bir şeyin değdiğini fark ettim. Tatlı çatalına uzanırken masaya eğildiğim için olduğunu sandım. Belki birinin sandalyesinin koluna çarpmışımdır diye düşünürken bacağıma dokunan şey, üst baldırımdan kıcıma doğru çıkmaya başladı. Arkamı döndüğümde gözlerim Rob Thurmond'un parıldayan yüzüyle buluştu. Bana doğru bakarak sırtıyordu.

Ondan ve üzerimdeki elinden uzaklaşarak geriye doğru sendeledim, elimde tuttuğum tabak yığını devrildi. Tabakların yerdeki karolarla kusursuz çarpışması sonucunda porselen parçaları her yere saçıldı.

"Ah, Tanrı aşkına. Sadie, yine mi?" diye mırıldandı Marianne diğer garsonlarla birlikte.

Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Yüzümün şu anda yere buluşmuş olan çilekli *chardonnay* sos kadar kırmızı olduğunu tahmin edebiliyordum. Arkamı dönüp yemek salonundan koşarak çıktım. Kırık tabak yığınına temizleme işini garsonlara bıraktığım için bana şu anda olduklarından daha fazla kızacaklarını biliyordum ama umurumda değildi. Dinlenme odasına girip garson gömleğini çıkardım ve daha önce restorana gelirken giydiğim *sweatshirt*ü üzerime geçirdim. Boldu ve kalçalarımı kapatacak kadar uzun olduğu için rahatlamıştım.

Utanması gerekenin Rob olduğunu ve Xavier'in ofisine gidip ona tam olarak ne olduğunu anlatmam gerektiğini biliyordum. Ama nedense utançtan yüzü kıpkırmızı olan bendim ve tek kelime dahi etmeyecektim. Garson gömleğini çöp kutusuna attım

ve olayları kafamda tekrar tekrar canlandırmaya başladım. Rob o aptal şakayı yaptığında ve ben de kendimi gülmek için zorladığımda flört ettiğimi mi düşünmüştü? Belki de suyunu doldururken ona çok yaklaşmıştım? Gecenin yarısında düğmelerimden biri açılmıştı. Dışarı çıkmadan önce neden kontrol etmemiştim ki?

Bu düşünceler aklımdan geçtiği için bile kendime kızmıştım çünkü mantıklı olmadıklarının farkındaydım. Eğer kızı ellenen Kasumi olsaydı, ona bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını söylerdim. Ama kendime aynı nezaketi gösteremiyordum.

Sadece buradan gitmek istiyordum.

Neyse ki yemek salonundaki karmaşa yüzünden herkesin dikkati dağınıktı ve herkes mutfığa daldığımı fark edemeyecek kadar meşguldü. Tezgâhın yanından geçip daha önce üzerinde çalıştığım çörekleri gördüğümde kapıya doğru yolu yanılamıştım. Birisi onları düzgünce bir kutuya koymuştu. Bir hevesle onları da alıp kapıdan çıktım.

Bedford Caddesi'nde akşam havası utançtan yanan tenimi serinletiyordu ve Higher Grounds'a kadar olan yolda kendimi biraz daha rahatlarmış hissediyordum. Kafe bu gece geç saate kadar açıktı ve pencereden yansıyan ışık beni çağırıyordu.

Zoe'nin yanı sıra José Luis de bu gece çalışıyordu. İşler durgun olduğu için tezgâhın arkasında, her zamanki yerinde oturuyordu ve bacağına dayadığı eskiz defterine bir şeyler çiziyordu.

"Selam, Sadie." İçeri girdiğimde Zoe bana gülümsedi. "Seni gördüğüme sevindim."

Elimdeki pasta kutusunu tezgâha koydum. "Bunlar senin için."

Kaşlarını kaldırdı ve kapağı açtı. "Ah." Kutunun içinden, hayal edilebilecek en hafif, en kabarık kahve kremasıyla doldurulmuş yumuşak bir çörek çıkardı. "Bu harika görünüyor."

José Luis taburesinden zıplayarak onun omzunun üzerinden baktı. “Nefis.”

Bayan Kaminski bile biraz etkilenmiş görünüyordu. Önüne bir peçete serdikten sonra üstüne bir çörek koydum.

“Benim için mi?” Çöreğe gözlerini kırptırdıktan bir saniye sonra onu midesine indirdi. Lacivert hırkasına pudra şekeri dökmüştü.

“Kabul ediyorum,” dedim Zoe’ye. “Burası için bir şeyler pişirmemi istiyorsan haftada iki kez gelebilirim. Kruvasanları, kekleri ve çörekleri yaptıktan sonra dondurucuya koyarım. Senin tek yapman gereken onları çıkarıp pişirmek olacak. Sonra her hafta biraz daha fazla uğraştırıcı kekler ve tartlar gibi taze servis etmek isteyeceğin şeyler yapabilirim.”

“İşe alındın,” dedi Bayan Kaminski çenesine bulaşmış kahve kremasıyla.

“Katılıyorum,” dedi Zoe gülerek. “Tabii sana ödeyebileceğim miktarı kabul edersen.”

Kafamı salladım. Zoe’nin bana ödeyeceği her bir kuruşu gelecekteki pastanem için biriktirecektim. Sonunda kendi işimi kurarsam, başkalarının saçmalıklarına katlanmak zorunda kalmazdım. Ya da tacizci ellere...

“Takıma hoş geldin.” Zoe tokalaşmak için elini uzattı. Gülümsemesi bulaşıcıydı. “Ne zaman başlayabilirsin?”

Bayan Kaminski sandalyesinden kalkıp ellerindeki kırıntıları silkeledi. “Kedi Kadın Sadie,” dedi beni göstererek. “Burada bekle.” Sonra titreyen, benekli parmağını José Luis’e doğrulttu. “Sen, genç adam. Benimle gel.”

José Luis ne olduğunu anlamak için Zoe’ye baktı ama o sadece omuz silkti. “Kadını duydun.”

José Luis tezgâha arkasını döndü ve bastonuna dayanarak yavaşça ön kapıya doğru yürüyen Bayan Kaminski'yi takip etmeye başladı. Görüş alanımızdan çıktıklarında Zoe'ye döndüm.

“Nereye gidiyorlar sence?”

“Hiçbir fikrim yok. Şu kadın çok tuhaf biri.”

Tezgâhın orada Zoe'yle fırın malzemeleri ve unun toptan fiyatı hakkında sohbet ediyordum. Birkaç dakika sonra kapı açıldığında serin bir esinti hissettim. Bayan Kaminski, elinde bir karton kutuyu dengede tutmaya çalışan José Luis'le birlikte içeri girdi. Kutu hareket ediyor gibi görünüyordu ve içinden sesler geldiğine emindim.

Bayan Kaminski güvenli bir şekilde içeri girdiğinde José Luis kapıyı kapattı ve kutuyu bir masanın üzerine koydu. “Bunun ne olduğunu bilmiyorum,” diyerek geri çekildi. Kutu kesinlikle hareket ediyordu ve içinden sesler geliyordu. Ve sonra tiz bir ses duyduk.

“Kutuda ne var?” diye sordu Zoe yavaşça kutuya doğru yaklaşırken. O anda, kapağı kapalı kutunun üst kısmından minik, rüylü, siyah bir pati çıktı. Zoe irkilerek bir çığlık attı ve geriye doğru sıçradı.

“Bu kadar dramatik olma,” dedi Bayan Kaminski gözlerini devirerek. “Bu bir kedi. Kedi Kadın Sadie için.”

“Ne? Kim için?” diye sordum, gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

“Bu bir kedi. Onu sokakta buldum.” Bastonuyla kutuyu dürterek, “Binamda kedi beslememe izin vermiyorlar, o yüzden ben de sana getirdim,” dedi.

Şaşkın bir şekilde orada öylece duruyordum. “Eve bir kedi...” Duraksadım çünkü bu kediye eve götürmeliydim. Zoe'ye kedinin öldüğünü ve buna ne kadar üzüldüğümü söylemiştim. Şimdi bunu reddedersem ne düşünürlerdi?

Ama.. Aslında bir kediye bakamazdım. Bakabilir miydim? Başımı salladım. Kendime bakmakta yeterince zorlanıyordum. Başka bir canlının sorumluluğunu nasıl alacaktım?

Kutu tekrar hareket etti ve kutunun kapağından küçük siyah bir kafa dışarı fırladı. Kedi etrafına bakındıktan sonra küçük, ağlamaklı bir miyavlama sesi çıkardı.

"Aman Tanrım, bu şey ne kadar da tatlı." José Luis avuçlarını yanaklarına bastırdı. "Tatlılıktan ölecek."

Kedinin gerçekten çok sevimli olduğunu kabul etmeliydim. Ama onu eve götüremezdim. Ben de fırsatı değerlendirerek José Luis'i öne sürdüm. "José Luis gerçekten ona âşık olmuş gibi görünüyor. Belki de küçük adamı o almalı."

"Ah, evcil hayvan besleyemem." Üzüldüğünü belli edercesine kafasını salladı. "Kampüsün yurdunda kalıyorum. Koridorun sonundaki odada kalan bir kız Coney Island'daki oyunlarda bir balık kazanmıştı ve yurt müdürü bunu öğrendiğinde kızın başı büyük belaya girdi. Yasa dışı bir şekilde kediye beslerken yakalanırsam ne yaparlar hayal bile edemiyorum."

Kedi yine miyavladığında José Luis neşeyle zıplarken Zoe, "Ayyy," diyerek kediye bakıyordu. Sonra bana döndü ve "Onu gerçekten alamaz mısın?" diye sordu.

Bayan Kaminski oflayıp pufluyor, son derece sinirli görünüyordu. "Senin bir kedi kadın olduğunu sanıyordum," diye bağırdı.

"Öyleyim! Yani, kedileri seviyorum. Onları gerçekten seviyorum! Ama..." *Ama ne? Bu işin içinden nasıl çıkacağım?* Ellerimi sıktım. "Ama... Küçük Zoe öldüğünde tüm kedi eşyalarını başkalarına verdim. Onları evde tutmak çok acı vericiydi."

Bayan Kaminski bastonunu yere vurdu. Kedi de dâhil olmak üzere hepimiz sıçramıştık. "Genç adam." José Luis'e doğru

parmağını salladı. “Bu kediyi Sadie’nin eve götürmesine yardım et.” Parmağını bana doğru salladı. “Yolunun üzerindeki sabaha kadar açık olan marketten malzeme alabilirsin. Yarın *pet shop*a gidene kadar oradan aldıklarınla idare edebilirsin.”

Belki benim tarafımı tutar diye Zoe’ye baktım. Ama o sadece omuz silkmekle yetindi. “Sadie’ye yardım edebilir misin, José Luis?”

“Tabii ki.”

Ve böylelikle yepyeni bir kedi annesi olmuşum.

José Luis beni, kedi malzemelerini ve yeni tüylü dostumun içinde bulunduğu karton kutuyu stüdyo dairemin ortasına kadar bıraktı. “Birkaç fotoğraf gönder, tamam mı?” Numarasını masamın üzerindeki bir *post-ite* yazdıktan sonra evden ayrıldı.

Kum kabını banyodaki tuvaletin arkasına yerleştirdim ve bir kâseye biraz kuru kedi maması koydum. “Al bakalım, kedicik.” Kâseyi kedinin olduğu kutunun yanına koydum ve kutunun kapığını açtım. Kedi kafasını kutudan çıkararak küçük burnuyla mamayı koklamaya çalıştı. Aniden kutudan dışarı zıpladı, mama kabına doğru koştu ve mamayı âdeta bir süpürge gibi içine çekti. Yaklaşık iki saniye sonra mama bitmişti ve kedi bana dönüp miyavlamaya başladı. Sanırım daha fazla yemek istiyordu. Bir kepçe daha mama ölçerek yanına bir kâse de su koydum. Sonra onu izlemek için kanepeye oturdum. Kedi bu sefer normal hızda yiyordu. Küçük tüylü şey için üzül müştüm. Sokakta kaldığı için açlıktan ölüyor olmalıydı. İkinci kâse mamayı da bitirdiğinde patisini yaladı ve hemen ardından bana bakmaya başladı.

“Merhaba, pisicik,” dedim. “Nasılsın? Adın ne senin?” Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kedi cevap vermemişti ancak gerçekten bir kedi kadına dönüşmeyi başarıp başarmadığını merak ediyordum.

Kedi patisini tekrar yaladıktan sonra bana doğru yürümeye başladı. Hızlı bir hareketle kanepeye atlayıp üzerime tırmandı ve bir Sfenks kedisi gibi göğsüme yattı. Göğsümde mırıldanıyordu. Küçük yüzüne baktım. “Çok tadısın, biliyor musun?” Elimini uzatığımda yumuşak yanağını parmaklarıma sürterek daha yüksek sesle mırıldanmaya başladı.

O anda omuzlarım bütün gece sırdandığı gerginliği nihayet bırakmıştı, sırtım koltuk minderlerine gömüldü. Gözlerimi kapattığımda göğsümdeki minik kedinin nefes alış verişlerini hissettim. O an, Rob Thurmond bana dokunduğundan beri belki de ilk kez iyi olacağımı hissediyordum.

MAYIS

Kapıyı açtığımda karşımda görmeyi umduğum son kişi Jacob'tı.

"Ah, selam," dedim şaşkınlıkla.

"Selam." Boğazını temizledi. "Owen beni *brunch*a davet etti. Umarım senin için sakıncası yoktur."

Ellerim istemsizce bugün yıkamadığım saçlarıma gitti. İçimden erkek kardeşime küfrettim. *Önceden haber verdiğin için teşekkürler, Owen.* Owen'la beraber ayda bir *brunch* yapardık. Bu ayki buluşmamıza bir arkadaşını davet ettiğini bana önceden söyleseydi çok daha iyi olurdu. Ancak ona kızamazdım. Jacob hayatımız boyunca bizimleydi ve Owen milyon yıl geçse de Jacob'ın geleceğini önceden

haber vermesi gerektiğini düşünmezdi. Kardeşim Jacob'a hoş görünmek için uğraştığımdan şüphelenseydi, muhtemelen krem şanti kutusundan tiner çektiğimi düşünürdü.

"Hayır, tabii ki. Henüze gelmedi." Kapıyı daha fazla açtım. "İçeri gelmek ister misin?"

Jacob yanımdan geçip içeri girdi. Arkamı döndüğümde geniş dairemin, odayı kaplayan bu uzun boylu, geniş omuzlu adamla oldukça sıkışık göründüğünü fark ettim. Yeleğim pencerenin yanında duruyordu ve Jacob'ı geçmeden almam mümkün değildi. Yine de denemeye karar verdim. O sırada Jacob kenara çekilmek için yana geçti ama yanlış yöne doğru geçmişti ve çarpıştık.

"Özür dilerim," diye mırıldandı geriye doğru bir adım atarak.

"İı... Yalnızca şunu alacaktım." Duvardaki askılığı işaret ettim. Jacob yeleğime uzandı. Ama bana vermemiştii, giymeme yardım etmek için onu açık bir şekilde tutuyordu. Bu jesti beni çok etkilemişti. Yeleği giymek için ona doğru yürümem gerekiyordu. Ona yakın olmak güvende hissettiriyordu.

Ben arkamı dönmüş evi toplarken ve yerde iç çamaşırı kalmış mı diye dikkatlice kontrol ederken Jacob kanepeye oturdu. Yorganı düzeltirken ve yataktaki yastıkları kabartırken onun her hareketini dikkatlice analiz ediyordum ve bu telaşlanmama neden oluyordu. Hayatımın büyük bölümünde Jacob'ı görmeden yanından geçip gitmiştim. Ama şimdi onun tüm küçük detaylarına dikkat ediyordum. Altıncı sınıfta Owen ona bisikletle çarpıştığında çenesinde oluşan yara izi. Başını nasıl eğdiği, sonra bana bakmak için nasıl kaldırdığı. Parmaklarının sanki hiç durmayacakmış gibi bacağının üzerinde sürekli bir ritim vurması. Bunu yaptığının farkında mıydı?

Kardeşimin geliştiyle vücuduma yayılan sıcaklıktan kurtulmuştum. Owen, Jacob'ın yanındaki kanepeye uzandığı sırada

yeni kedim yatağın altından sürünerek çıkıp onlara miyavlamaya başladı.

“Hey, ne zaman kedi sahiplendin?” diye sordu Owen.

“Birkaç hafta önce.”

Jacob, kedinin koklaması için elini yere indirdi. Kedi, Jacob'ın eline atladığında Jacob güldü ve küçük adamla oyun oynamak için elini kullanarak onunla güreşmeye başladı. Kedim zevkle yerde yuvarlandı ve sonra ayağa kalkıp odanın diğer tarafına doğru koştu. Ardından, Jacob'ın ayakkabı bağcığına saldırmak için geri döndü ve Jacob, kedinin sallanan ipi çekip alabilmesi için ayağını kaldırdı. “Adı ne?”

Bu küçük tüy yumağını sahiplendiğimden beri ona henüz bir isim koymamıştım. “Bilmiyorum.”

Owen gözlerini kısarak bana baktı. “Ona henüz bir isim vermedin mi?”

Ellerimi belime koydum. “İsim koymak çokça sorumluluk gerektiren bir iş, Owen. Aklıma ona uyan harika ismin gelmesi için bekliyorum. Onun kişiliğini yansıtacak bir şey olmalı.”

“Giocoso,” diye mırıldandı Jacob kediyle yeniden oynarken.

“Ne?”

Jacob bana bakmak için kafasını kaldırdı. “Kişiliği. Giocoso. Bu, müzikte ‘eğlenceli’ veya ‘neşeli’ anlamına gelen bir terim.”

Bakışlarım Jacob ve kedi arasında gezindi. “Bu mükemmel. Ona Giocoso diyeceğim ve Gio şeklinde kısaltabiliriz.”

Giocoso, yeni ismine uyacak şekilde odanın içinde bir ileri bir geri koştu ve sonra tekrar ayakkabı bağcığına doğru atladı. Kafamı kaldırdığımda Jacob'ın yüzünde yarım bir gülümsemeye bana baktığını gördüm.

“Onu nerede buldun?” diye sordu Owen. Çocukken hiç evcil hayvanımız olmamıştı. Anne ve babamız, Owen'la ben dışında

başka bir canlının bakımını, dağınıklığını ya da sorumluluğunu üstlenmek istemiyordu.

“Biraz uzun bir hikâye. Pastalarını yaptığım bir kafe var. Kediye oradaki yaşlı bir kadın verdi.”

Jacob kafasını kaldırıp bana baktı. “Bayan Kaminski mi?”

“Evet, nereden bildin?”

“Sana Kedi Kadın Sadie, diye seslenmişti.”

Bu da demek oluyordu ki o gün Bayan Kaminski bana seslendiğinde Jacob duymuştu. “Evet, o şey... Bir uzun hikâye daha.”

Owen bir bana bir de Jacob’a bakıyordu. “Bayan Kaminski de kim? Ve siz ikiniz onu nereden tanıyorsunuz?” Bunun kardeşim için biraz şaşırtıcı olduğunun farkındaydım, Jacob’la Şükran Günü’nde ailemin evinde yaptığımız ufak sohbet dışında kendisi yokken sohbet ettiğimizden haberi yoktu.

Jacob, Owen’ın sorusunu duymazlıktan gelerek oturduğu yerde doğruldu. “Bekle bir dakika. Higher Grounds’ın yeni pasta şefi sen misin? Son zamanlarda çöreklerinin tadı harika.”

Utangaç bir şekilde gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Owen kafasını salladı. “Demek şu anda bir kafede çalışıyorsun? Xavier’s’e ne oldu?”

“Hâlâ Xavier’s’te çalışmaya devam ediyorum.” Çantamı bulmak için etrafıma bakındım. “Bu yalnızca ek bir iş.” Rob olayından bir gün sonra vardiyam için Xavier’s’e gitmiştim ve kimse bir gece önce erken çıktığımı fark etmemiş gibi görünüyordu. Xavier benden bir daha garson olarak yardım etmemi istememişti ama eğer isterse, hasta numarası yapıp eve gitmem gerektiğini söyleyecektim. Aslında muhtemelen numara yapmama gerek kalmayacaktı, gerçekten hasta hissedebilirdim.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu Owen. “Gelecekte açmayı planladığın pastane için mi?”

“Kâr kârdır.”

“Yatırım yapmama izin versen çok daha hızlı kazanabilirsin. İki işte birden çalışmak zorunda kalmazsın.”

İç çektim çünkü bu teklif beni hem duygulandırıyor hem de çileden çıkarıyordu. Teknoloji dünyasında, Owen'ın becerilerinde bir adam çok talep görüyordu, tüm ikramiyeleri ve terfileriyle, son zamanlarda kendisinin de düşündüğünden daha fazla para elde etmişti. Pahalı kapüşonlu alışkanlığı ve gösterişli kokteyllere olan tutkusu dışında, pek harcama yapan biri değildi. Bu, bana yardım etmek için sunduğu ilk teklif değildi ancak Owen'dan para almaktansa hayatımın sonuna kadar pasta yapmayı tercih ederdim. “Teşekkür ederim ama kalsın.”

Bıkmış şekilde iç çekme sırası ondaydı. “Neden olmasın?”

“Şey, ilk olarak, kendi kek hobime yatırım yapmak için erkek kardeşimin birikiminden para aldığımı anne ve babamız duyrsa ne düşünür?”

“Ne düşündükleri kimin umurunda?”

Gözlerimi devirdim. “Senin için söylemesi kolay, Altın Çocuk.”

“Her neyse. O hâlde iki işte çalışmaya devam et. Bu arada, şu Higher Grounds nerede?”

“Bedford Caddesi'nde,” dedi Jacob. “Senin favori likör dükkanını geçince.”

“Yani...” Owen, Jacob'ı işaret ediyordu. “Siz, Sadie'nin çalıştığı kafede birlikte mi takılıyorsunuz?”

Jacob omuz silkti. “Kahveleri çok iyi.”

Owen'ın Jacob'a attığı bakışın ne anlama geldiğini anlamamıştım. Bir göz devirme ve kafa sallamanın karışımıydı. Jacob tekrardan omzunu silkti.

Kahvaltı için Owen ve benim favori yerimiz olan Buttered Biscuit'e gittik. Burası ironik bir şekilde Brooklyn'deki hippilerin bile takılmadığı bir yerdi ama pankekleri krep gibi incecikti, kenarlarını tereyağında kızarttukları için çıtır çıtırdı ve yumurtaları çok iyi pişmiş oluyordu. Küçükken kahvaltılarımız, yağsız süt veya az yağlı yoğurtla şekersiz müsliden ibaretti. Bu yüzden ikimiz de yetişkinliğe girer girmez yağlı, kızarmış ve akşamdan kalma yiyeceklere saldırmıştık. Ayrıca her ay Biscuit'te buluşmak için gün belirliyorduk. Küçük kardeşimi genel olarak sınır bozucu ve iğrenç bulmama rağmen onunla vakit geçirmeyi seviyordum, bu yüzden arayı kapatmak için ara sıra onunla takılmak güzel oluyordu.

Ona iş yerinde üzerinde çalıştığı robotu sordum, çünkü hâlâ yapay zekâ ve bilgisayar görüntüsünün inceliklerini kavramaya çalışıyordum. Owen en sonunda açıklamaktan vazgeçti ve Jacob'la bana bir video oyunu tasarımı fikrinden bahsetmeye başladı. Robotlar hakkında ne kadar bilgim varsa video oyunları hakkında da o kadar bilgim vardı ama bu konu diğerinden daha iyi bir fikir gibi gelmişti ve Jacob da bu konuyu sevmişse benziyordu.

O anda, Jacob ve Owen'ın arasındaki arkadaşlığın çok tatlı olduğunu fark ettim. Belki birbirlerini küçük birer inek oldukları zamandan beri tanıdıkları içindi ama aralarında, diğer erkeklerde gördüğüm o gereksiz kankalık davranışlarından hiçbiri yoktu. Alex ve arkadaşları belki kendileri için önemli olan gerçek şeyler hakkında konuşuyor olabilirlerdi ama ben buna hiç şahit olmamıştım. Çoğunlukla birbirlerine laf sokuyor ve üstünlük taslıyorlardı.

Ancak Jacob ve Owen, birbirlerinin hayatında neler olup bittiğini bilirdi ve bunları şakalaşmadan gerçekten önemli şeylermiş

gibi konuşurlardı. Elbette arada bir şaka da yapıyorlardı ama bu şakalar sohbetin tamamını oluşturmuyordu. Kardeşimin son yirmi beş yıldır böyle bir kalıcı dostluğu olduğu için gerçekten çok mutdudum.

“Olivia Rodrigo’yla olan proje nasıl gidiyor?” diye sordu Owen, Jacob’a. Artık video oyunu oynamaktan sıkılmıştık.

Jacob dirseklerini masaya yasladı ve başını ellerinin arasına alıp ileri geri sallandı.

“Olivia Rodrigo?” Bir Jacob’a bir Owen’a bakıyordum. “Şarkıcı olan?” Olivia Rodrigo’ya bayılıyordum. *Traitor* ve *Good 4 U* şarkıları Berbat Yılımı atlatmamı sağlamıştı. “Olivia Rodrigo’yla bir müzik projesi mi yapıyorsunuz?”

“Keşke,” diye mırıldandı Jacob, yüzü hâlâ ellerine gömülü olduğu için sesi boğuk çıkmıştı. Sonunda başını kaldırdı. “Yan dairemdeki kadın çok kötü bir ayrılık dönemi geçiriyor. Kadın ve o pislik aylardır bir ayrılıp bir barışıyorlar. Barıştıklarında kavga seslerini duyuyorum, ayrıldıklarında ise tekrar bir araya gelene kadar Olivia Rodrigo’yu tekrar tekrar dinliyor.”

“Hem de oldukça yüksek sesle,” diye ekledi Owen.

“Açıkçası kavga etmekten nefret ederim,” dedi Jacob. “Ancak sürekli Olivia Rodrigo çaldığı için kendi müziğimle melodiler karışıyor.” Başım ellerinin arasına aldı. *Drivers License* şarkısından birkaç dize mırıldandıktan sonra, “Tekrar ve tekrar,” diye yakındı.

Omurgamdan aşağı doğru bir ürperti hissettim çünkü Jacob sadece şarkı söylemekle kalmamıştı, bunu tamamen bilinçsizce yapmıştı ki bildiğim kadarıyla bu onun herhangi birinin önünde yapacağı bir şey değildi. Aynı zamanda sesi de çok güzeldi. İçten, derin ve neredeyse akıldan çıkmayan rürendi, ıpku piyanoda çaldığı şarkı gibi... Masanın üzerine yaslanmış olmasına

rağmen sesi mükemmel bir tınıda çıkmıştı ve sonuna doğru sesi gittikçe kısılmıştı. Bu tınının uyandırdığı duygu yüzüme yansımış olmalıydı, çünkü Owen tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu.

Başımı başka tarafa çevirip önümde duran çatal ve bıçağımı yeniden düzelttim. “Bu oldukça sinir bozucu olmalı.”

Jacob tekrar başını kaldırdı. “Yani, akılda kalıcı bir şarkı. Harika bir melodi. Eğer onun dairesi benim müzik stüdyomla aynı duvarı paylaşmasaydı sorun olmayabilirdi. Ancak bu şekilde herhangi bir iş yapmam imkânsız.” Bu ikinci şans yılına başladığımdan beri yaklaşık yüzüncü kez, Berbat Yılımdan kalma belli belirsiz bir anı kafamda şekillenmeye başladı. Paige. Yan kapı komşusu. Jacob’ın misafir odasına taşındığımda yan dairede sürekli Olivia Rodrigo şarkıları çalıyordu. Sanırım Paige’le ilişkisinin kötü bir döneminde tanışmıştım. Müziği pek umursamamıştım çünkü birini kötü bir ayrılığa verdiği tepkiyi yargılayacak değildim. Ama onun için üzül müştüm.

“Şarap ve çikolata,” dedim, kelimeler aniden ağzımdan çıkmıştı. Yerel bir dükkândan sipariş etmiş ve Paige’in evine göndermiştim. Onu kapısına kadar getiren uzun saçlı ve bisikletli kuryeye âşık olmuştu ve bu, Paige’in inişli çıkışlı pislik erkek arkadaşının sonsuza dek sonu olmuştu.

“Şarap ve çikolata mı?” diye sordu Jacob.

“Goat and Grape’s’in internet sitesine girip şarap ve çikolata ısmarla. Bu onu neşelendirecektir.”

Jacob şüpheli görünüyordu ama yine de telefonunu çıkardı.

“Güven bana.”

Jacob birkaç dakika boyunca telefonunda bir şeyler yazarken Berbat Yılımdan bir başka şeyi fark etmiştim. Jacob stüdyosunun Paige’in dairesine bitişik olduğunu söylemişti. Ama Paige’le aynı duvarı paylaşan oda, ikinci yatak odasıydı. Yani benim

kaldığım misafir odasıydı. Jacob'ın stüdyo ekipmanları normalde kendi yatak odasında idi. Bu da orayı benim kullanabilmem için ekipmanlarını misafir odasından kendi odasına taşıdığı anlamına mı geliyordu?

Jacob'ın evine taşındığımda misafir odasında yatak, sehpa, şifonyer gibi mobilyalar vardı. Hatta pencere kenarında birkaç sukulent bile vardı ve duvarlardaki serigrafi baskıların, hayranı olduğum Brooklynli bir sanatçıya ait olduğunu hatırladım. Jacob o odayı benim için mi döşemişti?

Bu saçma düşünceler silsilesini omuz silkerek geçiştirdim. Belli ki Jacob, Paige'in odasından gelen gürültü yüzünden stüdyosunu misafir odasından taşımıştı. Yani en iyi arkadaşının kız kardeşi aylarca kanepesinde oturup kavanozdan Nutella yesin ve seksenlerin *sitcom*larını izlesin diye tüm dairesini yeniden düzenlememişti.

“Hallettim.” Jacob telefonundan başını kaldırdı. “Bunun gerçekten daha iyi hissetmesine yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?”

Paige ve Brandon'ın koridorda öpüştüklerini hatırlayarak başımı evet anlamında salladım. “Bundan eminim.”

On Dördüncü Bölüm

“Gülümse, Sadie!” Kasumi yatakta yanıma yattı. Elinde telefonu vardı ve yanağını yanağıma bastırarak poz veriyordu. Elimdeki *Baker’s Monthly* dergisinden başımı kaldırıp kameraya doğru gülümsedim ve sonra sayfaları çevirmeye devam ettim.

Kasumi’nin her hareketine ve hatta beni de Instagram’da paylaşmasına alışmıştım.

“Bak,” dedi yanıma sokularak. “Yenilebilir çiçeklerle süslü bademli ve ahududulu turtan yirmi binden fazla beğeni almış.”

“Gerçekten mi?” Bakmak için eğildim. “Vay canına, bu inanılmaz.” Kasumi pastamın muhteşem bir fotoğrafını çekmişti ve fotoğraf gerçekten de okuduğum bu dergideki tüm görsellerden daha profesyonel görünüyordu. Bir iPhone sayesinde Xavier’in

çirkin mutfağında (özellikle de iğrenç ışıklandırmanın altında) bunu başardığına inanamıyordum. “Bu işte gerçekten iyisin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Kasumi sınıtarak. “Kendi pastaneni açtığında sosyal medya işlerini ben yaparım.”

“Ücretini karşılayabileceğimden emin değilim.” Telefonu elinden aldım ve Instagram profiline tekrardan bakmaya başladım.

Elbette onu Instagram’dan takip ediyordum ve tüm fotoğrafları önceden görmüştüm. Keklerimin ve tartların düzinelerce fotoğrafı vardı. Hepsi de ustalıkla çekilmiş ve düzenlenmişti, sanki stil ve ışıklandırma için günlerini harcamış gibi görünüyordu. Ancak şaheserlerimin arasına serpiştirilmiş başka yemek fotoğrafları da vardı. Kendisi ve diğer şef yardımcılarının Xavier’s’te yaptığı yemeklerin yanı sıra malzemelerin sıradan fotoğraflarını da çekmişti. Basit beyaz bir tabağın üzerinde duran, lezzetli ve taze bir yığın havuç. Metal bir tezgâhın üzerine dizilmiş üç adet mükemmel büyüklükteki kiraz.

Ayrıca Kasumi, kendisinin ve arkadaşlarının enerjik ve canlı ama aynı zamanda doğal görünen düzinelerce fotoğrafını paylaşmıştı. Bir fotoğrafta, Xavier’s’teki mutfak personelinden bir grup insan kameraya komik surat ifadeleri yapmıştı. Diğer bir fotoğrafta, hazırlık aşçılarından biri tabağa taze odaya serpiştiriyordu. Bu fotoğraflara bakınca Kasumi’nin yetenekli bir şef olduğunu ama yemek pişirmeye hiçbir zaman tutkuyla bağlı olmadığını fark ettim. Aşçılık okulundayken bile her zaman daha çok stil ve sunumla ilgileniyordu.

“Bu sosyal medya işini profesyonel olarak yapmalısın,” dedim ona telefonunu geri verirken.

“Harika olurdu,” dedi, sesi hüzünlü çıkmıştı.

Ayağa kalktum. “Cidden, Kasumi. Neden yapmıyorsun?” Telefon elimdeyken pastam yüz beğeni daha almıştı. “Bu işte en az arkadaşın kadar iyisin, neydi adı... Devon mu?” Devon, karnaval temalı yeni yıl partisine ev sahipliği yapan sosyal medya fenomeniydi. Ama o partiden bahsedemezdim tabii ki. Çünkü o parti yaklaşık yedi ay sonra gerçekleşecekti. “Bu işi zaten profesyonel olarak yapıyorsun,” diye ekledim. “Sadece bunun için para almıyorsun. Ve Xavier’in bedava tanıtımını yapıyorsun.”

Dudağını ısırdı. “Bazen bunu düşünüyorum çünkü Xavier’in saçmalıklarına sonsuza kadar katlanmayı hayal edemiyorum, anlıyor musun?” Yataktan atlayarak ayağa kalktı ve buzdolabını açmak için odadan çıktı. “Ya da genel olarak gıda sektöründeki cinsiyetçi tutumlara.”

Bazen Rob’un elinin kalçamda dolaştığını hâlâ hissediyordum. Aklıma gelince ürperdim ve hemen bu düşünceyi zihnimden attım. “Ne demek istediğini anlıyorum.”

“Anlıyor musun?” Sesinde tuhaf bir şey sezmiştim. Ses tonunda oturduğum yerde dikleşmemi sağlayan bir ima vardı. “Seni o kadar da rahatsız etmiyor gibi görünüyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

Kasumi bir maden suyunun kapağını açtı. “Yok bir şey... Sadece...” Tekrar yatağa uzandı. “Eskiden tüm bu zorbalıklara karşı ses çıkarırdın. Ama son zamanlarda hepsine katlanmayı kabul ediyorsun gibi görünüyor. Hepimiz fark ettik.”

Elimdeki dergiyi yatağa fırlattım. “‘Biz’ derken? Garsonlar mı? Çünkü onlarla birlikte çalışmayı ben istemedim, biliyorsun.”

“Ama bu duruma karşı çıkmadın.”

Yataktan kalktum. “Karşı çıkmanın o kadar da kolay olmadığını biliyorsun. Tek istediğim yönetici pasta şefi olmak. Bu

işe ihtiyacım var. Eğer bu işi kaybedersem tüm sektör tarafından dışlanabilirim.” Ellerimi belime koyup ona doğru döndüm. “Xavier hıyarın teki olabilir ama çok nüfuzlu bir hıyar.”

Kasumi başını iki yana salladı. “Böyle bir şey asla olmaz.”

Ama oldu! Çığlık atmak istiyordum. Bu gerçekleşmişti ve ben her şeyimi kaybetmiştim! Ama bunu ona anlatamazdım. Çünkü bu olay, Kasumi’nin gerçekliğinde değil; Benim Berbar Yılımda yaşanmıştı. Bu, tekrarlanmaması için elimden gelen her şeyi yaptığım yıld. “Neler olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok.”

Kasumi iç çekti. “Seninle bu konuda tartışmak istemiyorum. Sen benim en yakın arkadaşısın. Yalnızca senin için endişeliyim. Artık *kendin* gibi davranmıyorsun.”

“Hâlâ aynı Sadie’yim.” Ellerimi belimden indirerek savunmacı duruşumu bozdum. “Belki de ben sadece biraz olgunlaşmışımdır. Her hoşuma gitmeyen şeyde olay çıkaramayacağımı anlamışımdır. Savaşacağın şeyleri seçmelisin.”

Kasumi kaşları çatılmış bir hâlde odanın diğer ucuna doğru bakıyordu. Bir süre sonra silkelenir gibi oldu ve ayağa fırladı.

“Biliyor musun? Konuyu açtığım için özür dilerim.” Giyinme odama doğru yöneldi. “Sonya’nın otuzuncu doğum günü partisinde ne giyeceğimize karar verelim. Erkek arkadaşı Hotel Budapest’in çatı katının tamamını kiralamış. Destansı olacak.”

Kasumi kapıyı açıp geri çekildi. “Aman Tanrım.”

“Ne?” Hemen yanına koştum. “Hamam böceği mi gördün? Hamam böceklerinden nefret ederim.”

“Hayır.” Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. “Madison Avenue’nun yarısı senin dolabında.” Eliyle yere yığılmış son moda alışveriş torbalarını işaret ediyordu.

“Ah, evet. Şunlar.” Alex’in bana aldığı kıyafetleri bir türlü kaldıramamıştım. Onları bana verdiği gece eve geldiğimde,

torbaları dolabıma atmış ve o zamandan beri görmezden gelmişim.

Kasumi ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "Sen Kardashianlardan falan mısın? Gizli bir alışveriş bağımlılığın mı var? Neler oluyor burada?" Bir avuç dolusu torbayı kaptığı gibi odanın içine doğru sürükledi.

"Onları Alex aldı." Boğazımı temizledim. "İş etkinliklerinde giymem için güzel şeyler almak istemiş."

Kasumi'nin ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. Yerlere saçılmış pahalı etiketleri inceliyordu. "Bu çok tatlı."

"Evet, çok tatlı, değil mi?" Neden sesim kendimi ikna etmeye çalışıyormuşum gibi çıkmıştı? "Sadece..." Duraksadım.

Gerçek şuydu ki bu kıyafetler bana göre değildi. Alex'in iş sonrası etkinlik saatlerinden birinde giymek için çıkardığım Diane von Furstenberg tasarımı elbise dışında, kendimi bunların hiçbirini giyerken hayal edemiyordum. Louboutinler muhteşem olabilirdi ama onları giyerken düşme ihtimalim çok yüksekti. Peki, Prada çantayı nerede takacaktım? Meyve-sebze pazarında mı? Yoga dersinde mi? Sonya'nın doğum günü partisi gibi bir etkinlik için bile Williamsburg butiğinden aldığım bir elbise ve Brooklyn Bit Pazarı'ndan aldığım ilginç bir çift küpe ile çok daha rahatım.

"Sadece kıyafetlerini kendin seçmek istemiş olabilir misin?" dedi Kasumi benim yarım bıraktığım boşluğu doldurarak.

"Şey," dedim neçeli olmaya çalışarak. "Bunların hepsi son moda."

"Senin kendi tarzın var." Başını eğip beni incelemeye başladı. "Alex eskiden senin tarzını severdi."

Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Kasumi tam da benim bir dakika önce düşündüğüm şeyi söylüyordu. Ama

kendimi yine savunmaya geçerken bulmuştum. “Tüm Wall Street kadınları böyle giyiniyor, bu yüzden Alex onlarla takıldığımızda kendimi yabancı hissetmemi istemedi.”

Kasumi bana yine o bakışı atmıştı. Sanki hoşuma gitmeyecek bir şey söylemek üzereymiş gibiydi. Neyse ki Gio, araya girmek için bu ânı seçerek yataktan atladı ve yerdeki çantaların arasında usulca dolaşmaya başladı. Etrafı kokluyordu, sonunda kendisine Armani torbasını seçti. Üstüne yerleşip ön patilerini altına soktuğunda kalın kâğıt kırıştı.

Kasumi telefonunu kaldırdı ve Gio’nun etrafında dönerek fotoğraf çekmeye başladı. “Bu kesinlikle Instagram’da paylaşılacak.”

Fotoğraf çekmesi bittiğinde, alışveriş torbalarını topladık ve muhtemelen bir süre onları görmezden gelmeye devam edeceğimi bildiğim dolaba düzgünce dizdik.

“Ee,” dedi Kasumi askıdaki kıyafetlerimi karıştırırken. “Sonya’nın partisinde ne giyeceksin?” En sevdiğim pembe dar elbisemi çıkarmış önünde tutuyordu. “Buna ne dersin?”

Birden, Kasumi’nin elinde ışıltılı altın rengi mini elbiseyi aynı pozisyonda tuttuğu bir an gözümün önüne geldi. Ya da belki de bu aslında bir *dejavu*ydı, çünkü teknik olarak yeni yıl arifesindeki o karnaval partisine daha yedi ay vardı. Ama her iki durumda da onun benim için ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu fark ettim. Aniden boğazım yanmaya başladı. Gözlerimin ıslandığını fark etmemesini umarak kollarımı ona doladım. “Seni seviyorum, Kasumi,” dedim saçlarına doğru.

“Ben de seni seviyorum, şapşal,” diye karşılık verdi. “Şimdi, Gio’nun hangi fotoğrafını Instagram’da paylaşacağımızı seçelim. Bunun için mükemmel bir *hashtag* fikrim var.” Sarılmayı bırakınca bana göz kırptı. “Ben buna ‘Özel Tasarımlar’ diyeceğim.”

On Beşinci Bölüm

HAZİRAN

Jacob içeri girdiğinde Higher Grounds'ın vitrinine koymak için bir tepsi armut şekeri ve cevizli kek hazırlıyordum. Kapıdaki zili duyan Bayan Kaminski ona bakmak için sandalyesinde döndü ve sonra başını iki yana salladı. "Yine mi sen?"

Zoe gülümsedi. "Nazik olun, Bayan Kaminski."

"Sizi görmek çok güzel, Bayan Kaminski." Jacob'ın Viktorya Dönemi'nden kalma görgü kuralları huysuz yaşlı kadınları da kapsıyor gibi görünüyordu, çünkü kadın onu terslese bile Bayan Kaminski'ye karşı her zaman kibar davranıyordu.

"Sadece o kız buradayken geliyorsun," dedi Bayan Kaminski suçlayıcı bir tavırla.

“Hangi kız?” Jacob gözlerini yarıyı dolu kafede gezdirdi. “Kedi Kadın Sadie,” diye mırıldandı Bayan Kaminski. Jacob’ı benden kiskandığını düşünüyordum ama Jacob’la benim aramda kiskanılacak hiçbir şey yoktu.

Jacob’ın yanakları biraz kızarmıştı, bana bakıyordu. O an içimin karamel gibi erimeye başladığına yemin edebilirdim.

Kiskanılacak bir şey yoktu.

Jacob boğazını temizledi. “Eğer yeni şeyler pişirdiği gün gelmezsem, her şey bitiyor.”

Elbette bu doğrudu ve tamamen makul bir açıklama yapmıştı. Buraya beni görmeye geldiğini düşünmekten çok daha mantıklı bir açıklamaydı. Diğer seçenek hiç de mantıklı olmazdı ve bu nedenle de böyle bir şeyi düşünmüyordum tabii ki. Hem de hiç.

Jacob’a bir *muffin* verdim ve bir tane de Bayan Kaminski’nin önüne koydum, çünkü Jacob her zaman bir tane de ona alıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Bayan Kaminski kibarca kucığındaki peçeteyi katlayarak.

Jacob, Bayan Kaminski’nin yanındaki koltuğa otururken ben de onun *americanosu* için *espresso* öğütüyordum. Teknik olarak burada barista değildim ama Zoe’nin elleri doluydu ve Berbar Yılım sırasında burada çalıştığım için tüm bu içecekleri nasıl yapacağımı biliyordum. En son kahve demlediğimde Zoe çok etkilenmişti, çünkü genelde insanların onun standartlarında kahve yapmayı öğrenmesi iki hafta sürüyordu. Tabii ki, alternatif bir evrende bunun üç haftamı aldığından bahsetmeyecektim.

“Video oyunu için müzik besteleme işin nasıl gidiyor?” diye sordum Jacob’ın içeceğini önüne koyarak.

“Bu haftanın başında bitti. Owen dün gece kutlamak için bir şişe viskiyle geldi.” Yüzünü buruşturdu ve bir elini saçlarında

gezdirmeye başladı. Çenesindeki birkaç gündür kesmediği kırıltı sakalı ve gözlerinin altındaki mor halkalar akşamdan kalma olduğunu haykırıyordu.

“Bir tane daha ister misin?” Kahvesini işaret ettim.

Gülümseyerek, “Hayır, böyle iyiyim,” dedi.

“Owen bugün geldiğinde senin kadar akşamdan kalmayrsa, ışıkları yakıp yüksek sesle konuşacağımdan emin olabilirsin. Belki mutfak *blender*ını kullanmak için bir bahane bulurum.”

“Bunu hak ediyor.” Jacob başını salladı. “İnsanları yoldan çıkarıyor.”

“Owen kim?” diye sordu Bayan Kaminski.

“Kardeşim,” dedim. Jacob da aynı anda, “En yakın arkadaşım,” diye yanıt verdi.

“O da senin kadar yakışıklı mı?” diye sordu Bayan Kaminski Jacob’a.

“Şey...” Jacob çenesini ovuşturmaya başladı. “Buna cevap verebilecek konumda olduğumu düşünmüyorum.”

Kadın bana döndü. “Jacob kadar yakışıklı mı?”

Ben de Jacob’ın ne kadar yakışıklı olduğu hakkında yorum yapmayacaktım. Ama neyse ki onu kardeşimle karşılaştırıyorduk bu yüzden de bu konudan kolay bir kaçış yolum vardı. “Hayır, Owen çirkin bir ucube,” dediğimde Jacob güldü.

“Onu buraya getir, buna ben karar vereceğim.”

Bir an için bu teklifi beni gerçekten cezbetmişti. Bayan Kaminski’nin kardeşime o aptal şapkayı çıkarırsa yakışıklı olacağını söylemesini çok isterdim. Ama Owen, Jacob’ın pot kırması sayesinde bana “Kedi Kadın Sadie” demeye başlamıştı ve Bayan Kaminski’nin kardeşime daha fazla koz vermesine ihtiyacım yoktu.

“Bu gece Owen’la mı takılacaksın?” Jacob şekerlenmiş armutlu ve cevizli kekinden bir ısırık aldı. Aldığı ısırıkla gözlerinin kısa bir süreliğine zevkle kapanmasına bayılıyordum.

“Evet, birlikte *Antiques Roadshow*’u izleyeceğiz ve insanların değerini öğrenmek için getirdiği tüm çirkin eserlerle dalga geçeceğiz. Gelmek ister misin?” Birden onu davet etmiştim. O an kendime biraz şaşırdım (ama çok da değil). Ona daha önce hiç birlikte takılmayı teklif etmemiştim ama daha önce arkadaş değildik. Ve şimdi... *Şey, artık öyleyiz gibi görünüyor.*

“Çok isterdim ama—” Duraksadı ve sonra, “Başka planlarım var,” dedi.

Biriyle randevusu olup olmadığını sormayacağım.

“Ama keşke gelebilseydim,” dedi sanki gerçekten gelmek istiyormuş gibi. Yani sanırım birisiyle randevusu yoktu. Çünkü randevu gibi eğlenceli bir etkinlik planı olan biri neden benimle ve Owen’la on dokuzuncu yüzyıldan kalma aptal bir diziyi izlemek isterdi ki?

“Owen dün gece cüzdanını bende unuttuğu için sormuştum,” dedi Jacob. “Sana verebilir miyim?”

“Elbette ama onun kredi kartlarıyla alışveriş yapmayacağıma söz veremem.”

“Benden çıktıktan sonra başına gelecekler konusunda hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum,” dedi Jacob sırtarak. “Eve gidip getireyim.”

Son kek tabağını da vitrine yerleştirdim. “Aslında buradaki işim bitti.” Önlüğümü başımın üzerinden çıkardım. “Seninle yürüyebilirim.”

Zoe ve Bayan Kaminski’ye veda ettik. Jacob’ın evine giden birkaç bloğu hızla geçmiştik bile. Apartmana girdiğimizde, bu bina bana kendi evim kadar tanıdık gelse de ilk kez içeri

giriymiş gibi davranmam gerektiğini hatırladım. Asansörde bilmiymiş gibi yapıp hangi kata basacağımı sordum ve Jacob bana koridora çıkmam için el salladığında tekrar sordum. Beni dairesine götürdü, anahtarını çıkarırken yan komşunun kapısı açıldı ve Paige dışarı çıktı.

"Jacob! Selam!" Paige kollarını iki yana açarak Jacob'a doğru yürüdü ve ona sarıldı.

Hah. Paige ve Jacob ne zamandan beri sarılıyordu?

Paige bana dönerek, "Merhaba. Ben Paige," dedi.

Jacob boğazını temizledi. "Özür dilerim. Sadie, bu Paige. Paige, bu Owen'ın ablası Sadie."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Sadie!" Bana doğru eğildi ve sarıldı. Belki de sadece sarılmayı seviyordu. Onunla ilk tanıştığımızda da bana sarılıp sarılmadığını hatırlamaya çalıştım. "Kardeşine bayılıyorum."

"Owen'ı tanıyor musun?" diye sordum bütün bunları kafamda bir araya getirmeye çalışarak. Berbat Yılım sırasında burada yaşarken Paige'i tanıyan tek kişi bendim ve bunun tek nedeni de benim...

Ah.

Çünkü ona şarap ve çikolatayı *ben* göndermiştim.

Birkaç hafta önce Jacob'ın ona göndermesi için fikir verdiğim şarap ve çikolata. Ben gönderdiğimde teşekkür etmek için yanıma gelmişti ve biraz sohbet etmiştik. Jacob'a da aynısını yapmış olmalıydı.

"Evet, Owen'ı tanıyorum." Paige güldü. "Ve dün gece o viskiyi getirdiği için onu öldüreceğim. Hiç bu kadar sarhoş olmamıştım."

Tamam, belli ki Jacob'la sadece sohbet etmemişlerdi, içki de içmişlerdi. Acaba Brandon da orada mıydı?

“Hadi ya.” Burnumu kırıstırdım. “Evet, ben uzak durmaya çalışıyorum. Umarım daha iyi olursun. Belki Brandon sana çorba ya da başka bir şey getirebilir.”

Hem Paige hem de Jacob bana ruhaf bir ifadeyle bakıyordu ve bu son birkaç aydır alışkın olduğum bir bakıştı. Paige ve Brandon hakkında hiçbir şey bilmemem gerekiyordu. Etrafımdaki herhangi birinin bildiği kadıyla, Jacob’ın binasında hiç yaşamamıştım, bu yüzden de Paige ve Brandon’ı koridorlarda öpüşürken hiç görmemiştim. Bunların hepsi benim Berbat Yılım sırasında olmuştu ki yani aslında *hiç* yaşanmamıştı.

Bunu tekrar yaptığımı inanamıyordum. Brandon’ı nereden bildiğimi nasıl açıklayacaktım? Kedi Kadın Sadie gibi davranıp Zoe’ye yaptığım gibi acayip bir hikâye daha uyduramazdım.

Ama sonra Jacob, “Neyden bahsediyorsun? Brandon da kim?” diye sordu.

Paige’in kaşları çatıldı. “Brandon adında birini tanıdığımı sanmıyorum.”

Nasıl olur da Brandon adında birini tanımazdı?

Ve sonra o an her şey yerine oturdu. Daha önce Paige, Brandon’la tanışmıştı çünkü ona bir paket göndermiştim ve Brandon teslim etmişti. Ama paketi Paige’e Jacob verdiyse, bu küçük değişiklik sonraki her şeyi değiştirebilirdi. Şarap ve çikolata herhangi biri tarafından teslim edilmiş de olabilirdi. Belli ki o kişi Brandon değildi çünkü Paige, Brandon diye birini tanımıyordu. Brandon’la çıkmıyordu.

Ve salonda Jacob’la viski içip ona sarılmış olabilirdi. Paige ve Jacob’ın çıkıyor olması mümkün müydü?

Paige, Jacob’a gülümseyip, “Merak etme, biraz Tylenol alıp kestireceğim. Akşam yemeğine toparlanmış olurum.”

Ve evet. Sanırım mümkündü. Jacob'ın bu geceki planıyla ilgili gizem çözülmüştü.

İşte o an ikinci şans yılında sadece kendi hayatımın yörüngesini değiştirmedigimi fark ettim. Etrafımdaki herkes için bir domino etkisi yaratmıştım. *Ya Paige'e paketi Jacob gönderdiği ve ben göndermediğim için Brandon hayatının aşkını kaçırıyorsa? Ya benim yaptıklarım herkesin hayatını mahvediyorsa?*

Ama Brandon'ı bulup Paige'in kapısına sürüklemek dışında bunu düzeltmek için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Kim bilir, belki de Paige'in hayatının aşkı Brandon değil de Jacob'tu.

Ve bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etmişti. Bunu da düzeltmek için elimden bir şey gelmiyordu.

On Altıncı Bölüm

“Sadie,” dedi Xavier ben altı katmanlı mimoza pastama çikolata ve portakal kabuğu şekeri serpiştirerek son rötuşları yaparken. “Bu akşam fazladan çalışman gerekiyor. Rob Thurmond ve bir grup arkadaşı geldi, özellikle seni istedi.”

Beni nasıl istemeyi başardığını merak ediyordum çünkü Rob’un adımı bildiğinden bile şüpheliydim. Benim için kıcını avuçladığım kız mı demişti? Tiksintiyle ondan uzaklaştığım sırada yüzünde beliren o yapmacık sırıtiş hâlâ gözümün önüne geliyordu. Bir daha kıcıma ya da başka herhangi bir yerime üç metreden fazla yaklaşmasına asla izin vermeyecektim.

“Üzgünüm, Xavier. Ancak olmaz.” Pasta çantamı tezgâhın üzerine koyup şampanyayı ona doğru ittim, şişenin mükemmel ayna gibi yüzeyindeki yansımasıyla dikkatini dağıtmayı

ummuştum. “Burada işim yeni bitti ve gerçekten içinden çıkmadığım bir durum var.”

“Neymiş o?” dedi önündeki tezgâha bile bakmadan.

Bu seni ilgilendirmez, demek çok iyi hissettirse de akıllıca bir yanıt değildi. Xavier’in Rob Thurmond’u ekmeye değer bulacağı bir bahane aramaya başladım. *Aşevinde gönüllü olarak çalışıyorum desem?* Hayır. *Hasta büyükannemi ziyarete gideceğim?* Pek mümkün değil. *Acil bir beyin ameliyatı?* Kesin tarihini yeniden planlamamı isterdi.

Ya da gidip Xavier’e Rob hakkındaki gerçeği söylemeliydim. Alex, Xavier’in VIP müşterisinin serserinin teki olduğunu bilmeme ihtimali olduğunu söylemişti. Başıma gelenleri itiraf etmek zorunda kalmak ne kadar utanç verici olsa da belki de yapılacak doğru şey buydu?

Ama tam konuşmak için tam ağzımı açmıştım ki Xavier araya girdi. “Rob ve ben yirmi beş yıldır arkadaşız ve o bu restoranın büyük bir destekçisi. O yüzden geçen sefer yaptığın gibi tabakları düşürme.”

Ağzım bir anda kapandı. *Xavier neden uzun zamandır arkadaş ve patronu olan biri yerine bir asistanın sözüne inansın ki?* Bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyordum. Rob bir şey yaptığını inkâr edecek ve Xavier beni kovacaktı. Ben de başladığım yere geri dönecektim.

Yine de orada çalışamazdım. Rob Thurmond’un sıcak ve terli yüzünü görünce bile tüylerim diken diken oluyordu ancak asıl neden bu değildi. Bu akşam Alex ve patronu Dave’le yemek yemek için buluşacaktık ve Alex beni yandaki barda bekliyordu. Ama erkek arkadaşımın bir randevunun Xavier’e bahane olarak yeterli geleceğini sanmıyordum.

Neyse ki Xavier'in zengin insanlar ve paralarıyla ilgili her detayı sevdiğini biliyordum. "Aslında Wright and Moore'un genel müdürlerinden biriyle akşam yemeği yiyeceğim. Wall Street'teki en iyi yatırım bankacılığı şirketlerinden biri," dedim Xavier'e.

"Kim olduklarını biliyorum," dedi göz devirerek.

"Restorandan bahsetmek için iyi bir fırsat olacağını düşündüm. Belki bir ara onu akşam yemeğine davet ederim. Belli ki çok fazla müşteri ağırlıyor; bu yüzden ona, şefin her zaman müsait olduğunu garanti etmeyi planlıyorum."

Xavier kaşlarını kaldırdı. "İyi düşünmüşsün, Sadie." Hatta biraz etkilenmiş gibi görünüyordu. "Senin hakkındaki içgüdülerimin doğru olduğunu biliyordum." Bununla birlikte pastama bir bakış attı. "Hımmmm," dedi dudaklarını büzerek. Ne diyeceğini merak ediyordum. Sonunda, "Çok güzel. İyi iş çıkardın," diye mırıldandı.

Ah.

Xavier, Rob'u ve misafirlerini samimiyetsiz bir şekilde ama coşkulu bir ses tonuyla selamlamak için yemek salonuna yönelir yönelmez dolabımdan giysi çantamı alıp tasarım elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı giymek için dinlenme odasına koştum.

Alex'in barda beni beklediği kapıya doğru aceleyle ilerledim. Kapıda durduğumu görür görmez ayaklarımdan başlayarak yüzüme gelinceye dek bakışlarıyla beni süzdü. Yüzündeki ıslıdan kırafetimi beğendiğini anlamıştım. Celine'den klasik küçük bir siyah elbise giymiş, onu elmas kolye ve Louboutin ayakkabılarıyla kombinlemiştim. Buluşma öncesinde çalışmam gerektiği için saçuma hızlı bir Fransız topuzu yapmak dışında bir şey yapacak vaktim olmamıştı ama bunun bana Tiffany'de bir kahvaltı havası verdiğine karar vermiştim. Audrey Hepburn'ü takdir ederek

Alex'e için için yanan bir bakış atmayı denediğimde birkaç kişi içkilerinden başlarını kaldırıp bana hayranlıkla baktı.

Belki de bu süslü, pahalı kıyafet ve aksesuarlarda gerçekten bir sihir vardır.

Ama bunu düşünmeden önce, barın girişindeki ahşap zemine adım attığımda her zamanki boyumdan on beş santim daha yüksekte durmaya alışık olmadığım için ayağım kaydı. Bileğimi burktum ve yakındaki bir masada oturan yaşlı bir adamın kucasına düştüm. Dirseğimin içkisine çarpmasıyla adamın bardağı yere düştü.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim." Topuklu ayakkabılarımla viski dökülmüş zeminde kaymadan ya da siyah el çantamı adamın gözüne sokmadan ayakta durmak için masaya tutundum. Ben ayakta durmaya çalışırken iki güçlü el koltuk altlarımdan tutup beni ayağa kaldırdı. Başımı kaldırdığımda Alex'in tepemde durduğunu gördüm. Yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

Şu anda pijamalarımla olmak için her şeyi yapardım.

"Çok özür dilerim," diye tekrarladım, bu kez kısmen Alex içindi.

"İyi misin?" diye sordu ayak bileğimde yara ve elbisemde viski lekesi olup olmadığını kontrol ederken. Neyse ki ikisi de yoktu.

"Evet, sadece utandım."

Alex adamı ve dökülen içkisini hallettikten sonra Manhattan'a giden bir Uber'e bindik. Alex'e aynı şeylerin patronunun önünde tekrarlanmayacağına dair bir şeyler söyledikten sonra duraksadım. Çünkü on beş santimlik topuklu ayakkabı giyerken bu sözü tutamayabilirdim. Alex bana çarpık bir şekilde gülümseyip başını salladı ki bu muhtemelen bekllediğim tek makul yanıtı. Bu ayakkabıları aldığına pişman olup olmadığını merak ediyordum. Sonra da şoförden bir çift spor ayakkabı alabilmem için T.J.Maxx'ta durmasının çok zahmetli olup olmayacağını düşündüm.

Onun yerine, çıkmaya başladığımızda sık sık gittiğimiz ama Alex Columbia'da öğrenciyken hiç ziyaret etmediğim Batı Yakası'ndan geçerken pencereden dışarı bakmayı tercih ettim. Pencereden bakarken eski kaygısız günlerimizi düşündüm. Broadway'de yürürken en sevdiğimiz yerden falafel alır, sonra Central Park'a gidip oradaki göletin yanında yerdik. Sonunda Alex'in beşinci kattaki evine döner, şiltesinin üzerinde sevişir ve caddenin aşağısındaki içki dükkânından aldığımız sekiz dolarlık Merlot'u içerdik.

Bugünlerde Alex belli ki şehir merkezinde yaşayan, her türlü imkânı olan bir adamdı. Restorana vardığımızda bana bir bardak şampanya getirmek için bara gitmeden önce yanağıma bir öpücük kondurup burada olduğum için mutlu olduğunu söylediğinde, o tanıdık hoş duygu tüm vücudumu kapladı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Alex içkilerimizi yudum-larken.

Deri koltuğa oturduğumda sonunda omuzlarımla rahatsız-ğımı hissettim. Ayaklarımla üzerinde durmak zorunda olmamak beni memnun etmişti. "Xavier işte, yine aynı şeyler. Kalmamı ve sana bahsettiğim o ürkütücü adam için çalışmamı istedi. Şirketinin adı sayesinde ve patronunu bir gün oraya getirebileceğimi söylediğim için kurtuldum."

"Sonsuza kadar Xavier için çalışamazsın, Sadie." Alex elimi tuttu. "Ve bundan sonra ne yaparsan yap harika olacağına inanıyorum."

Karşılığında ben de onun elini sımsıkı tuttum ve birkaç dakika sonra tuvalete gitmek için izin istediğimde koridorda durup ona esprili bir mesaj gönderdim. *Hayatımı şokolata gibi tatlandırdın.* Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Tam Alex'in patronu ve eşi içeri girerken bara döndüm. Dave ve Melinda orta yaşlı bir çiftti; kişisel eğitmenler, kuaförler ve özel tasarım takım elbiseler için bolca paraları olan diğer insanlar gibi çekiciydiler. Dave ve Alex birbirlerini el sıkışarak selamlaşalar da Dave, Alex'in sırtını bir kez daha sıvazladığında Alex'in gözleri parladı. Aralarında özel bir bağ vardı ve onları birlikte görmek bana Alex'in hiçbir zaman yatırım bankacısı olmayı planlamadığını hatırlattı.

Üçüncü sınıfta, büyüdüğünde ne olmak istediğine dair bir kompozisyon yazması istendiğinden beri Alex, mali müşavir olmayı ve babasının Wisconsin'deki şirketinde çalışmayı planladığını yazmıştı. Charlie Martin, çocuklarının futbol maçlarında koçluk yapan, yazın onları kampa götüren ve ailesiyle birlikte akşam yemeği yiyebilmek için her akşam saat altıda evde olabilmek adına elinden geleni yapan bir adamdı. Alex ona hayrandı. Charlie elli sekiz yaşında beklenmedik bir şekilde öldüğünde ve Alex'in annesi şirketi sattığında, Alex'in tüm hayatı bir anda değişmişti.

Bu toplantının Alex için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Bu yüzden Dave ve Melinda'ya dönüp yüzüme en çekici gülümsememi takındım. Masaya doğru ilerlerken bir yere takılmamak ya da başka birinin kucağına düşmemek için dikkatli adımlar atmaya çalışıyordum.

Dave oturmam için sandalyemi çekti ve yerlerimize yerleştikten sonra masaya bir şişe kırmızı şarap sipariş etti. "Ee, Sadie." Önce şarap kadehini salladı sonra şarabın tadına baktı ve onayladıktan sonra sandalyesinde arkasına yaslandı. "Alex bana senin başarılı bir şef olduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Yaklaşık dört yıldır Xavier's'te çalışıyorum."

“Ah, ne kadar harika.” Melinda sol elini Dave’in koluna koyunca kocaman pırlanta yüzüğü parıldadı. “Tadım, Xavier, Steve’in ellinci doğum günü partisinin menüsünü hazırlayan şefi, hatırladın mı?” Bana döndü. “Dave’in kardeşi. Karısı geçen ağustos ayında onun doğum günü için bir akşam yemeği düzenledi. Yemekler harikaydı.”

“Sadie muhtemelen o parti için bir şeyler hazırlamıştır.” Alex yüzündeki gururlu gülümsemesiyle bana baktı. “Xavier’in sağ kolu sayılır. Şehirde başka bir restoranda daha iyi tadılar bulamazsınız.” Kolunu sandalyemin arkasına uzattı, ben de ona doğru yaslandım. Melinda ve Dave, aşkımdan etkilenmiş gibi gülümsüyorlardı. Dave’i memnun etmek Alex için çok şey ifade ediyordu, bu yüzden bu iş iyi gittiği için onun adına çok mutluydum.

Dave ve Melinda’nın son tatilleri hakkında sohbet ettikten sonra Dave ve Alex bir müşteri hakkında konuşmaya başladılar. Melinda bana dönerek, “Güzel çanta,” dedi takdir edercesine ve Chanel marka el çantama dokundu.

“Ah, teşekkürler.” Çantayı alıp masaya geri koydum. “Alex’in hediyesiydi.”

Küçük bir kahkaha atarak başını salladı. “Elbette. Ne de olsa işin avantajlarından sen de faydalanmalısın, değil mi?”

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü Alex yatırım sektöründe çalışıyor diye bana lüks hediyeler almasını beklemiyordum. Ama belki de yıllar boyunca bir yatırım bankacısıyla evli kaldıktan sonra tasarım kıyafet modasına alışmak normaldi. Masanın altında, yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı oynattım, ayaklarımı onlardan kurtarmak için dakikaları sayıyordum. Ama kim bilir? Belki bir gün bu ayakkabılarla bir mil koşabilirdim.

“Benim işimin avantajları Alex’inki kadar güzel değil,” dedim gülerek. “Biçimsiz şef önlüğüm ve çirkin terliklerim var.”

Melinda, şirketler hakkında konuşmakta olan kocası ve Alex’e baktı. “Belli bir noktadan sonra onun işi senin de işin oluyor, değil mi?” Bu aslında bir soru değildi, daha çok katılmamı beklediği bir ifadeydi.

“Şey... Öyle mi?” diye mırıldandım.

“Bir yatırım bankacısının uzun çalışma saatlerinin farkındasındır.” Şarabından bir yudum aldı. “İlk çocuğumuz doğduğunda Dave bir konferans görüşmesindeydi. Ben ıkmaya başlar-ken o hastane odasının bir köşesinde oturmuş, elinde dizüstü bilgisayar ve telefonuyla bir anlaşma sağlamaya çalışıyordu.”

“Vay canına. Bu sizin için üzücü olmalı.”

“Hayal kırıklığına uğradım tabii ki.” Melinda omuz silkti. “Ama o yapması gerekeni yaptı.”

Tamam. O kadar da affedici olduğumu söyleyemem. Ama yakın zamanda bir bebek dünyaya getirmeyi planlamıyordum. “Çocuk sahibi olma fikri Alex ve benim için uzak bir düşünce.”

“İlişkiniz hakkında varsayımlarda bulunmak istemezdim.” Sinsi bir gülümsemeyle bana doğru eğildi. “Ama Dave’in söylediğine göre Alex’in senden bahsetme şekli, niyetinin oldukça açık olduğunu gösteriyor.”

Gözlerimi kırıştırdım. Alex iş yerinde ilişkimizin geleceği hakkında mı konuşmuştu? Onu ve Wright and Moore’daki yönetim kurulu odasında oturan diğer adamları, *Sex and the City*’nin bir bölümündeki dört kadın gibi kendi ilişkilerinin kritiğini yaparken hayal etmeye çalıştım. Dave’in Bay Big karakteri gibi öne çıkması dışında, Zach’in yumruk tokuşturmayı içermeyen herhangi bir iletişim biçimini kullandığını hayal etmek zordu.

"Alex'in şirkette başkan yardımcılığına terfi ettiğinde üzerindeki sorumluluğun hafiflemeyeceğini söylemek isterim. Ve bu talepler eşini da kapsayacak." Melinda bana sert bir bakış attı. "Kariyerlerinin eşit önemde olacağına, evde ya da çocuk yetiştirmede iş bölümü yapılacağına inanarak bu ilişkilere giren kadınlar..." Başını iki yana salladı. "Sonunda büyük hayal kırıklığına uğruyorlar."

Yavaşça başımı salladım, bunu sindirmeye çalışıyordum. Bu, rüm ilişki konuşmalarını açıklıyordu. Alex bir şirket görüşmesi için balayımızı ekerse ya da bebeğimiz doğarken bir konferans görüşmesi yaparsa çıldırmayacağımdan emin olmak için değerlendiriliyordum. Bu yemek, Wall Street eşleri dünyasına kabul edilişimin başlangıcıydı. Görev tanımım çok net görünüyordu. *Gülümse, kocanı destekle ve şikayetlerini kendine sakla.*

Ama endişelenmeyin, lüks hediyeler olacak. Bir sürü hediye...

Uber'le eve dönerken Melinda'yla yaptığım konuşma hakkında Alex'le konuşmak istiyordum ama önemli bir müşterisi arıyordu. Benim telefonum da çaldı ve annemden gelen mesajı okumaya başladım. *Umarım Alex'in patronuyla yemek iyi gidiyordur!* Mesajın devamında uzun bir kalp emoji dizisi vardı, açıkçası böyle emoji dolu bir mesajın İngiliz edebiyatında doktora yapmış bir kadından gelmesi biraz tuhaftı. *Seni görmek için sabırsızlanıyoruz!*

Alex'in patronuyla olan bu yemek gibi olayları ona neden anlattığımı bilmiyordum. Tepkileri beni sadece sinirlendiriyordu.

Ama sonra başparmağımı ekrandaki klavyenin üzerinde durdurdum ve başımı iki yana salladım.

Aslında anneme bunu neden söylediğimi biliyordum. Çünkü bu olay, hayatımda onun dikkatini çeken tek kısımdı. Yıllarca pastalar ve tatlılar yapmıştım. Ben mutfaktayken yanımdan geçip gidebilirdi ama *mascarpone* peyniri dolgulu beş katlı çilekli ve Hindistan cevizli pasta için kim durmazdı ki? Ancak, pastacılığı bir kariyere dönüştürme arzum, berbat lise notlarımdan bile daha büyük bir hayal kırıklığı yarattığında ters tepmişti. Ama Alex hayatıma girdikten sonra evden taşındığımda daha önce hiç aramadıkları kadar aramaya başlamışlardı.

İyi eğitilmiş ve çok çalışan annemin neden benimle kariyerimden daha çok erkek arkadaşım hakkında konuşmayı tercih ettiğini anlamak zordu. Ancak ailem Alex'in yatırım bankacılığı işini saygın bir iş olarak görüyorlardı, aşçılığı hiçbir zaman hobiden öte bir şey olarak görmemişlerdi. Wall Street'te bir eş olmak için her şeyi bırakmayı planladığımı söylesem ne düşünürlerdi merak ediyordum doğrusu.

Araba güney yönüne doğru döndüğünde camdan şehrin ışıklarının East Nehri'nin üzerine yansıdığını görebiliyordum. Yağmur yağmaya başlamıştı ve yağmurun sesi, müşteriye eve geçer geçmez bir hesap tablosu göndereceğine dair söz veren Alex'in sesini bastırıyordu.

Telefonumdan annemin tüm o lanet mesajını silmek için ekranı kaydırdım ama ailemin beni asla ciddiye almadığı gerçeğini bir türlü kafamdan silemiyordum. Melinda'nın, kariyerimin Alex'ininkinin yanında hep ikinci planda kalacağı uyarısı kafamın içinde yankılanıyordu.

Elbise ve ayağımdaki o pahalı ayakkabılara baktım. Tedinginliğim tavadaki aşırı kabarık kurabiye hamuru gibi

başarmıştı. Alex gerçekten de fırıncılığı bırakmamı ya da kendi kariyerini benimkinden daha önemli görmemi bekler miydi?

Başımı iki yana salladım. Melinda kendi deneyimlerinden yola çıkarak konuşuyordu ama bu benim ilişkimin de aynı olacağı anlamına gelmiyordu. Telefonumu koymak için çantamı açtım ama o minicik çantaya ancak bir yara bandı sığdı. Onun yerine telefonu kapattım ve eve dönüş yolunun geri kalanını camdan dışarı, kaldırıma vuran yağmura bakarak geçirdim.

On Yedinci Bölüm

TEMMUZ

Bağırışmalar tüm sokak boyunca yankılanıyordu. Bir soygunun ortasına düştüğümü ya da en azından iki kızgın kedinin bir lağım faresi için kavga ettiğini düşünerek durdum. Ama ara sokakta ilerleyip Xavier's'in arka kapısına yaklaştığımda, homurdanmalar ve küfürlerden oluşan bağırışmalar arasından kelimeleri seçmeye başladım.

İç çektim.

Bu yalnızca başka bir sinir krizi daha geçiren Xavier'di. Aslına bakarsanız soygunu tercih ederdim. Ya da fareleri.

Parmak uçlarımla arka kapıdan içeri girdiğimde çalışanlar daire şeklinde dizilmişti ve tezgahın üzerindeki büyük bir fırın

tepsisine bakıyorlardı. Tepsideki her neyse pembe renkli, jölem-siydi ve Spam sosislerine benziyordu. Görür görmez bir *dejavu* hissi tüm vücudumu sardı.

Masanın karşısında duran Kasumi gözüme takıldı, başını iki yana sallıyordu. Yanına geçene kadar yavaşça etrafından dolaş-tım. “Neler oluyor?” diye sordum sessizce.

“Biri dün gece buzdolabından tavayı almış ve yerine koymayı unutmuş,” dedi fısıldayarak. “Saatler süren bir çalışma ve pahalı malzemeler mahvolmuş.”

Omzunun üzerinden tezgâha baktım. Xavier ve ben dün mutfâğa en son giren iki kişiydik. Xavier bu sabah çiftçi paza-rından almak istediği ürünlerin envanterini çıkarırken ben de narenciyeli şifon kekin kalıplarını tamamlamıştım. Ben dikkat çekmemeyi umarak lavabonun yanındaki köşemde oturu-yordum çünkü o yine pırasaları bulamadığı için sinirli bir ruh hâli içindeydi. Hatta...

Ah, hayır.

Hatta onları aramak için buzdolabının yansını tezgâhın üze-rine boşaltmıştı. Ben kısa süre sonra çıkmıştım ama bahse gire-rim işi bittiğinde o tepsiyi yerine koymayı unutmuştu.

Kendimi durduramayarak, “Xavier yaptı,” diye ağzımdan ka-çırdım. Neyse ki Xavier hâlâ bağırarakla meşguldü, o yüzden beni duymamıştı.

Ama Kasumi duymuştu. Gözlerini kocaman açarak bana döndü. “Ne?”

Sesimi alçaltarak, “Xavier’in dün gece o tavayı çıkardığı-nı gördüm. Eminim yanlışlıkla orada bırakmıştır,” dedim. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman olmuşum. Çünkü tüm bunların neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamıştım.

O pembe lapayı daha önce de görmüştüm. Bu konuşmayı da daha önce yapmıştım.

“Bir şey söylemelisin,” diye fısıldadı Kasumi.

Yavaşça geri çekildim. “Ah, hayır.” Bunca ay boyunca başımı öne eğmemeyi başarmıştım. Sadece işimi korumakla kalmamış, aynı zamanda yönetici pastacı şefliği pozisyonu için bir aday olmuştum. Xavier tatlılarıma birçok kez iltifat etmişti ve işin benim olabileceğini söylemişti. Ben de o işi istiyordum.

Kendi pastanemi açtığımda böyle bir şeyin sağlayacağı prestij çok büyük olacaktı. Önemli bir zam, çok daha fazla para biriktirebileceğim anlamına geliyordu.

Aileme böyle bir terfiyi hak ettiğimi söylemenin gerçekten iyi hissettireceğinden bahsetmiyorum bile. Buraya kadar gelmiştim. Bütün bu saçmalıklara katlanmıştım. Bu terfiyi hak ediyordum ve bunu mahvetmeye hiç niyetim yoktu.

Xavier’in gücü tükenene kadar personel dinlenme odasına saklanmak için yöneldiğim sırada Kasumi kolumu tuttu. “Bunun için Samantha’yı suçluyor. Ona gerçeği söylemelisin.”

Xavier’in öfkesi, aşçılık okulundan yeni mezun olmuş yepyeni bir aşçıyı hedef almıştı. Xavier ona hakaretler yağdırırken kız gözyaşlarını tutamıyor, işe yaramaz ve beceriksiz gibi kelimeler tekrar tekrar yankılanıyordu. Zavallı kız tepsiyi tezgâhın üzerinde unutmuş olsa bile kimse bu şekilde muamele görmeyi hak etmezdi. Başka bir yılda, başka bir evrende, Xavier’e davranışları hakkında tam olarak ne düşündüğümü söyledim.

Ama şu an yapamam.

Yapamam çünkü bu, o *pate* olayıydı. Bu, Berbat Yılımda kovulduğum gündü. İşimi, evimi, her şeyimi kaybetmiştim hem de bir yığın pembe lapa yüzünden. Başımı iki yana salladım. *Kesinlikle olmaz. Bunu bir daha yapmayacağım.*

“Sadie,” diye tısladı Kasumi. “Kendi hatası yüzünden Samantha’yı kovacak. Bir şeyler demeliyiz.”

Kasumi haklıydı. Ama sesimi çıkarırsam, geçen sefer olduğum yere geri dönecektim. İşsiz ve yakında da evsiz kalacaktım. Oraya geri dönemezdım. Depresyonla, umutsuzlukla, hayatın benden başka herkes için devam ettiği hissiyle başa çıkamazdım. Peki, ben nerede yaşayacaktım? Jacob, Olivia Rodrigo’yu hayatından çıkarmıştı, neden tekrar girmesine izin versin ki?

“Birlikte hareket edersek bahse girerim ki geri adım atacaktır,” diye mırıldandı Kasumi. Ben onu durduramadan ayağa kalkıp mutfağa doğru, “Affedersiniz efendim!” diye bağırdı. “Sadie ve benim size söylememiz gereken bir şey var.”

Xavier bize doğru öfkeli bir bakış fırlattı. “Ne?”

Kasumi derin bir nefes aldı. “O ezmeyi tezgâhın üzerine bırakanın Samantha olmadığını düşünüyoruz.”

“Peki, o zaman kim yaptı?”

Göğsüm sıkıştı. Bir elimi göğsüme bastırdım. Nefes almak neden birden bu kadar zorlaşmıştı ki? Eğer oturmazsam sanırım bayılacaktım. Ya da kusacaktım. Ya da her ikisi de. Kolumu Kasumi’nin elinden çektim. “Gördüğüm şeyin bu olduğundan bile emin değilim,” diye fısıldadım Kasumi’nin kulağına. “Bu işin peşini bırakabilir miyiz?”

Ağız açık kalmıştı ve gözleri kocaman olmuştu. O daha tek kelime edemedi dinlenme odasına kaçıp kapıyı çarparak kapattım.

Bir banka oturup öne doğru eğildim, filmlerdeki gibi başımı dizlerimin arasına koydum ve sığ, soluk soluğa nefesler almaya başladım. Bu şekilde birkaç dakika geçirdikten sonra göğsümün sıkışması geçmişti ve kalp atışlarım normale dönmüştü. Ayağa kalktığı sırada kapı açıldı.

Kasumi öylesine hiddetle içeri girmişti ki öfkesinin esintisi yanımdan geçip gitti. Dolabını pat diye açtı ve kancadan şef ceketini aldı.

“Xavier, Samantha’yı kovdu mu?” diye fısıldadım.

Bana döndü. Elleri belindeydi ve bana hayatımda gördüğüm en küçümseyici şekilde bakıyordu. “Hayır, Xavier, Samantha’yı kovmadı.”

Rahatlamış şekilde bir iç çektim. “Ah iyi.”

Dolabına geri döndü, raftan çantasını aldı ve şef ceketini gelişigüzelce içine tıktırdı. Sonra da ceketinin bir kolu çantasından sarkarken çantasını omzuna taktı. “Xavier, beni kovdu.”

.

On Sekizinci Bölüm

Kasumi'nin apartmanının önünde durmuş, elimde bir pasta kutusunu beyaz bayrak gibi tutuyordum. Kasumi bir haftadır aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyordu bu yüzden ben de en sevdiğim çikolatalı kruvasanlardan pişirip buraya gelmiştim. Ama şimdi kapısının önündeydim ve ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ona tekrar mesaj atmaya dedim. *Selam, evinin önündeyim. Biraz konuşabilir miyiz?* Ama cevap vermemişti.

Üç numaralı dairenin ziline bastığımda ev arkadaşı cevap verdi.

"Adrianna, ben Sadie. Beni içeri alabilir misin?"

Uzun bir sessizlik oldu. O an Kasumi'yle Adrianna'nın ne yapacakları konusunda fısıldaştıklarını hayal edebiliyordum. Sonra hoparlörden cızırtılı bir ses geldi ve Adrianna'nın cızırtılı sesi, "Üzgünüm, Kasumi burada değil," dedi.

Pes ederek pasta kutusunu basamağa bıraktım ve Kasumi'ye mesaj attım. *Sana kruvasan getirdim. Onları apartmanın merdivenlerine bırakıyorum.* Sonra sokağın aşağısına doğru yürüdüm. Karşıya geçmeden hemen önce omzumun üzerinden Kasumi'nin binasına tekrar baktım. Apartman kapısı açıldı ve Kasumi kapıdan kafasını çıkardı. Sağ sola bakındıktan sonra merdivendeki kutuyu aldı.

"Hey!" İçeri girmeden önce onu yakalayabilmek için koşmaya başladım. "Kasumi, bekle."

Tereddüde dudağını ısırды, bir an için beni duymamış gibi davranacağını düşündüm. Eliyle kapının kolunu tuttu ama beni rahatlatmak için arkasını dönüp dışarıya doğru bir adım attı. "Ne istiyorsun, Sadie?"

Koştuğum için nefes nefese kalmış bir hâlde önünde dikiliyordum. "Seninle konuşabilir miyim? Lütfen?"

"Olur." Kolunun altındaki pasta kutusunu düzeltti. "Konuş."

"Geçen hafta olanlar için çok üzgünüm," dedim, hâlâ biraz nefes nefeseydim. "Xavier'in seni kovduğuna inanamıyorum. Belki gidip ona her şeyin bir hata olduğunu söylersek..."

"Bu bir hata değildi," dedi Kasumi sertçe. "Ve ben de öyle olduğunu söylemeyeceğim. Ona yalakalık yapmayacağım, özür dilemeyeceğim ya da hatalı olmadığım hâlde hatalıymışım gibi davranmayacağım."

"Tamam, belki de ben onunla konuşabilirim." İşimi kaybetmemek için aylardır Xavier'e yalakalık yapıyordum ve beklediğim son şey benim yerime en yakın arkadaşımın işten atılmasıydı. Eğer bu karmaşayı düzeltecekse, Xavier'in ofisine gidip ona *Top Chef*'e ana jüri üyesi olarak çağrılması gerektiğini, kızarmış pirzolalarının eyaletin en iyisi olduğunu ve bu arada da

Kasumi'nin işine geri dönebileceğini hatırlatmaktan mutluluk duyardım.

Onu iyi bir ruh hâline getirirsem, belki işe yarayabilirdi.

Ama Kasumi'nin gözleri kısıldı ve başını iki yana salladı. "Oraya geri dönmeyeceğim."

"Ama—" Tartışmaya başlamak için ağzımı açmıştım. New York'taki birçok iyi maaşlı restoran çalışanı bile geçimini zor sağlıyordu. *Ya Kasumi kirasını ödeyemezse? Ya da evini kaybederse? Ya Xavier onu işten çıkardığı için başka bir iş bulamazsa?*

Bu düşünceler karşısında nefesim kesildi.

Ya bu yıl, benim Berbat Yılım yerine Kasumi'nin Berbat Yılına dönüştüyse?

"Dinle, Kasumi." Kapıya doğru çıkan merdivenleri ikişer ikişer tırmanıp karşısına dikildim. "Eğer Xavier's'e geri dönmeyeceksen, yeni bir iş bulana kadar para ya da başka bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?" Kendi Berbat Yılım sırasında birikimime dokunmamaya çalışmıştım ama bu farklıydı. Benim zaman döngümde her şey değişti diye Kasumi'nin evsiz kalmasına izin veremezdim.

Bir an için ifadesi yumuşadı. "Hayır. Senden para istemiyorum, Sadie."

"Ama kiranı nasıl ödeyeceksin?"

"Bir şey olmaz." Kasumi omuz silkti. "Üzerinde çalıştığım birkaç şey var."

Daha fazlasını söyleyeceğini umarak bekledim ama o sadece pasta kutusunu diğer eline aldı ve kapının koluna doğru uzandı. "Şey, gitmem gerek."

Gergin bir şekilde ağırlığımı diğer tarafıma vererek duruşumu değiştirdim. Hâlâ kuzgın olduğunu biliyordum ama biz on

yılı aşkın süredir arkadaşlık. “Biz hâlâ... Görüşmeye devam edecek miyiz?”

Kasumi iç çekti. “Bilmiyorum.” Dönüp bana baktı. “Bu sadece Xavier’deki olaydan ibaret değil. Sen çok değiştin. Belki de ailenin baskısı sonunda seni etkilemiştir. Ya da belki de Alex’in tüm o yatırımcılarla birlikte yaptığı yeni iş yüzündendir. Belki de artık gerçekten önemli olan şeyler yerine yüzeysel şeyleri daha fazla önemsiyorsundur.”

“Ne?” Merdiven korkuluklarına doğru tökezledim. “Alex’in işinin bununla hiçbir ilgisi yok.” Ama içimden bir ses, onun neden böyle düşündüğünü anlıyordu. Alex, Wright and Moore’da çalışmaya başlayana kadar partilerde uygunsuz, cinsiyetçi yorumlar yapan ve bize asılan erkeklerle hiç takılmazdı. Berbat Yılım sırasında Zach birkaç kez gereksiz şeyler söylediğinde onu susturmuştum. Ama ikinci şans yılımda ona katlanmaya çalışıyordum. Beni huzursuz eden pek çok şeye göz yumuyordum.

Kafam, bir hamur karıştırma mikserindeki malzemeler gibi karışmıştı ve aniden Kasumi’ye her şeyi anlatma arzusuyla dolup taşmıştı. Belki de Berbat Yılımda işlerin nasıl ters gittiğini bilseydi beni anlardı. “Aslında Kasumi, mesele şu ki...” Gözlerine bakmak için kafamı kaldırdım. “Doğaüstü şeylere inanır mısın? Büyü ve dilek gibi şeylere?”

Kasumi bana, sanki çikolata yemeyi bıraktığımı söylemişim gibi bakıyordu.

“Bak, kulağa saçma geldiğini biliyorum.” Derin bir nefes aldım. “Ama mesele şu ki yaklaşık yedi ay önce bir falcıyla tanıştım ve o—”

“Ciddi misin sen?” Kasumi sözümü kesti. “İşimi yeni kaybettim ve seninle arkadaşlığımız hakkında konuşmaya çalışıyorum ve sen falcılardan mı bahsediyorsun?”

Ah Tanrım. Bu hiç de iyi bir fikir değildi. “Hayır, demek istediğim şey bu değil—” Ama tam olarak dediğim şey buydu. “Sadece—”

Kasumi başını iki yana salladı. “Gerçekten gitmem gerekiyor.” Elindeki pasta kutusuna baktı, kaşları çatılmıştı. “Kruvasanlar için teşekkürler.” Ben daha tek kelime edemeden arkasını dönüp binanın içine girdi ve gözden kayboldu.

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki?

Yavaşça arkamı döndüm ve eve doğru yürümeye başladım. Telefonum çalışıyordu ve ekranda annemin adı yazıyordu. Evren ben düştüğümde tekme atmayı severdi. Cevap vermek için ekrana dokundum.

“Selam tadım, ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Ah... Kasumi’nin evinden yeni çıktım.”

“O zaman benden selam söyle,” dedi annem, beni dinlemediği belliydi.

“Tamam, bir dahaki sefere onu gördüğümde söylerim. Çünkü az önce yanından ayrıldım.” Ama annem konuşmaya devam etti.

“Sana haber vermek için aramıştım. Babanla birlikte gelecek ay sen ve Owen’la akşam yemeği yemek için şehre gelmek istiyoruz.” Owen ve ben New Jersey’deki New Brunswick’te büyümüştük. Şehre gitmek iyi fikirdi, bu yüzden ailem ara sıra akşam yemeğine şehre gelirdi. Annem bir tarih belirledi ve ben de uygun olup olmadığımı söylemek için takvimime baktım. Hafta içi olduğu için izin almakta sorun yaşamayacaktım.

Bu, bana harika bir fikir vermişti. “Hey,” dedim. “Xavier’de yemek yemek ister misiniz?”

Ben dört yıldır orada çalışıyordum ama ailem daha önce hiç gelmemişti. Genel sinir bozucu tavrına rağmen Xavier, hayranlık uyandıran bir şefi ve restoranı muhteşimdi. Annem ve

babamın sonunda nerede çalıştığımı görmeleri güzel olabilirdi. Onlara buranın sıradan bir yer olmadığını, insanların aylar öncesinden rezervasyon yaptırdığı bir yer olduğunu göstermek için iyi bir fırsattı. Gelmelerine özel bir tatlı yapabiliirdim. Xavier'in zorbalığı da sadece kapalı kapılar ardında oluyordu. İnsan içindeyken cömert, karizmatik ünlü bir şef profili çiziyordu. Yemek salonuna gelir ve ailemi kesinlikle büyülerdi.

"Ah hayır, tadım. Olmaz. Baban Russo's'da bir masa ayırtı bile."

Russo's mu? Duyunca neredeyse boğuluyordum. Russo's onlarca yıldır var olan New York restoranlarından biriydi. Muhtemelen Frank Sinatra'nın sahibiyle arkadaş olduğu kırklı ve ellili yıllarda gidilmesi gereken bir yerdi. Ama şimdi turistlere fazla pişmiş spagetti ve vıcık vıcık *cheesecake* servis eden, *ikonik* olduğu için de turistlerden yüklü miktarda para alan kalitesiz ve eski bir restorandı.

"Anne, Russo's'a gitmek istemezsin, inan bana. Oradaki yemekler güzel değil."

"Bu kadar züppe olma, Sadie," diye tersledi. "Orası babanın ölmeden önce yapılacaklar listesinde. Bırak orayı denesin."

Züppe ben miyim? Kızlarının ne iş yaptığını üniversite profesörü arkadaşlarına bile itiraf edemeyen onlardı. Bir keresinde bir parti sırasında birine bir restoranda çalıştığımı söylediklerine kulak misafiri olmuşum, o sırada ben de yüksek lisans programlarına bakıyordum. Benim lisans diplomam bile yoktu.

Yine de denemeye devam ediyordum. "Tamam, ben de farklı tadılar yaparım. Sonra da benim evime gideriz."

"Tabii," dedi. Telefonda klavye sesleri geliyordu. Annem yine beni dinlemiyordu. Ama planı kabul etmişti ve şu anda bunu bir zafer olarak düşünebilirdim.

On Dokuzuncu Bölüm

Başımdaki havlu ve vücuduma sarılı başka bir havluyla koridor-
da duran ve çok sinirli bir şekilde bana bakan takım elbiseli bir
adamla birlikte dairemin kapısında dikiliyorduk.

“Aman Tanrım, saat yedi oldu mu?”

Alex yanımdan geçerek içeri girdi. “Aslında yediyi beş geçiyor
ve hiç de hazırlanmış gibi görünmüyorsun.”

Yirmi beş dakika içerisinde Alex’in şirketindeki yeni bir
müşteri için kokteyl partisinde olmamız gerekiyordu. Higher
Grounds’ta limonlu ve yaban mersinli çörek yaparken biri ara-
mıştı ve Zoe’ye yarın sabah için iki düzine kek siparişi vermek
istediklerini söylemişlerdi. Malzemelerin yarısı zaten tezgâhtaydı
bu yüzden ben de hazırlayabileceğimi söylemiştim. Sonra birden
saatin 18.30 olduğunu görmüştüm.

“Özür dilerim! Higher Grounds’tan çıkamadım. Son dakika gelen kek siparişini tamamladım. Al, beklerken bir limonlu ve yaban mersinli çörek ye.”

Alex poşeti içine bile bakmadan sehpanın üzerine bıraktı ve oflayarak koltuğa oturdu. “Lütfen acele et.”

“Tamam. Özür dilerim.” Banyoya koştum ve saç kurutma makinesini alıp saçlarıma doğru tuttum. Saç kurutma makinesini kapattığımda Alex’in küfür ettiğini duydum.

“Ne? Ne oldu?” Odaya girdiğim anda Alex’in Gio’yu kucağından ittiğini gördüm.

“Bu kedi her yerimi tüy içinde bırakıyor,” diye homurdandı.

“Üzgünüm, agresif bir şekilde sevecen. Bu seni sevdiği anlamına geliyor.” Gio’yu koltuktan alıp yatağa koydum.

“Beni odanın diğer ucundan sevmesini tercih ederdim,” diye mırıldandı Alex. Kolunu bir kez daha silkeleyip telefonunu çıkardı ve saate bakarak iç geçirdi.

Alex’in sadece geç kaldığım için sinirlendiğini ve bu yüzden huysuz davrandığını kendime hatırlattım. “Tamam. Sadece giyinmem gerekiyor, sonra hazır olacağım.”

Dolabımdaki askıda bulduğum ilk elbiseyi, pembe dar elbiseyi, aldığımda Alex başını kaldırıp, “Sana aldığım özel tasarım elbiselerinden birini giyebilir misin?” dedi.

Bu cümlesi karşısında sinirlenmişim. Alex’in bana o kıyafetleri özellikle iş etkinlikleri için aldığını biliyordum ama kıyafetlerime bu şekilde karışması hoşuma gitmemişti. Duymamış gibi davranıp kendi istediğim şekilde pembe olanı giymek istiyordum ama son anda aklıma gelen şey beni bunu yapmaktan alıkoymuştu. Eski Sadie olsa böyle tepki verirdi. Ancak bu sefer, yavaşça ondan geriye doğru saymaya başladım. Alex önemli

olaylarda beni yanında isteyen iyi bir adamdı. Neden her şeye bu kadar direniyordum ki?

Dolce & Gabbana marka siyah bir elbise giydim ve işte бү-
rүн gün ayakta olmama rağmen yine de Louboutin topuklu
ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. “Ne düşünüyorsun?”

Alex’in yüzünü aydınlatan gülümsemesi onunla tartışmayı
neden düşündüğümü sorgulamama neden olmuştu. Yine de dışarı
çıkmadan önce tekrardan banyoya girdiğimde son anda aya-
nının yanında asılı duran ikinci el mağazasından aldığım favori
küpelerimi gördüm ve kulağıma taktım.

Alex’in yeni müşterisine ait olan gösterişli finans ofisi bina-
sının çatı katındaki partiye taksiyle gidiyorduk. Oraya vardığı-
mızda güneş yeni batmaya başlamıştı. Solumuzda, cam ve krom
gökdelenlerin ötesinde, gökyüzü sarı ve mavi çizgilerle aydın-
lanıyordu. Sağımızda Brooklyn Köprüsü’nün ışıkları uzaktan
parlıyordu.

Bu manzarada o kadar tanıdık gelen bir şey vardı ki birden
beş santimlik topuklu ayakkabılarımla rökezleyerek durdum ve
Alex ben düşmeden önce uzanıp beni kolumdan yakaladı. Bu
çatı katına daha önce de gelmiştim ve bu partiye de daha önce
katılmışım. O zamanlar son moda giysiler giymiyordum çünkü
Alex, Berbat Yılım boyunca bana bu pahalı kıyafetleri hiç alma-
mıştı. Ve partiye beraber gelmemiştik. Onun yerine ben oraya
partinin sonunda, konuklar dışarı çıkarken gitmişim. O sıra-
da eşlerin ve partnerlerin de davetli olduğunu fark etmemiştim.
Parti çoktan sona erdikten sonra Alex’le geç bir akşam yemeği
yemek için oradaydım. İkinci şans yılımın perspektifinden ge-
riye doğru baktığımda, Berbat Yılımın bu noktasında Alex’in
ilişkımız konusunda ciddi düşünmediği belli oluyordu.

Tabii ki değildi. Garsonların, özel tasarım takım elbiseler giyen adamlara ve bazı küçük ülkelerin gayri safi milli hasıla miktarından daha pahalı pırlantalar takan kadınlara şampanya kadehlerini uzatmalarını izlerken fark etmiştim. O zamanlar dilimi tutmuyor ve uyum sağlamaya çalışmıyordum. Zach gibi adamlar, kadınlar hakkında çağ dışı, cinsiyetçi şakalar yapmıştı ve direkt fikrimi söylüyordum. Ve Alex yavaş yavaş benden uzaklaşmaya başlamıştı...

İçeri girdiğimizde Zach görüş alanımdan geçip bara doğru giderken başka bir anı zihnime hücum etmişti. Zach'in kaba şakası. Benim sert yanıtım. Alex'le kaldırımdaki kavgamız.

Bu Alex'le ayrıldığımız geceydi.

Bu anı karşısında sarsılmıştım. Kendimi toparlamak için bir an kadınlar tuvaletine girmek üzereydim ki Alex kolunu omuzlarıma doladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Burada olduğun için çok mutluyum. Çok güzel görünüyorsun."

Ona bakarak gülümsedim. Geçen sefer ne olduğu önemli değildi. Alex'le aramız iyiydi.

İçkilerimizi alıp masaları dolaşmaya başladık. Çenesi düşük biri olmamın iyi tarafı utangaç olmamamdı ve bu yüzden de her türden insanla rahatlıkla muhabbet edebiliyordum. Xavier için çalışıyor olmam da muhabbet kurmam için yardımcı oluyordu. Çünkü Xavier, *Top Chef* ve *Food Network* şovlarına katılmıştı ve çok satan bir yemek kitabı yazmıştı, bu yüzden de insanlar onun için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeyi çok istiyordu. Çoğunlukla ne kadar harika olduğu konusunda yalan söylüyordum.

Alex yeterli miktarda gevezelik yaptıktan sonra, çember şeklinde dizilmiş ve parıldayan ışıklar altına konmuş koltuklara doğru ilerledik. Ofisinden bir grup insan, ellerinde kokteyllerle

kolruklarda oturuyordu. Alex'le ben de son iki kolruğa oturduk. Alex hemen, beni tamamen aşan finansla ilgili bir konuşmanın içine dalmıştı, bu yüzden ben de diğer tarafımda oturan adama dönerek kendimi tanıttım.

Elimi sıkarak tokalaştıktan sonra adının Brett olduğunu söyledi.

"Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum, değil mi?" diye sordum. Bu noktada Alex'in iş arkadaşlarının çoğunu tanıyordum.

"Hayır, seninle tanışsam kesinlikle hatırlardım." Bembeyaz, düzgün dişlerini göstererek gülümsüyordu, dişleri o kadar parlaktı ki çizgi filmlerdeki gibi ışıltılar çıkmasını bekledim. Bana asılıyor muydu? Çünkü beni erkek arkadaşımınla otururken gördüğünden oldukça emindim.

Brett bana Alex'in şirketinde yeni işe alındığını söyledi ve ardından kendisi için rekabet eden tüm firmalar hakkında on dakika boyunca konuştu. Sonunda, konuşmaların iki yönlü olması gerektiğini hatırlamış gibi görünüyordu çünkü bana, "Peki, sen ne iş yapıyorsun, Sadie?" diye sordu.

"Xavier's'te çalışıyorum. Williamsburg'da bir restoran."

Başını salladı. "Evet, Xavier's'i duymuştum. Ama hiç gitmedim." Bana doğru omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, Hamptons'a gitmediğim sürece Manhattan'ın dışına pek çıkmıyorum."

Peki. "Bunu duyduğuma üzüldüm, Brett."

"Ama bilmiyorum," diye devam etti. "Doğru motivasyonla, dışarı çıkıp bunu denemeye ikna olabilirim." Bana imalı bir bakış attı. Öylece ona bakuyordum.

Brett onu Xavier's'e gelmeye ikna etmemi bekliyorsa daha çok bekleyecekti.

Brett sonunda sessizliği bozdu. “Gıda sektöründe olmana şaşırmadım.”

“Gerçekten mi?” Bu konuşmanın nereye varacağını görmek için diken üstünde oturuyordum.

“Evet.” Bana yine sırtıtarak bakıyordu. “Bahşış için çalıştığın bir işte gerçekten iyi iş çıkaracak potansiyelde görünüyorsun.”

Ne?

“Pekâlâ!” dedim sesimi tatlı çıkmaya zorlayarak. “Tanıştığımıza memnun oldum, Brett.” Kolumu Alex’in yanına doğru koymak ve dizimi onunkine değdirmek için oturduğum yerde diğer taraf doğru döndüm. Alex sağındaki adamla konuşmaya devam ediyordu, ben de dirseğimle koluna güzelce vurdum. Sonunda Alex dikkatini çekmek istediğimi fark eder gibi oldu. Bana doğru döndü ve kolunu bana doladı. Alex konuştuğu adama, “Sanırım kız arkadaşım bana bir şey söylemeye çalışıyor,” dediğinde ikisi de gülmeye başladı. “Bir içki daha ister misin, tatlım?”

“Evet. Kesinlikle bir içkiye daha ihtiyacım var.”

Bara giderek bir kokteyl sipariş ettik. “Şu yeni adamla tanıştım, Brett’le,” dedim Alex’e gözlerimi devirerek. “Tam bir çapkına benziyor.”

Alex omuz silkti. “Onu yakından tanısan o kadar da kötü biri değil aslında.”

Alex’in yatırımcı arkadaşlarına katlandığım için Kasumi’nin beni azarladığı an aklıma geldi. *Hangi gezegende Brett iyi birisi olabilir ki?* diye mırıldandığını duyar gibiydim. *Ve lanet olsun.* Onu özlemiştim.

Çatıdan dışarı bakıp partiye katılanları incelemeye başladım. “Şu yeni kadın burada mı?” diye sordum Alex’e. “Hani şu birkaç ay önce işe aldığın kadın?” Bu etkinliklerde tanıştığım kadınların çoğu diğer adamların ya kız arkadaşları ya da eşleriydi.

Brett'in yanı sıra yakın zamanda kalifiye bir kadını da işe aldıklarını hatırlamak güzeldi.

"Hayır." Alex'in bakışları omzumun üzerinden ufuk çizgisine doğru kaydı.

"Ah, çok kötü. Neden gelmedi?"

"Emin değilim," dedi ve barmenden içkilerimizi almak için arkasını döndü.

Göz göze gelebilmek için başımı eğdim. "Belki bir dahaki sefere onunla tanışırım."

"Belki." Alex bana içkimi uzattı ama hâlâ benimle göz teması kurmuyordu. Kalabalığı incelemesini izliyordum, sanki onu kurtaracak birini arıyor gibiydi. Bir dakika sonra tüm taşlar yerine oturmuştu.

"Onunla tanışmayacağım, değil mi?" Yavaşça başımı iki yana salladım. "Çünkü onu gerçekten işe almadın."

Alex eski moda kadehini barın üzerine bıraktı. "Bak..."

"Aman Tanrım." Olayın daha kötüye gidebileceğini düşünmemiştim ama daha da kötüleşmişti. "Onun yerine Brett'i işe aldın, değil mi?"

Alex boğazım temizledi. "Bu kararı vermemde pek çok faktör etkili oldu."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Zach'le onu işe almak hakkında konuştun mu? Yoksa bu sadece beni susturmak için söylediğin bir yalan mıydı?"

Alex sanki şu anda da beni susturmak istiyormuş gibi iç geçirdi. "Elimden geleni yapıyorum ama kontrol edemediğim birçok şey var. Yatırımcılık gibi bir sektörde işlerin nasıl olduğunu bilemezsin."

"Doğru," dedim. "Cinsiyetçi iş yerleri hakkında hiçbir fikrim yok. Şaka mı yapıyorsun? Tüm kariyerimi kadınların ikinci sınıf

varandaş muamelesi gördüğü restoran mutfaklarında geçirdim. Ama bir şeyin 'iş' olması, oturup onu kabul edeceğimiz anlamına gelmez."

Rob Thurmond'un elini hâlâ kıcımda hissedebiliyordum. Masanın etrafındaki diğer erkekler onun yaptıklarını kaç kez görmezden gelmişti ve kadınlara bu şekilde dokunmasına neden izin vermişlerdi? Peki ya kadınlara böyle davranmasına? Belki de bunu kendileri de yapmışlardı çünkü "iş" onlara bunun normal olduğunu söylüyordu. Alex'e baktım. "Reddetme ve bir şeyleri değiştirme gücün var."

Alex bir eliyle saçlarını karıştırdıktan sonra saçlarını bir tarafa doğru yatırdı. Normalde onun için saçlarını düzeltirdim çünkü bir iş etkinliğinde dağınık görünmelerinden nefret edeceğini biliyordum. Ama şu anda, *Oh olsun*, diyordum.

"Profesyonel olduğunda uyman gereken kurallar vardır," dedi. "Bir şeyin yapılış şeklini beğenmediğinde olay çıkaramazsın." Muhtemelen olay çıkmayacağından emin olmak için etrafımıza bakınıyordu.

Şu anda olay çıkarmak umurumda bile değildi. "Pardon, bir dakika? 'Profesyonel olduğunda' derken neyi kastettin?"

"Ben—" Alex duraksadı, ne söylediğinin farkına varmış gibi görünüyordu.

"Sanki senin gerçek bir işin varmış da benim yokmuş gibi."

"Öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin?"

Sanki hayal kırıklığı bastırabilecekmiş gibi şakaklarını ovdu. Sonra ellerini yana bıraktı ve gözleri parlayarak bana döndü. "Tadı yapıyorsun, Sadie. Bu işte çok iyisin. Ama aynı şey değil. Ben her gün müşterilerimin milyonlarca dolarlık parasıyla uğraşıyorum."

Louboutinlerin içinde geriye doğru sendeledim, (cidden, bu ayakkabıları sikeyim) neredeyse kucımın üstüne düşüyordum. “Dürüst olmak gerekirse, Alex. Bunca yıldır işim hakkında böyle düşündüğün hiç aklıma gelmezdi.” Lüks marka çantamı barın üzerine bıraktım. “Kıyafetler, mücevherler ve her şey bununla mı ilgiliydi? İlişkimizde daha ciddi düşünseydik, Wall Street’e yakışan bir eş olmam için pasta şefliğini bırakmamı mı isteyecektin?”

Çenesinde bir kas seğirdi. “Bu işi bırakmanı istemeyecektim. Ama sürekli çalışmak zorunda kalmadan yemek pişirmenin pek çok yolu var.”

“Yani hobi olarak yemek pişirebileceğimi mi söylüyorsun?” Midem, bir paket çiğ maya yutmuşum gibi çalkalandı ve bir *dejavu* hissine kapıldım. Bu sefer, bu partiye daha önce katıldığım ya da Alex’le bu konuşmayı daha önce yaptığım için değildi. Çünkü çocukluğumdan beri ailemle bu kavganın bir versiyonunu binlerce kez yaşamıştım. Ancak Alex’in de onlarla aynı düşünceleri paylaştığını hiç düşünmemiştim.

Annemle babamın onu bu kadar sevmesine şaşmamalı.

Bu topuklular yüzünden ayaklarım beni öldürüyordu, elbise-min dantelleri kaşındırıyor ve artık tartışamayacak kadar yorgun hissediyordum. “Tamam, ben gidiyorum.”

“Sadie, bekle.” Alex yana kayarak benimle kapının arasına girdi. “Özür dilerim. Lütfen gitme.”

Tereddüt ettiğim sırada yüzüne o masum taşralı gülümsemesini takındı. İnsanları kendisi için bir şeyler yapmaya ikna etmek için kullandığı gülümsemesi. Onu beladan kurtaran, tüm duygularımı hiçe sayan...

“Hadi ama,” dedi neşeyle. “Bir içki daha alalım ve bu güzel gecenin tadını çıkaralım.”

Gözlerimi kapattım. Burada ne yaptığımı bilmiyordum. Bu konuşmada, bu partide. Bu ikinci şans yılında. Farklı olması gerekiyordu. Neden sürekli hata yapıyormuşum gibi hissediyordum?

"Bunu yapamam."

Alex'in gülümsemesi kaybolmuştu. "Ne demek şimdi bu?"

"Artık yapamıyoruz." Elim çektim ve çantamı barın üzerinden aldım. "Gitmeliyim."

"Bekle." Vücudu dikleşmişti. "Benden ayrılıyor musun?"

"Ben..." Tereddüt etmiştim. Bu ilişkiye tutunmak için yaptığım onca şeyden sonra ondan ayrılıyor muydum? "Sanırım evet."

Alex başını iki yana salladı. "Şirketteki aptalca bir işe alım yüzünden bu ilişkiyi bitirmeyeceksin, değil mi?"

Sorun tam da burada yatıyordu. Meselenin yalnızca bu olduğunu düşünüyordu.

"Üzgünüm, Alex." Bu dünyaya uygun değildim ve belki de hiç uymayacaktım. İleri doğru sert bir adım atıp kapıya doğru döndüm ve çanta elimden geldiğince zarif bir şekilde ağır ağır ilerledim.

Girminci Bölüm

AĞUSTOS

Söylememe gerek yok sanırım, ailemle akşam yemeği yiyeceğimiz için sabırsızlanıyordum. Geçen seferde harika bir adamı elimden kaçırdığım için yaşadıkları hayal kırıklığını hala hatırlıyordum. Berbat Yılımda Alex'le ayrıldığımızda, babam bir saatte fazla bir süre benimle konuşmamıştı ve annemin banyoda ağladığına yemin edebilirdim. Bu senaryonun ikinci raundunu izleyecek havamda değildim, özellikle de beni onunla tekrar bir araya gelmeye ikna etmeye çalışacakları için...

Kendimi onunla tekrardan barışabilecek kadar savunmasız hissediyordum.

Berbat Yılımdan tamamen farklı olarak, bu sefer Alex beni arıyor ve onunla barışmam için yalvarıyordu. Şimdiye kadar aramalarını sessize alıp sesli mesaja yönlendirmiştım. Ama onu yıllardır seviyordum ve ikinci bir şans isteyen o tanıdık sesi duyduğumda etkilenmemek oldukça zordu. Russo's'ta ailemin masasını bulduğumda babamın ilk sorusu, "Alex nerede?" oldu. Göz temasından kaçındım ve çalışması gerektiğini mırıldandım.

Bu tamamen yalan değildi. Yani, Alex muhtemelen isteydi.

Neyse ki onlar daha fazla soru soramadan Owen belirdi. "Selam," dedi kardeşim arkamdan masaya yaklaşarak. Annem ona sarılmak için ayağa kalktı ve sonra oturmak yerine başka birine doğru uzandı.

"Jacob'ı getirmişsin! Seni görmek ne güzel, tatlım!"

Jacob annemin kollarından kurtulup babamın elini sıkmak için eğildiğinde arkamı döndüm. Owen masanın başındaki sandalyeye oturdu, bu da Jacob'ın tam karşımda oturacağı anlamına geliyordu.

"Selam Sadie," dedi Jacob başını eğerek. Bu onun utangaçlığının bir işaretiydi, eskiden olsa bunu tuhaf karşılayabilirdim. Ama şimdi onu daha iyi tanıyordum. Önce cesaretini toplamak için birkaç saniyeye ihtiyacı varmış gibi duraksadı ve sonra bakışları yavaşça benimkilerle buluştu.

Jacob kirpikleri çok güzel olan şanslı erkeklerdendi, gözlerini kırptığında kirpiklerinin gözlüklerine sürtünmelerini nasıl engellediğini merak ediyordum. Bugün tıraş olmamıştı. Bakışlarım çenesine kaydı. Dudakları boynumda gezinirken sakallı yanığının tenimde bıraktığı izi hatırlayınca içim ürpermişti. Onun için yaşanmamış bir deneyime bu kadar içgüdüsel bir tepki vermem nasıl mümkün olabilirdi?

Jacob bana göz ucuyla bakıyordu, muhtemelen yanaklarım kızarmış bir şekilde ona baktığım içindi. Gözlerimi kırıştırdım ve normal olmaya çalışan ama muhtemelen palyaçoğu andıran bir gülümseme için kendimi zorladım. Neyse ki ben gerginliğimden dolayı gevezelik yapamadan garson imdadıma yetişmişti. Menüleri masaya bıraktı ve şarap listesini görmek isteyip istemediğimizi sordu.

“Evet, kesinlikle şarap alacağız.” Bu yemeği atlatmak için tek umudum şaraptı.

Solmuş yeşilliklerden oluşan salatalarımızı ve vıcık vıcık markalarımızı sipariş ettikten sonra (eğer Xavier’s’in çalışanlarından biri beni Russo’s’ta görseydi bu utançla asla yaşayamazdım) annem, Jacob’la sohbet etmeye başladı.

“Ah, tatlım.” Bir elini onun koluna koydu. “Black Moon’u çıktığı gün izlemiştik. Ve açılış müziğini duyar duymaz, senin besten olduğunu anladım.”

Black Moon yakın zamanda vizyona giren bir bilim kurgu filmiydi. Şehirdeki otobüs duraklarında filmin afişlerini görmüştüm. Sanırım müziğini Jacob bestelemişti.

Babam güldü. “Filmin sonunda jenerik döndüğünde Fran, salondaki herkese müzik bestecisinin ikinci oğlumuz olduğunu söyledi.”

Jacob tek çocuktı ve hem annesi hem de babası sürekli dünyanın uzak köşelerine seyahat eden insan hakları avukatlarıydı. Büyürken kendi evi kadar bizim evde de vakit geçirmişti.

Annem, Jacob’ın elini sıvazladı. “Sekiz yaşındayken bizim evde müzik besteliyordun.”

Jacob annemle babama karşı yüzüne utangaç bir gülümseme takındı. “Her şey bodrumunuzdaki o eski Mac bilgisayarda başladı.”

“Seninle çok gurur duyuyoruz. Astronotun sonunda babamla buluştuğu sahnedeki piyano...” Annem elini kalbine götürdü, gözleri dolmuştu.

Peçetenin üzerindeki çatal ve bıçağımla oynuyordum, boğazım düğümlenmişti. Annem ve babamın Jacob’ın kariyerini takip etmelerine şaşırمامıştım. Çocukluğumuzdan beri onun başarılarıyla övünüyorlardı. Ne de olsa lisede Owen’la sınıf birinciliği için yarışmıştı, ülkenin en prestijli müzik okuluna gitmişti ve şimdi ise besteci olarak çalışıyordu. Tüm bunlarla kim gurur duymazdı ki? Ama belki de bu yüzden gençken onunla arama mesafe koymuştum. Çünkü bu sadece ailemin benimle ne kadar az ilgilendiğini gösteriyordu. Öz evlatları olmama rağmen...

Ama artık çocuk değildim. Ailemin benim yerime Jacob’la ilgilenmesi kesinlikle Jacob’ın suçu değildi ve bu konuda kin tutmak çok çocukça bir davranıştı. Özellikle de Jacob artık benim arkadaşım olduğu için. Bu yüzden, annem bir bardak buzlu çay sipariş etmek için garsona işaret etmek üzere duraksadığında, masaya doğru eğildim. “Black Moon için tebrikler, Jacob.”

“Teşekkürler.”

“Bana yeni bir Joshua James filmi için çalıştığını söylememiştin.”

Elini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. “Sanırım aklım bir sonraki projemdeydi.”

“Ben çalışmalarımı her zaman seninle paylaşıyorum,” diye takıldım ona. Jacob son birkaç aydır Higher Grounds’ın müdavimlerinden biri olmuştu. Bayan Kaminski onun için tezgaha bir sandalye daha çekmişti ve oraya oturmaya çalışan herkese bağırıyordu. “Belki de bu hafta sonu filmi izlemeye gidebiliriz.”

“Biz mi?” Kasları havaya kalktı. “Sen ve ben mi?”

“Evet, sen ve ben.” Bir an için Paige’le apartmanlarının koridorunda karşılaştığımız o günü düşündüm. Oldukça arkadaş canlısı görünüyorlardı. O bir randevu muydu? O zamandan beri başka randevuları olmuş muydu? Belki Jacob çıkma teklif ettiğimi düşündüğü için garip hissediyordu. Ama o kardeşimin en yakın arkadaşıydı, tabii ki Jacob ona çıkma teklifi ettiğimi düşünmezdi. Tıpkı Owen’a yaptığım gibi hafifçe masanın altından ayağına bir tekme attım. “Gidip filmi izleyelim. Daha sonra yemeğe çıktığımızda, söz veriyorum senin benim ikinci kardeşim olduğunu tüm restorana duyurmayacağım.”

“Evet.” Bana bakıyordu. “Ben... Kesinlikle senin *kardeşin* değilim.” Sesi oldukça net çıkmıştı ve bunun karşısında boğazım düğümlenmişti.

“Ee,” diye araya girdi Owen masanın ucundan. “Bazı haberlerim var.”

Hepimiz başımızı kaldırıp Owen’a baktık. Owen’ın haberini ağzımdan kaçırmamak için kendimi tuttum çünkü onun ne diyeceğini Berbat Yılımdan hatırlıyordum. Onun adına sevinirken ailemin abartılı tepkilerinin beni gölgede bırakacağını da farkındaydım.

“AstRoBot’un yeni CTO’suna⁴ bakıyorsunuz,” dedi Owen.

Bu haberle annemin nefesi kesilmişti. “Ah, Owen, bu harika!”

“Aferin oğlum!” Babam Owen’ın sırtını sıvazladı. Jacob da Owen’a sırtıyordu. “İyi iş çıkardın.”

“Bunu şampanyayla kutlamalıyız!” Annem denizde boğuluyormuş gibi kollarını sallayarak garsona işaret ediyordu. “Oğlum az önce büyük bir terfi aldı,” diye bağırdı annem garsona ve

⁴ Baş Teknoloji Müdürü -çn.

masamızın çevresindeki herkese doğru. "Burada biraz şampanya ihtiyacımız olacak."

"Tebrikler, Owen," diye mırıldandım. Kardeşimi seviyordum ve bu ilgiyi hak ediyordu. Sadece bir kez olsun ailemin bana da bu şekilde davranmasını isterdim. Aşçılık okulu mezuniyetime bile gelmemişken Owen'ın terfisine Nobel Ödülü almış gibi davranmalarını izlemek içimi acıtıyordu.

Şampanya bardaklara konduktan sonra kardeşim, hareketli nesnelere bilgisayar görüşü uygulamanın zorluklarını anlatmaya başladı. Babamın, eski Yunanca anlatılmadığı sürece tek kelime anlaması imkânsızdı ama yine de heyecanla sandalyesinin ucunda oturuyordu. Bir süre sonra annem, Owen'ın sohbetinden koparak bana ve Jacob'a döndü.

"Fran," dedi Jacob anneme dönerek. "Sadie sana Williamsburg'daki bir kafede yardımcı pasta şefi olarak çalıştığını söyledi mi? Sabahları kapıda kuyruk oluyormuş ve öğleden önce gelmeniz gerekiyormuş yoksa her şey hemen bitiyormuş."

"Hayır, bana söylemedi."

Jacob bana gülümsedi. "Pastaları inanılmaz. Sadie mutfak devraldığından beri kafenin işleri iki katına çıkmış olmalı."

Minnettar bir şekilde gülümseyerek Jacob'a baktım.

Annem bir Jacob'a bir bana bakıyordu. "Xavier's'e ne oldu?"

Omuz silktim. "Hâlâ Xavier's'teyim. Bu, izin günlerimde yaptığım ek bir iş."

"Bu ikinci bir iş de neyin nesi?" diye araya girdi babam, sonunda Owen'ın bahsettiği bilgisayarla ilgili şeylerden kafasını kaldırabilmişti.

Jacob anneme söylediklerini tekrarladı.

“Hah,” dedi babam, annemle bakiştılar. Bu bakışmaların ne anlama geldiğini anlayamamıştım. “Ve orada iyi bir gelir elde ediyorsun. öyle mi?”

Omuz silktim. “İdare ediyorum.” Zoe fazla para vermiyordu ama ben Higher Grounds’ta takılmaktan ve yeni şeyler denemekten keyif alıyordum. Hepsi gelecekteki pastanem için bir yatırımdı, bu yüzden az kazanmamı gerçekten umursamıyordum. “Neden?”

“Xavier’s’ten ayrılmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.”

Babamın yüzünü inceledim. Bununla nereye varmak istiyordu? Neden istikrarlı bir işi bırakıp kendi başıma çalışmam için beni cesaretlendirsin ki? Son yirmi yıldır kendi pastanemi açmaktan bahsediyordum, ailemin beni gerçekten dinliyor olması mümkün müydü? Bu hayali desteklemeye gerçekten hazırlarmıydı? “Henüz tam olarak o noktada olduğumdan emin değilim.” Gülümsedim. “Ama umarım bir gün olur.”

“İhtimalleri değerlendir,” dedi babam. “Eğer bu kafe işi esnekse ve kirani karşılayabiliyorsa, okula geri dönmen için mükemmel bir fırsat olabilir. Annen ve ben diğer masrafların için sana yardım etmeye hazırız. Brooklyn Üniversitesi bunun için çok uygun bir okul.”

Onlara öylece bakakalmıştım, nutkum tutulmuştu. Bunu konuştuğumuza inanamıyordum. Berbat Yılımda, kovulduktan sonra ailem üniversite derslerine kaydolmam için beni zorlamaya devam etmişti. Bunu yapmalarından nefret ediyordum ama evet, bir şekilde onları da anlayabiliyordum. O zamanlar evsizdim ve Jacob’ın evinde yaşıyordum. Kendi kendime, ailemin beni sadece kollamaya çalıştığını ve bir yedek planım olması için beni cesaretlendirdiğini söylüyordum. Ama kendi alanımda iyi

bir işim vardı. İşime gerçekten saygı duymuyorlarsa neden bu konuda baskı yapsınlar ki? Bu beni şaşırtmamalıydı ama nedense her seferinde şaşırtıyordu.

“Neyden bahsediyorsun?” dedim kekeleyerek. “Brooklyn Üniversitesi’nde ne okuyabilirim ki?”

“Her türlü seçenek var.” Annem yüzüne cesaret verici bir gülümseme takındı. “Dışa dönük kişiliğinle harika bir öğretmen olursun. Ya da satış ve pazarlama alanında bir şeyler belki.”

Başımı iki yana sallayarak masaya baktım. Bunu başıma karmak için ne zamandır fırsat kolluyorlardı? Berbat Yılım sırasında babam bana Brooklyn Üniversitesi hakkında mesaj attığında, *Böylesi daha iyi*, yazmıştı.

Belki de ebeveynlerim işimi kaybettiğim için oldukça memnundu çünkü bu, onlara okula geri dönebileceğime dair bir umut vermişti.

“Broşüre bir göz atmalısın,” dedi babam araya girerek. “İlgini çekecek bir şeyler vardır.”

“Williams Sonoma broşürü olmadığı sürece hiçbir şey ilgimi çekmez.”

“Alex’le bir konuş. Bakalım o ne düşünüyor?”

Sinirim giderek artarken başımı kaldırdım. “Alex’in ne düşündüğü kimin umurunda?”

Babam sandalyesinde arkasına yaslandı. “Alex’le hayatınızdaki önemli kararlar hakkında birbirinize danıştığınızı düşünmüştüm.”

“Brooklyn Üniversitesi’ne gitmeyeceğim. Ya da herhangi bir üniversiteye.” Havada elimi salladım. “Önemli karar alındı. Bunu Alex’e danışmayacağım çünkü Alex’le ayrıldık.” Bunu düşünmeden söylemem aptalca bir hareketti ama annemle babamın yüzündeki şoku görünce tuhaf bir memnuniyet hissetmiştim. Masanın karşısındaki Jacob sandalyesinde dikleşti.

“Alex’le ayrıldınız mı?” Owen çatalını tabağına indirdi. “Ne zaman?”

“Birkaç hafta önce.”

Annem iç geçirdi, su bardağını gereğinden fazla sert bir şekilde masaya koydu. “Ah, Sadie. Bu sefer ne yaptın?”

“Ben mi? Neden benim hatam olduğunu düşünüyorsun?”

“Çünkü hep çok fevri davranan sensin.”

“Pekâlâ, bilginiz olsun diye söylüyorum,” Ellerimi tıpkı huy-suz bir ergen gibi göğsümde bağladım çünkü ailemle olmak beni buna dönüştürüyordu. “Bu defa benim düşük çenem yüzünden değildi.”

“O hâlde ne oldu?” diye sordu babam.

Tereddüt ediyordum. Eğer onlara gerçekte ne olduğunu söylersem büyük ihtimalle beni düşük çeneli olmakla suçlayacaklardı. Bana Alex’in iş karmaşasından uzak durmam ve fikirlerimi kendime saklamam gerektiğini söyleyeceklerdi. Kim bilir, belki de haklıdılar.

“Hey,” diye araya girdi Owen. “Belki de bu konuyu başka bir zaman, hepimiz biraz düşündükten sonra konuşmalıyız.”

Hem kardeşim olaya müdahale ettiği için minnettardım hem de ailemin beni rahat bırakması için devreye girmek zorunda kaldığı için sinirlenmişim. Yüksek lisans diplomasını aldığından ve teknoloji işine girdiğinden beri ona bir yetişkin gibi davranıyorlardı, fikrini soruyorlar ve sınırlarına saygı gösteriyorlardı. Ben ise onların gözünde hâlâ hayatını düzene sokması gereken beceriksiz bir çocuktum.

Bazen bunun bir gün değişip değişmeyeceğini merak ediyordum.

Penne alla vodka tabağını kenara ittim, var olan azıcık iştahım da kaçmıştı. Garson tabağını almaya geldi ve babamla

benim aramdan masaya doğru uzanırken Jacob bana doğru eğilip, “İyi misin?” diye mırıldandı.

Başımı iki yana sallayıp bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

Owen ortamı yumuşatmak için cesurca bir çaba sarf ediyordu. Sohbeti iş yerinde kazayla duvara çarpan bir robotla ilgili komik bir hikâyeyle değiştirmişti ve Jacob da alışılmadık bir şekilde coşkulu kahkahalarla ona eşlik ediyordu. Çabalarını takdir ediyordum ama babamın yüzü, yanmış bir somun ekmek kadar sertti ve annem de sanki yaz partisine bal kabağı turtası getirmişim gibi iç çekip başını iki yana sallamaya devam ediyordu. Kimse bunu unutup konuyu kapamayacaktı.

Bir kez daha, çılgın haberlerim ve düşüncesizliğimle mükemmel bir akşam yemeğini mahvetmişim.

Garson tatlı menüleriyle yanımıza geldiğinde annem elini kaldırarak tatlı istemediğimizi belirtti. “Teşekkür ederim ama iştahım kaçtı. Korkunç şekilde başım ağrıyor.”

İşte o zaman herkes için tatlı yaptığımı hatırlamıştım. “Benim evimde tatlı yiyecektik, unuttun mu? Ahududu püresiyle kaplı unsuz çikolatalı kek ve beyaz çikolatalı fesleğenli makaron yapmıştım.” Bir anneme bir babama baktım. “Hâlâ tatlı yemek için bana geleceksiniz, değil mi?”

Karşılıklı bakıştılar ve babam başını iki yana salladı. “Sanırım başka zaman yapsak daha iyi olur.”

“Ama—” Tahiti vanilyası için Greenpoint’teki gurme gıda mağazasına kadar yürümüştüm. Bütün günümü küçük mutfakta yemek pişirerek geçirmiştim. İki kilo ahududuyu yumuşatmak için uğraşmıştım. Ama bunu başka bir zaman mı yapacaktık? “Belki evime gelip birazını yanınıza alabilirsiniz? Sonra yemek için yani?” Sesimdeki çaresizliği duyabiliyordum. *Lütfen evet diyin. Lütfen çaba gösterin çünkü bu benim için çok önemli.*

“Annen kendini iyi hissetmiyor, Sadie,” diye tersledi babam, sanki bunu sorduğum için bencillik yapmışım gibi.

“Tamam.” Birden boğazım yanmaya başladı, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu. “Belki başka zaman.” Ellerimi masaya koydum çünkü biriyle göz teması kurmak zorunda kalırsam kesinlikle ağlayacaktım.

Garson hemen hesabı getirdi ve kısa süre sonra dışarıda, kaldırımdaydık.

“Nereye park ettiniz?” diye sordu Owen. Babam birkaç sokak ötedeki bir otoparkın adını söyledi ve Owen, annemle babamı oraya götüreceğini söyledi.

“Geldiğiniz için teşekkürler,” diye mırıldandım, çünkü söyleyebildiğim tek şey buydu ve sonra annemle babama gönülsüzce sarıldım, çünkü yapmam gereken tek şey buydu. “Sonra görüşürüz.”

Ellerimi elbisemin ceplerine soktum ve kaldırımdan metro istasyonuna doğru aceleyle ilerlemeye başladım. Jacob’ın ailemle vedalaşmasını beklemek istemiyordum, yoksa Brooklyn’e dönerken aynı metroya binmek zorunda kalacaktık. İşte böyle zamanlarda New York’ta kalabalığa karışabilme imkânı olduğu için minnettardım. Mutlu bir yüz ifadesi takınmam gerekmiyordu ve metroda ağladığımda kimse dönüp bakmıyordu.

Bir sonraki sokağa ilerlemek için caddeyi geçer geçmez, gözyaşlarım gözlerimden dökülmeye başladı. Acı veren sadece ailemin hayal kırıklığına uğraması değildi. Kasumi’nin benimle konuşmaması, Alex’ten ayrılmam ve siktiğimin Rob Thurmond’u... Bu defa her şeyin yolunda gitmesi gerekirken yere düşen bir kutu ananaslı pasta gibi her şey altüst olmuştu.

Girmi Birinci Bölüm

Neredeyse metroya varmıştım ki Jacob'ın sesinin arkamda bir yerlerde yankulandığını duydum. Bana sesleniyordu. Onu duymamışım gibi yaparak adımlarımı hızlandırdım. Jacob'ın beni akan bir burunla ve her yerime bulaşmış rimelimle görmesini istemiyordum. Ancak tekrardan adımı söylediğinde benden yalnızca birkaç adım mesafe gerideydi ve ayak sesleri kaldırımında yankılanıyordu. "Sadie, bekle."

"Ne var, Jacob?" Elimle yanaklarımdan akan yaşları sildim.

Yanıma geldi ve elini hafifçe koluma koydu. "Hey."

Tökezleyerek durdum ve omzunun üzerinden ona baktım.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Jacob görüş alanıma girmek için önüme geçti. "İyi olup olmadığını görmeye geldim ama iyi olmadığını çok açık."

“İyiymi. Sadece eve gitmek istiyorum.” Tek başıma. Çeketimi giyerek gözlerimi ovuşturdum.

Jacob başını eğip bana baktı ve sonra yakındaki bir sosisli sandviç satıcısına yöneldi. Bir şişe su ve bir avuç peçete isteyip karşılığında birkaç dolar ödedi. Su şişesini bir kolunun altına koyup peçeteleri bana verdi. Ben gözyaşlarımın ve rimelimin çoğunu temizledikten sonra Jacob suyu açtı ve bana uzattı. “Ben de aynı yöne gidiyorum. Seninle geleyim ve oraya sağ salım vardığından emin olayım.”

Gözlüklerinin ardında Jacob’ın gözleri âdeta bitter çikolata rengine bürünmüştü ve yalnız kalmak için duyduğum tüm istek o anda uçup gitmişti. Başımı onaylarcasına sallayıp yanaklarımı son bir kez peçeteyle sildim. “Teşekkürler.”

Konuşmadan metroya doğru yürüdük. Duygularım hakkında konuşmak ya da felaket akşam yemeğimizi tekrardan duymak istemiyordum, bu yüzden Jacob’ın hiçbir zaman sessizliği bozmak için gevezelik yapmamasına minnettardım.

Williamsburg durağında metrodan indiğimizde oluşan kalabalık, platforma doluşmuştu. Jacob, koluna girmemi sağladı, böylece birlikte yürüyebiliyorduk. Kalabalıktan çıktığımızda koldan çıkmalıydım ama çıkmamıştım. Bu güçlü adama tutunmanın rahatlatıcı bir yanı vardı, çünkü Berbat Yılımda kaldığım huzurlu, sessiz evini hatırlatan tanıdık kokusu beni rahatlatıyordu. Jacob kolundaki elime baktı ve yürümeye devam etti.

Sokağa çıktığımızda evime az bir yürüme mesafesindeydik. Çantamdan anahtarımı çıkardıktan sonra Jacob’a baktım. “Evde tatlı olduğunu daha önce söyledim mi bilmiyorum. Ama biri bana yardım etmezse, hepsini tek başıma yeme ihtimalim çok yüksek.”

Jacob gülümsedi. “Beni çikolatalı ahududuyla kandırdın.”

Beş dakika sonra Jacob, unsuz çikolatalı kek ve yanında makaron olan bir tabakla kanepemde oturuyordu. Oturduğu kanepenin karşısındaki yatağa oturdum ve kendi tatlımdan bir ısırık aldım. Mükemmel, yoğun, zengin bir şekerleme ve ortasından akan ekşi ahududu püresi. "Hımm. Fena değil."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi. "Her zamanki gibi çok lezzetli. Sanırım sen Higher Grounds'ta işe başladığından beri on kilo aldım." Vurgulamak için düz karnını sıvazladı.

"Almadın. Ayrıca o kadar çok yemiyorsun bile. Bayan Kaminski kendi çöreğini yiyor ve sonra kimsenin izlemediğini düşündüğü zaman seninkini aşırıyor." Onu gördüğünü biliyordum ama görmemiş gibi davranıyordu.

Bayan Kaminski ve Higher Grounds'taki herkes hakkında biraz sohbet ettik. José Luis sonunda beni pasta elbisesi içinde çizmişti ama bu sefer resimde Gio da vardı ve bacaklarımla etrafında dolanıyordu. Onu çerçevelettirmiştim ve şimdi yatağın yanındaki duvarda asılı duruyordu. Jacob cebinden telefonunu çıkararak José Luis'in piyano tuşlarından yapılmış bir takım elbise giyerken çizdiği resmi gösterdi. "Müzik stüdyoma astım."

"Tıpkı sana benziyor."

Jacob bana bir tane daha fotoğraf göstermek için telefonunu karıştırdı. "Geçen hafta sen Xavier's'deyken José Luis, Bayan Kaminski'yi bastonuyla tıpkı Gene Kelly'nin *Singin in the Rain* şarkısındaki gibi dans ederken çizmişti." Bana sevgi dolu bir gülümsemeyle bakıyordu. "Bayan Kaminski sandviçindeki soğanlar yüzünden olduğunu söyledi ama bence gerçekten gözleri dolmuştu."

Ben de ona gülümsedim. Ailemi restoranda bıraktığımda kendimi ne kadar yalnız hissettiğim aklıma gelmişti ama artık öyle hissetmiyordum. Higher Grounds'ta kendime bu ilginç

küçük aileyi kurmuştum ve onlar benim için çok şey ifade ediyordu. Berbat Yılım boyunca onların gerçekte kim olduklarını nasıl göremediğimi bilmiyordum. Bakışlarım Jacob'a kaydı. Onu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyordum.

Yataktan kalktım. "Biraz daha kek ister misin?"

Gülümsemesi istediğini gösteriyordu. Tabağım doldurdum ve yatağa geri oturdum. "Bunun için teşekkürler, Jacob."

"Ne için? Buraya gelip bütün tatlılarını yediğim için mi?"

Güldüm. "Evet aslında. Gelip bütün tatlıları yediğin için teşekkürler. Ve..." Bir omzumu kaldırdım. "Beni neşelendirdiğin için teşekkürler. Yemekten sonra kendimi çok kötü hissediyordum, ama şimdi... Daha iyiyim."

"Cidden, ailen bunları kaçınıyor." Tabağını kaldırdı. "Başarının nasıl bir şey olduğuna dair kendi fikirlerine o kadar kapılmışlar ki senin ne kadar yetenekli olduğunu göremedikleri için üzgünüm."

Boğazım acı yemişim gibi yanıyor ve gözlerim acıyordu. Başka tarafa doğru baktım ve konuyu değiştirmeye çalıştım çünkü bunu yapmazsam tekrar ağlamaya başlayacaktım. "Peki ya senin ailen? Onlar avukat, değil mi?"

Başını evet anlamında salladı. "Evet. İnsan hakları avukatı."

"Müzisyen olman hakkında ne düşünüyorlar? Senin hukuk fakültesine falan gitmeni istemiyorlar mıydı?"

"Şey..." Jacob omuz silkti, yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Çok utangaç biri olmam muhtemelen seni şaşırtmayacaktır."

"Büyük bir sürpriz değil, hayır."

"Annem ve babamın kişilikleri bunun tam tersi. İnandıkları şeyi savunmaktan, sisteme meydan okumaktan ya da güçsüz birini korumaktan asla korkmazlar. Bu yüzden yaptıkları işte bu

kadar iyiler.” Başını eğdi ve aramızdaki boşluğa bakmaya başladı. “Aslında sen bana onları hatırlatıyorsun.”

“Ben mi?” Jacob’ın ailesi harikaydı, bense berbat durumdaydım.

“Biz çocukken, sen her zaman zorbalara karşı durur ve sessiz, utangaç, farklı çocukları kollardın.” Bana kendini küçümseyen bir bakış attı. “Ben ve Owen gibi.”

Buna ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Jacob’ın bunu bana daha önce bir kez, Berbat Yılım sırasında yılbaşında söylediğini hatırlıyordum. Okulda oldukça rahat bir dönem geçirmiştım. En azından sosyal olarak. Ama kardeşim klasik bir inekti. Aşırı zekiydi ve bilgisayarlara çok ilgi duyuyordu, Jacob gibi gözlük takıyordu ve şu anda boyu 1.80’in üzerinde olmasına rağmen son sınıfa kadar hiç uzamamıştı. Bu yüzden onu savunmaya alıştım. Zorbalara karşı durduğumda, geri çekileceklerini keşfettiğim an güçlerimi iyilik için kullanmaya ve oyun alanındaki diğer savunmasız çocuklara da yardım etmeye karar vermiştim.

Ama bu uzun zaman önceydi.

“Yani ailen utangaç olduğun için avukat olmanı umursamadı mı?”

“Sayılır. Beş yaşındayken beni bir çocuk psikoloğuna gönderdiler çünkü hiç arkadaş edinemediğim için endişeleniyorlardı. Psikolog, müzik terapisti olarak eğitim görmüştü ve ofisinde bir sürü enstrüman vardı. Onlarla gerçekten oynamaya başlamıştım, o sıralarda siz de şehre taşınmıştınız ve öğretmen Owen’ı yanıma oturtmuştu. O da benim gibi tuhaf biriydi ve gerisini biliyorsun işte.”

“Ve şimdi de son derece başarılısın, bu yüzden ailen çok mutlu olmalı.”

Çatalını tabağına koydu. “Son derece başarılı olduğumu söyleyebileceğimden emin değilim. Müzik besteleyerek ve çalarak

para kazanabildiğim için şanslıyım, tutkusuyla yaşayabilen nadir insanlardan biriyim. Gerçekten isteyebileceğim tek şey bu.”

Jacob arkasına yaslanıp bir ayağını diğer dizinin üzerine koyarken onun sessiz özgüveni beni şaşırtmıştı. Bu adamın tuhaf ya da garip olduğunu düşünmem nasıl mümkün olabilirdi? Kim olduğunu çok iyi biliyordu ve kimseyi memnun etmek için özür dilemeye ya da değişmeye ihtiyacı yoktu. Keşke ben de böyle olabilseydim.

Jacob tabağını yavaşça sehpaye koydu. Ona baktığımı fark ettim. O da bana bakıyordu ve aramızda farklı bir şey vardı. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu ve onun da bunu, aynı şeyi hissettiğini biliyordum.

O anda Gio dolaptan çıkıp kanepeye atlayarak büyüü bozdu. Buna sevinip sevinmediğimden emin değildim. Jacob, Gio'nun kulaklarının arasını kaşmak için uzandı ve kolay bir hedef olduğunu hisseden Gio kafasını Jacob'ın bacağına sürmeye başladı.

“Kedi rüyü için özür dilerim,” dedim tabağımı yan masaya koyarken. “Onu senden uzaklaştırabilirim.”

“Sorun değil.” Gio daha sesli mırıldanırken Jacob gülümsedi. “Giocoso'yla yaşamak nasıl gidiyor?”

“O benim hayatımın aşkı ve hiçbir erkek onunla boy ölçüşemez.”

Jacob'ın yüzü birden ciddileşti. “Alex için üzgünüm. Uzun zamandır birlikteydiniz.”

“Üç yıl.”

“Bunun hakkında konuşmak ister misin?” Jacob öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. Gio da yemek kabına bakmak için uzaklaşmıştı.

Ellerime baktım. Alex'le ilgili yanlış giden şey hakkında ne söyleyeceğimden bile emin değildim. Her şey ters gidiyordu.

“Hayatında hiç, bir şeyi çok istedikten sonra sonunda ona kavuştuğunda istediğin şeyin o olmadığını fark ettiğin oldu mu?”

Jacob dudaklarını birbirine bastırarak bir anlığına sessiz kaldı. “En azından,” dedi sonunda alçak bir sesle. “Denediğini söyleyebilirsin. Her ne ise. Bir şans verdin.”

“Sanırım. Ama şimdiye kadar her şeyi toparlamış olmalıydım. Owen’ın ve senin yaptığın gibi.”

Başını iki yana sallayarak küçük bir kahkaha attı, neredeyse acı çekiyor gibiydi. “Ben de hayatım boyunca bir şeyi çok istedim. Ama...” Yüzü düşmüştü. “Uzanıp onu elde edecek cesareti hiç bulamadım.”

Gözlerimiz buluştu, artık yaptığı müzik hakkında konuştuğumuzu sanmıyordum. Bütün akşam aramızda yükselen sıcaklık aniden kavurucu bir hâl almıştı. “Neden?” diye sordum.

Jacob omuz silkti. “Sanırım umuda tutunmak, deneyip başarısız olmaktan daha kolay geldi.” Yüzü bana dönükrü. Koyu renk saçları alnına doğru sarkmıştı ve bir tutamı gözlüğünün üst kenarına değiyordu.

Ve— Aman Tanrım.

Artık onun müziği hakkında konuşmak *istemiyordum*. “Ama denediğinde başarısız olmayabilirsin,” diye fısıldadım. Titremesini engellemek için bir elimi diğer elimle tuttum. “Denemezsen nasıl bileceksin ki?”

Durakladı. O an kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kalp anılamıyordum duyabildiğinden emindim.

Sonra koltuktan kalktı.

Odanın diğer tarafına doğru yürüdü.

Yanımdaki yatağa oturdu.

Bir elini başımın arkasına koydu.

Ve beni öptü.

İkinci *Bölüm*

Öpücüğü nazikti. Dudaklarımız birleşiyor, ayrılıyor ve tekrar birleşiyordu. Bir elini yanağıma koydu ve arkasına yaslanıp gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bana baktı. Hafifçe titriyordum. Sonra tekrar bana doğru eğildiğinde ben de onun gömleğine tutundum. Elleri saçlarımda dolaşıyordu ve vücutlarımız birbirine değiyordu.

Berbat Yılımda onun kanepesindeki ilk öpüşmemizin tutkulu olduğunu düşünüyordum ancak bununla kıyasla o hiçbir şeydi. Onu, çok daha iyi tanıdığım ve çok daha farkında olduğum bir anda öpmek çok farklıydı. Vücudunu kullanarak beni yatağa yatırdı ve ağırlığıyla vücudumu yatağa bastırdı. Dudakları çenemdeki, boynumdaki, kulağımın arkasındaki hassas teni keşfederken omuzlarımı kavradım. Dudakları tekrar benimkileri

bulduğunda dudaklarım şişene ve yanaklarım onun çenesindeki kirli sakaldan tahriş olana kadar öpüştük.

Her öpüşte, her dokunuşta daha fazlasını istiyordum. Onun daha fazlasını. Çaresizce omuzlarındaki sert kasları kavradım ve gömleğini çıkarmak için çekiştirdim. Klişe olduğunu biliyordum ama bu hareket üzerimize dökülen bir kova buzlu su gibiydi. Kollarını başımın iki yanına dayamış şekilde donup kaldı, sanki bir rüyadan uyanmış gibi şaşkınlıkla bana bakarak gözlerini kırptırıyordu.

Ya da belki de onun için bir kâbustu. Çünkü sonra aniden üzerimden kalktı. Penceredeki klima ünitesinden gelen soğuk hava sıcak tenime doğru üflüyordu. Titriyordum ama üşüdüğüm için değildi.

Jacob yatağın kenarına doğru oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. “Kahretsin. Bunu yapamam.”

Yattığım yerden kalkmak için mücadele ettim. “Ne?”

Benden başka her yere bakıyordu. “Çok özür dilerim.”

Ve bir anda odadaki tüm oksijen çekilmiş gibi hissettim.

Aman Tanrım. Özür diledi. Özür diledi. Bu gerçekten tekrar mı oluyordu?

“Bu da ne şimdi?” Sırtına bakıyordum.

Sonunda bana döndüğünde yüzündeki pişmanlık o kadar acı vericiydi ki gözlerimi kaçırmak zorunda kalmıştım.

“Sadie,” dedi. “Üç yıllık erkek arkadaşından yeni ayrıldın. Ailenle tartıştın. Buraya geldim çünkü ağlıyordun ve perişan hâldeydin. Sonra da sana açıldım.”

“Sen bana açıldığında ağlamayı bırakmıştım. Şimdi ağlamıyorum.” Aslında ağlıyordum ama bunun Alex’le ya da ailemle hiçbir ilgisi yoktu, her şey yaşadığım aşağılanmayla ilgiliydi.

Başını iki yana salladı. “Owen, savunmasız olduğun bir anda senden faydalandığımı bilse beni öldürürdü.”

Ağzım açık kalmıştı. “Pardon? Burada kendimle ilgili yetkim var. Biriyle ne zaman öpüşebileceğime kardeşimin karar vermesine ihtiyacım yok.”

“Biliyorum. Ama senin arkadaşın olmaya çalışıyordum.”

Yataktan kalktım ve odanın diğer tarafına doğru yürüdüm.

“Belki de arkadaşın olmak istemiyordumdur.”

Jacob yavaşça başını iki yana salladı. “Bunun o anda iyi bir fikir gibi görüldüğünü anlıyorum ama seni sokakta ağlarken gördüm. Sen—” Bir elini saçlarında gezdiriyordu. “Böyle bir şeye kalkışmamalıyız. Şimdi değil.”

“Ben ne?” Ama ben zaten ne diyeceğini biliyordum. Bir elimi gözlerime bastırarak arkamı döndüm. “Aman Tanrım, bunun yine olduğuna inanamıyorum.”

“Yine mi?”

Bunu daha kaç kere yapacağım? Jacob’ın benimle ilgilenmediğini anlamam için daha ne yapmam gerekiyordu? Owen’ın en yakın arkadaşıydı ve ben Owen’ın zavallı, üzgün ablasıydım. O yalnızca benim için üzülüyordu. En kötüsü de tüm bunlara rağmen dağınık saçlarını ve beni yatağa bastıran geniş göğsünü gördüğümde kalbimin hâlâ karamelli puding gibi yumuşuyor olmasıydı. “Sanırım gitmen gerekiyor, Jacob.”

Tereddüt etmişti ve sonunda başını onaylarcasına salladı. “Seni yarın arayabilir miyim? İyi olup olmadığını öğrenmek için?”

Daha önce kendimi aşağılanmış hissetmiştim ama bu, kendimi bir fıçı çiğ kurabiye hamurunda boğmadığımdan emin olmak için aramak istemesi düşüncesinin yanında hiçbir şeydi.

Gözlerimi kapattım. “Aman Tanrım, lütfen beni arama. Lütfen sadece... Git.” Yüzümü duvara dönerek yatağa uzandım.

Jacob kapıya doğru ilerlerken birden duraksadı. *Lütfen bunu daha da kötüleştirecek bir şey söylemesine izin verme.*

Biraz sonra kapı gıcırdayarak açıldı ve usulca kapanır kapanmaz tekrar ağlamaya başladım.

Gözlerimi silmek için uzandığımda kolumun altında küçük tüylü bir kafa belirdi. Gio yüzüme bakıyor ve miyavlıyordu. Onu kucağıma alıp göğsüme bastırdım. “Erkeklerle işim bitti, Gio. Sen hariç. Sen hayallerimin erkeğisin.”

Gio mırıldanarak onayladı.

Düzenleme
Ny.ozlem

EYLÜL

“Sadie, ofisime gelir misin?”
Üzerini süslediğim şeftalili keklerden başımı kaldırıp şaşkınlıkla baktım. İlk aklıma gelen işten atılmak üzere olduğum yönündeydi ama... Hayır. Xavier insanları herkesin önünde kovmaktan çok keyif alırdı, o yüzden bu seçenek söz konusu değildi.

“Tabii.” Krema sıkma torbasını tezgahın üzerine bırakıp Xavier’i ofisine kadar takip ettim.

Kapıyı arkamızdan kapattı ve kanepeyi işaret etti. O masasının arkasındaki sandalyeye yerleşirken ben temkinli bir şekilde işaret ettiği kanepeye oturdum.

"Son zamanlarda restoranın tatlıları hakkında çok fazla geri dönüş alıyorum." Tepki vermem için durakladı ama açıkçası ne diyeceğimi bilmiyordum. Aldığı geri bildirimler olumsuz muydu yoksa olumlu muydu? Beni ikilemde bırakmaktan garip bu haz aldığı için bu bilgiyi vermediği kesindi.

"Pekâlâ," diye mırıldandım.

"İyi geri dönüşler," demeye tenezzül etti sonunda. "Hem de çok iyi."

Hâlâ ne demeye çalıştığından emin değildim. Her ne kadar Xavier's'teki en iyi tatlıların bana ait olduğunu söyleyecek kadar ileri gitsen bile teknik olarak övgüyü yönetici pasta şefi alıyordu.

"Bu harika."

Bir sessizlik oldu ve yavaşça başını salladı. "Restorandaki tatlıların başarısının sana atfedilmesi benim için sorun olmaz." Bir elini göğsüne bastırdı. "Benden sonra elbette."

Elbette.

Ama sonra yüz ifadesini incelediğimde göz bebeklerim büyüdü. Atfedilmesi mi demişti? Bana mı? "Vay canına. Teşekkür ederim. Demek istediğim, tüm ekip mutfaktan çıkan her şeyin en yüksek kalitede olmasını sağlamak için gerçekten çok çalışıyor ancak yeni tarifler yaratma sürecini seviyorum ve açıkçası uygulama söz konusu olduğunda biraz mükemmeliyetçi oluyorum..." Tanrım, yine gerginliğim çeneme vurmuştu. Çenemi kapattım.

"Ayrıca tam bir yönetici hâlini aldığın gerçeği de gözümünden kaçmadı. Doug ve diğer yeni çalışanın eğitimindeki rolünde iyi iş çıkardın ve restoranın diğer bölümlerine destek olmak için gerçek bir çaba sarf ediyorsun. Özellikle de VIP müşterilerimizin memnuniyetine odaklanma konusundaki istekliliğin benim için dikkate değer."

Koltukta daha dik oturdum. Alex, Xavier'in bir takım oyuncusu olmaya istekli olup olmadığını test etmek için yemek salonunda çalışmamı istediğini söylerken gerçekten haklı olabilir miydi? Belki de Xavier, Rob'un tacizci olduğunu gerçekten bilmiyordu. Yani, biri rapor etmedikçe nasıl bilebilirdi ki? Ve ben de bildirmediğime göre muhtemelen başka kimse de bildirmemişti.

Xavier'e kocaman gülümsedim. "Ben sadece restoranın iyiliği için üzerime düşeni yapmaya çalışıyorum, efendim."

"Minnettarım."

"Ben de sizin takdirinizi... Takdir ediyorum."

"Şimdi." Masasının üzerinde kâğıtları karıştırdı. "Seni buraya neden çağırdığım konusuna gelmek istiyorum."

Evet. Lütfen artık sadede gel.

Terli avuçlarımı pantolonuma sildim.

Xavier elinde bir tür mektuba benzeyen bir kâğıt tutuyordu. "Bu Dennis Petrucci'den." Dennis, Xavier's'in şu anki yönetici pasta şefiydi. "Dennis'in yeni yıldan itibaren Xavier's'de olmayaacağı yazıyor."

Dennis'in iş tekliflerini değerlendirdiğine dair söylentiler doluyordu. Ama şimdiye kadar kimse bunun doğruluğunu kanıtlayamamıştı. Gevezeliğimle bu ânı mahvetmek istemediğim için sadece sessizce başımı salladım.

Xavier mektubu masaya bıraktı ve odanın diğer ucundan bana baktı. "Birkaç ay içinde Dennis'in ayrılacağını çalışanlara söyleyene kadar yeni bir yönetici pasta şefinin işe alınmasıyla ilgili herhangi bir duyuru yapmayacağım. Ama bu pozisyon için seni düşündüğümü bilmeni isterim."

Kanepede donmuş bir şekilde oturuyordum. Bu gerçekten oluyor muydu? Uzun saatler, sıkı çalışma ve Xavier'in saçma taleplerine boyun eğmek sonunda işe yaramış mıydı?

"Teşekkür ederim, efendim," demeyi başardım sonunda. "Bu pozisyon için sabırsızlanıyorum ve Xavier's'in tadı sunumlarını en üst seviyeye çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım."

Xavier başını salladı. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

"Kesinlikle."

"Pekâlâ." Xavier kâğıtları karıştırmaya devam etti. "Diyeceklerimin hepsi bu kadar."

Aceleyle ofisinden çıkım ve mutfağa geri döndüm. Bu haberi birilerine anlatmak için can atıyordum ama Xavier duyuruyu kendi planladığı anda yapmak istediğini açıkça belirtmişti. Ben de keklerimi süslemeye geri döndüm, kesinlikle mükemmel olduklarından emin olmak için her zamankinden daha fazla uğraşıyordum. Vardiyamın geri kalanında yüzümde kocaman bir gülümseme olması elimde değildi.

O akşam eve yürürken aklıma gelen şeyle neşem bir anda kaybolmuştu. Bu terfi, eskiden olsa Kasumi'yle paylaşabileceğim türden bir şeydi. Alex'ten ayrılmam ve Jacob'la yaşadığım karmaşayı da onunla konuşurdum. Ama tabii ki şu anda bunları anlatamazdım çünkü benimle konuşmuyordu.

Telefonumu çıkarıp Kasumi'nin Instagram sayfasını açtım. Xavier's'ten kovulduktan sonra benden çok daha iyi durumda olduğunu görmek beni rahatlatıyordu. Şehrin dört bir yanındaki partileri ve etkinlikleri tanıtan güzel seçilmiş fotoğraflar paylaşıyordu ve fotoğrafları yakınlaştırdığımda gerçekten mutlu görünüyordu.

Bir anlık dürtüyle ona bir mesaj gönderdim.

*Selam, sadece aklıma geldiğini
bilmeni istedim. Seni özledim.*

Kaldırımında durup ekrana baktım. Kasumi sürekli sosyal medyada geziniyordu, belki mesajımı hemen görürdü. Belki cevap bile verebilirdi. Bir dakika geçmişti sonra bir dakika daha ve... Hiçbir bildirim gelmemişti. Instagram profiline tekrar baktığımda tam da düşündüğüm gibi çevrim içi olduğunu anladım çünkü ana sayfamda bir fotoğraf belirmişti. Kasumi'nin Sonya ve Marianne'le kameraya gülümsediği bir *selfie*. Xavier's'te eskiden arkadaş olduğumuz, benimle ön tarafta çalışmaktan nefret eden garsonlar. Kasumi'nin bana vermek istediği mesaj çok açıktı.

Kalbim kırık bir şekilde rastgele bir apartmanın merdivenlerine oturdum.

Kasumi bana ikinci bir şans vermeyecekti. Arkadaşlığımızı mahvetmiştim.

Zaten Instagram'da boş boş gezindiğimden ve eve gitmek için acele etmeme gerek olmadığından, Alex'in profiline girdim. Berbat Yılım boyunca dizilere ağlamadığım ya da paket paket çikolata yemediğim zamanlarda Alex'in sosyal medya hesaplarını *stalk*lıyordum. Tam bu zamanlarda, benden ayrıldıktan sonra çıkmaya başladığına emin olduğum sarışın kadın ortaya çıkmıştı.

Ama bu sefer Alex'ten ben ayrılmıştım ve Instagram profili, sarışın bir kadın yerine pahalı kokteyllerin fotoğraflarıyla ve iş yerinden arkadaşlarının her zamanki barlarında takıldıkları fotoğraflarla doluydu. Onunla henüz çıkmıyor olmalıydı. Profilinde daha da geriye gidersem, birlikte olduğumuz zamanlara ait düzinelerce fotoğraf vardı. Bakmak istemiyordum ama bakışlarım yine de onlara kayıyordu. Alex'in ev yapımı çilekdi ve raventli⁵ çöreklerimden ikisini gözlük gibi gözlerine tuttuğu bir fotoğrafa odaklandım.

⁵ Yaprakları yeşil gövdesi pembe ya da kırmızı renkli bir biki çeşidi. -cn.

Sensiz ne yaptım bilmiyorum, rırtam.

Beni arıyor, konuşmak istiyordu ve bazı zamanlar telefonlarını açmayı çok istiyordum. Ama telefonun diğer ucunda bulmak istediğim kişi, beni güldürmek için tatlılarla aptalca fotoğraflar çeken Alex'ti. Sadece kendi kariyerine değil, benim kariyerime de inanan Alex...

Aynı yıl içinde iki kez farkına varmam gerekmişti, Alex artık o adam değildi.

Kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar yalnız hissederek merdivenlerden aşağı indim ve yürümeye devam ettim. Owen'ı arayıp her şeyi anlatmak iyi bir fikir miydi? Ama ikinci şans yılımı anlatamazdım çünkü kardeşime dileklerden ve falalardan bahsetmeye başladığım anda kesinlikle süt karameli tenceresine düşüp düşmediğimi merak ederdi. Ama onunla diğer şeyler hakkında konuşabilirdim... Alex, Xavier ve Jacob hakkında.

Omuzlarım düştü. Onunla Jacob hakkında konuşamazdım. Ona en yakın arkadaşının beni sönmüş sufle gibi bir kenara atıldığını söyleyemezdim. Anlatırken hissedeceğim aşağılanma bir yana, kardeşimi seviyordum ve Jacob'la olan arkadaşlığına zarar vermek istemiyordum. Ayrıca Xavier's'teki terfi haberi de resmi-leşene kadar söyleyemezdim.

Higher Grounds'a yaklaştığımda kafe, her masanın üzerinde asılı olan sarkıt lambalar eşliğinde ısıldırıyordu ve resimli pencereden kaldırma ılık yayılıyordu. Bu gece kimin çalıştığını görmek için içeri doğru baktım. José Luis tezgâhın arkasında duruyor, sırtı bana dönük bir müşterinin önüne fincan ve fincan tabağı koyarken gülümsüyordu. Tam kapıyı açmak üzereydim ki tezgâhın önünde duran sırtı daha önce de gördüğümü fark ettim. Benim evimdeydi ve o vücudun sahibi olan adam aniden benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar vermişti.

Hiç beklenmeyen anda gelişen öpüşme seansımızın müsterek bir kararla sonuçlanacağı hiç aklıma gelmemişti ama görünüşe göre öyle sonuçlanmıştı. Benim orada tadı yaptığım günlerde Jacob, Higher Grounds'a uğramayı bırakmıştı. Ve ben de o an, Jacob içeride olduğu için kapıdan yavaşça uzaklaştım.

Sorun değildi. Her şey yolundaydı. Eve gidecektim ve parlamaş mısırla Netflix'teki romantik filmler eşliğinde kodimle beraber yaklaşan terfimi kutlayacaktım.

Bunda üzülecek bir şey yoktu.

Girmi Dördüncü Bölüm

Bugün normalde Higer Grounds'a gidip tatlı yaptığım günlerden biri değildi ama Zoe mesaj atarak gelip özel bir siparişi daha yapıp yapamayacağımı sormuştu. Kafede tatlılarımı denedikten sonra daha fazla sipariş edip edemeyeceğini soran daha fazla müşterimiz oluyordu. Pastalarımı seven herkese minnettardım, bu yüzden hayır diyemedim. Ama bu, günlerimi Higher Grounds ve Xavier's arasında mekik dokuyarak geçirdiğim anlamına geliyordu ve geceleri nihayet yatağa girdiğimde rüyamda pasta unu ve pudra şekeri görüyordum.

Gelecekteki pastanemi büyütmemeye yardımcı oluyordu ve bunun Zoe için de yararlı olduğunu söyleyebilirdim. Şu anda bilgisayarında bir hesap tablosu açmış ön tezgâhta oturuyordu ve saç örgülerini kafasından koparacakmış gibi görünüyordu.

Önüne bir kruvasan koyduğumda başını bilgisayardan kaldırıp baktı. “İki yüz yirmi beş eksi üç yüz seksen üçün negatif sayı olmamasının bir yolu var mı?”

Burnumu kırıstırdım. “Lise matematiğinden C- almış birine soruyorsun. Ama ben yine de hayır diyeceğim.”

Omuzları çöktü. “Lanet olsun.”

“Üzgünüm.” Kahvesini doldurdum. “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

İç geçirdi ve kruvasanından bir ısırık aldı. “Zaten oldukça yardım ediyor— Mmmm. Bu harika. Kayısı mı bu?”

Başımı evet anlamında salladım. “Bu yeni bir tarif.”

Zoe dizüstü bilgisayarını kapatıp tabağı kendine doğru yaklaştırdı. “Bu özel siparişleri yapmaya geldiğin için teşekkür ederim, Sadie. Sana baskı yapmak istemem ama burayı ayakta tutmaya gerçekten yardımcı oluyorlar.”

“Eminim böyle bir kafe işletmek pahalıdır.” Pastanemi açmak için beş yıldır para biriktiriyordum. Zoe, Higher Grounds’ı işletmek için mücadele ediyorsa, ben kendi pastanemi idare edebilecek miydim?

Zoe, kruvasandan bir ısırık daha aldı. “Yaklaşık on yıl önce ilk açtığımda daha kolaydı. Ama son zamanlarda kiram neredeyse iki katına çıktı ve ürünlerin fiyatlarını buna uygun şekilde artırmazsam, kirayı karşılamam zorlaşıyor.”

“Ama fiyatları çok yükseltirsen insanlar Starbucks’a gider.”

“Aynen öyle.”

“Yine de Higher Grounds çok farklı bir yer.” Brooklyn’deki pek çok kahvecinin aksine, mükemmel salaş ekoseli gömleğiniz, yüksek bel kot pantolonunuz ve bere türü şapkanız yoksa, içeri girdiğiniz andan itibaren buraya yabancısınız demektir. Zoe burada herkesin kendini ait hissetmesini sağlıyordu. Çılgın kedili

kadınlar ve yalnız, huysuz yaşlı kadınlar ve yalnız, huysuz yaşlı kadınların kalplerinde yer eden utangaç müzisyenler bile buradaydı.

“Teşekkür ederim. Gerçekten de insanların hoş karşılandıklarını hissettikleri bir alan yaratmak ve müzisyenler, şairler ve yerel sanatçılar için bir topluluk kurmak istedim.”

“Bunu kesinlikle başardın.” Pembe saçlı şarkıcı gibi birçok sanatçı için haftada birkaç kez düzenlenen bir sürü performans ve duvarlarda sanat eserleri sergisi vardı. Ancak Williamsburg’daki emlak fiyatlarının Manhattan’daki fiyatlara rakip olmaya başlamasıyla birlikte, bunların hiçbirisi Zoe’nin burayı ayakta tutmak için ihtiyaç duyduğu parayı karşılamaya yetmiyordu.

Bakışlarım odanın içinde, ahşap sahnedeki piyanodan New York’un kuzeyindeki eski bir dükkândan alınmışa benzeyen vitrinlerin mavi boyasına kaydı. Burası rahatlıkla bir dergide yer alabilecek bir mekândı. Zoe’nin eşi Natalie iç mimardı ve koyu ahşap mobilyalarla kontrast oluşturan beyaz badanalı çıplak tuğla duvarlar, her masaya samimi bir his veren sıcak sarkıt lambalar ve ilginç turuncu ve turkuaz vurgular gibi her küçük ayrıntı üzerinde dikkatle düşünmüştü. Sahnenin arkasında Zoe’nin nasıl canlı tuttuğu hakkında hiçbir fikrimin olmasa da sukulentlerden oluşan bir duvarı bile vardı, görünüşe göre hem insanlar hem de bitkiler üzerinde sihirli bir dokunuşa sahipti.

“Biliyor musun, Zoe...” Tezgâha yaslanıp ona baktım. “Eski erkek arkadaşım Alex beni müşterileriyle birlikte gösterişli kokteyl partilerine götürürdü ve bu partiler nadiren bu kadar güzel yerlerde olurdu.”

“Her şey Natalie’nin eseri,” dedi karısının dekorasyon becerilerinden duyduğu gururu dile getirirken.

“Williamsburg’daki bütün kahve dükkânları aynı görünüyor. Ya deri kanepeler ve eskimiş görünümlü ahşap ya da uyumsuz mobilyalar ve...” Güldüm. “Şey, eskimiş ahşap. Burası çok güzel ve eşsiz.”

“Teşekkürler,” dedi Zoe kendine has sıcak gülümsemesiyle. “Bunu gerçekten takdir ediyorum.”

“Erken kapattığın gecelerde burada özel etkinlikler düzenleyebileceğimiz aklıma geldi.”

Zoe’nin kaşları havaya kalktı. “Öyle mi? Hımm.”

Başımı onaylarcasına salladım, bu fikir aklıma yatmıştı. “Eminim Williamsburg’da müşterilerini ağırlamak ya da çalışanlarına parti vermek için böyle bir mekânı seçecek yüzlerce şirket vardır.”

Zoe bakışlarını odada gezdirdi. “Gerçekten insanların burada bir parti vermek için para ödeyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle.”

“Sence böyle bir şey için ne kadar ücret istemeliyim?” Zoe dizüstü bilgisayarını açtı.

Bir fiyat söylediğimde neredeyse kahve fincanını düşürüyordu.

“Gerçekten mi?”

“Bu sadece mekânı kiralamak için. José Luis her zaman ekstra vardiyalarda çalışmak istiyordu. Gece barmenlik yapabilir. Ayrıca içki ruhsatı için başvuru yaparsanız şarap ve belki birkaç özel kokteyl satarak daha çok para kazanabilirsiniz. Başvurmanıza yardımcı olabilirim.” Restoran sektöründe çalıştığım için bu konuda biraz deneyimliydim. “Yemek de servis ederiz. Peynir tabakları ya da—”

“Tatlı.” Zoe sözümü kesti. “Higher Grounds’ta kahve ve tatlı temalı partiler verebiliriz. Sodalı ve portakallı soğuk martiniler.

Bergamotlu *old fashioned* kokteyller. Ve muhteşem kek ve turtalarından oluşan bir açık büfe.”

“Bayıldım!”

Dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı, tüm fikirlerimizi not alıyordu. “Eğer birkaç parti ayarlayabilirsem, tatlıları sen yapar mısın?”

“Evet!” Xavier’deki artan talepler ve buradaki meşhur tatlı siparişleri üzerine buna nasıl yetişeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama bir yolunu bulacaktım. Xavier’s’in yönetici pasta şefi olduğumda, orada tatlı tariflerimde yardımcı olacak bir asistanım ve kocaman bir ekibim olacaktı.

Zoe dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı ve çenesini ellerinin arasına aldı. “Peki, bunu nasıl duyuracağız?”

Keşke Kasumi’yi arayabilseydim. Sosyal medya becerileriyle böyle bir şeyi nasıl tanıtacağını çok iyi bilirdi. Ama sürekli arsam da beni sesli mesaja yönlendiriyordu.

Şu anda Alex’le birlikte olsaydım, şirketini burada bir parti düzenlemesi için ikna etmeye çalışırdım diye düşünürken aklıma pislik Brett geldi, nam-ı diğer Bay “Manhattan’dan ayrılmam.” Wall Street tiplerinin Brooklyn’e gelmek isteyeceklerinden emin değildim. Ama belki—

“Zoe, harika bir fikrim var. Kardeşimin otuzuncu yaş günü yaklaşıyor. Ona burada bir parti düzenleyebilirim. Teknoloji şirketindeki ve takıldığı bardaki tüm arkadaşlarını davet ederiz. Hepsinin yüklü miktar geliri var ve belki bazıları partilere ev sahipliği yapacak bir yer arayışındadır.” Hâlâ bir işimin olması, Zoe personel masraflarını karşılayabilirse, pasta malzemeleri ve alkol masraflarını karşılayabileceğim anlamına geliyordu.

Kardeşimin otuzuncu yaş gününü daha önce bir kez Berbat Yılım sırasında kutlamıştım. Onu önce yemeğe sonra da Black

Bard'e içmeye götürmüştüm. Ama bu çok daha iyi bir fikirdi. Büyük bir kurtlamayı hak ediyordu ve Higher Grounds bunun için mükemmel bir yerdi. Tek sorun, muhtemelen bu partiyi Jacob'la koordine etmem gerekecekti. Ne de olsa o, Owen'in en yakın arkadaşındı.

Ve sonra, sanki onu düşündüğümü duymuş gibi Jacob içeri girdi.

Son birkaç haftadır birbirimizden uzak durmayı başarmış-
nık ama kafeye daha düzensiz zamanlarda gelmeye başladığım
için sanırım karşılaşmamız bir noktada kaçınılmazdı. Sorun de-
ğildi. Bu konuda tıpkı olgun bir yetişkin gibi davranabiliyordum.
Kalçamı nasıl okşadığını ya da boynumu nasıl öptüğünü düşün-
müyordum, hayır. Ve vücudumun her yerinde dolayan o güzel
parmakları gördüğümde vücut ısım yükselmüyor—

Hayır. Böyle şeyler düşünmüyorum.

Birdenbire vitrindeki kekleri yeniden dizmeye başladım.

"Jacob, selam!" Zoe sandalyesinden zıplayarak tezgahın et-
rafından dolaştı ve *americano* için bir fincan aldı. "Sadie bana
Higher Grounds'ı erken kapattığımız gecelerde özel etkinlikler
için kiralanabilecek bir mekân olarak kullanma fikrinden bahse-
diyordu. Ekstra gelir elde etmek için."

Başımı öne eğmiş kasanın bir tarafından diğer tarafına doğru
kekleri diziyordum.

Zoe, Jacob'a tatlılar ve kahve kokteylleri hakkında bilgi ve-
riyordu. Konuşması bittiğinde Jacob bana doğru baktı. "Bence
harika bir fikir."

"Teşekkürler." Sesim nefes nefese çıkmıştı. "Owen'in otu-
zuncu yaş günü partisini burada yapabileceğimizi düşündüm.
Bilirsin işte, denemek için."

“Owen buna bayılır.” Jacob bana belli belirsiz bir gülümsemeyle bakıyordu. “Yardım etmek için ne yapabilirim?”

Kekleri tatlarına göre mükemmel bir sırayla dizmiştim, bozup yeniden diziyordum ancak ondan kaçmamın hiçbir yolu yoktu. Jacob’ın gözlerine baktım ve Tanrım, kalbim tereyağı gibi erimeye başlamıştı. Ben burada panik atak geçirirken o nasıl bu kadar sakin görünebiliyordu? Çok fazla yoga veya meditasyon falan mı yapıyordu?

Büyük ihtimalle o gece, onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bir yığın boş tatlı tepsisini topladım. “Parti hakkında sana mesaj atarım.” O cevap veremedi arkamı dönüp mutfağa doğru kaçtım.

Girimi Beşinci Bölüm

EKİM

Xavier's'te tezgâhın arkasında durmuş kara orman pasta-sının üzerine kirazları yerleştirirken Xavier odanın öbür ucundan bana seslendi. Xavier'in sesini duyunca yerimde donakalmıştım. Bu gece kapanışa kadar programım vardı. *Ya yine Rob Thurmond'a hizmet etmek için yemek salonunda çalışmamı isterse?* Hayır demek için bir nedenim yoktu.

Xavier mutfağa geçip önümde dururken Rob'la çalışmaktan kurtulmak için bir düzine olası bahaneyi çıldırmış gibi gözden geçiriyordum. Belki kendimi dondurucuya kilitleyebilirdim. Ya da muz kabuğuna basıyormuş gibi yapabilirdim. Rob'un iç-kisine uyku hapı atmak ne kadar zor olabilirdi ki? Tam klasik

Victoria pastasının üzerine krema sürerken Xavier'in gölgesi pastanın üzerine düştüğünde aklıma şimdiye kadarki en zorlama fikir gelmişti.

Belki de dürüst olup Rob'la en son çalıştığım da neler olduğunu ona anlatmalıydım.

"Sadie, senden bir iyilik isteyeceğim," dedi Xavier. Derin bir nefes aldım, her şeyi anlatmaya hazırdım ama sonra ağzından çıkan kelimeleri duydum. "Cumartesi günü özellikle senin ekim ayına özel yaptığın mango ve çarkıfelek meyveli kremalı pufalarını isteyen bir müşterim gelecek. O sabah gelip yapabilir misin?" Ağzım açık kalmıştı ve öylece tezgâha bakıyordum. Xavier benden yalaka Rob'la çalışmamı istemediği gibi fazladan hiçbir şey yapmamı da istemiyordu. Benden bir iyilik istiyordu.

Sorarak kibarlık yaptığı bile söylenebilirdi.

"Cumartesi günü için özellikle izin istediğini biliyorum," diye ekledi. Xavier ne zaman çalışanlarının izin günleri gibi küçük bir şeyi önemsemişti ki?

Başımı aptalca salladım. Cumartesi günü Owen'ın Higher Grounds'taki büyük doğum günü partisi vardı ve ben de her saniyemi partiye bir şeyler pişirerek geçirebilmek için tüm hafta sonu izin almıştım. Zoe, José Luis ve Jacob'a paylaştırdığım hâliyle bile inanılmaz derecede uzun bir yapılacaklar listem vardı. Ama—

Xavier'e baktım. Benden daha önce hiç iyilik istememişti. Ya da benimle sakın ve makul bir tonda konuşmamıştı. Bunun yönetici pasta şefi işiyle bir ilgisi olabilir miydi? Belki de gerçekten beni bu rol için düşünüyordu çünkü aksi takdirde şu anda kesinlikle bana bağıyor olurdu. Olası tek açıklama buydu.

Kremalı pufarı önceden yapamazdım, vıcık vıcık olur ve dağılırlardı. Bu yüzden evet dersem cumartesi günü buraya

gelmem gerekecekti. Kafamda bazı hızlı hesaplamalar yaptım, doğum günü hazırlıklarından birkaç saat çıkardım. Owen'ın partisi için hazırladığım tüm tatlıları cuma günü bitirirsem cumartesi sabahı, mobilyaların yerleştirilmesine yardım etmek ve parti kıyafetlerimi giymek için geri dönmeden önce kremalı puf-ları yapmak için buraya koşacak zamanım olacaktı. Muhtemelen cuma günü bütün gece çalışmam gerekecek ve parti için çok yorgun olacaktım.

Ama hayır dersem Xavier'le kurduğum tüm iyi ilişki tek kalemde silinebilirdi. Takım oyuncusu olmaya istekli değilmişim gibi görünürdüm ve bu da benim için yönetici pasta şefliği pozisyonunun sonu demek olabilirdi. Bunu riske atamazdım, özellikle de bu kadar yaklaşımışken.

“Elbette,” dedim, elimden geldiği kadar coşkuyla. “Yardım etmek isterim.”

Xavier tezgâhın üzerinden bana uzun uzun baktı. “Teşekkürler, Sadie. Bunun için minnettarım.”

Cuma sabahı gün doğmadan Higher Grounds'a gittim. Daha önce bir kafede çalıştığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Zoe beni bir fincan *latte*yle karşıladı. Çalışma alanımı düzenlemek için mutfağa koşarken ve on metrelik tatlı masasını kaplamak için planladığım mini tatlıların dizimine başlarken *lattemi* içiyordum.

Liste kabarıktı: lokma büyüklüğünde limonlu *cheesecakeler*, çikolatalı kremalı puf-lar ve çilekli fesleğenli tartla, portakallı

makaronlar, biberiyeli kurabiyeler ve *espresso* kreması dolguluzlu karamel kurabiyeler bunlardan sadece birkaçıydı.

Bu oldukça uzun bir işti ama bunu başarmaya kararlıyım. Bunu yapmayı sadece kardeşimin doğum günü için değil, aynı zamanda Zoe'nin kafeyi ayakta tutmasına yardımcı olmak için de istiyordum. Geçtiğimiz birkaç ay içinde Higher Grounds, yarı zamanlı çalıştığım bir yerden çok daha fazlası hâline gelmişti. Burası bir aileden farksızdı. *Benim ailemdi.*

Jacob ve José Luis kahve tezgâhının üzerine İYİ Kİ DOĞDUN yazısını asmaya çalışırken Bayan Kaminski'nin adeta bir eğitim çavuşuymuş gibi emir yağdırdığını ancak odaya girdiğimde fark ettim.

Süslemeler için biraz erkendi çünkü kafe, bugün ve yarın düzenli müşteriler için hâlâ açıktı ama Bayan Kaminski ısrar etmişti. Sanırım büyük projemize dâhil olduğu için gizliden gizliye heyecanlıydı. Berbat Yılım sırasında onun hakkında edindiğim izlenimi tekrar hatırladı. Onun sadece huysuz, bunak bir ihtiyar olduğunu düşünmüştüm. Artık yalnız yaşadığını, eşinin yıllar önce öldüğünü ve evcil hayvan beslemesine izin verilmediğini biliyordum. Higher Grounds, benim gibi onun da bağ kurduğu bir yerdi.

“Şunu sağa çek. Şuraya.” Bayan Kaminski, çarpık parmağını José Luis'in sağına doğru salladı.

“Burası mı?” José Luis yazıyı kendi tarafına doğru çektiyordu.

“Hayır. Yamuk oldu.” Jacob'ın soluna doğru elini salladı. “Bu tarafa doğru getirmen gerekiyor. Sola doğru çek.”

Jacob konsantrasyon içinde gözlerini kısarak yazıyı dikkatlice bir santim sola kaydırdı ve ardından onay için Bayan Kaminski'ye döndü. “Bu nasıl?”

“Olmadı. Sağa çek,” diye tersledi Bayan Kaminski. Ama gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum ve şu anda sadece onlarla dalga geçtiğine emindim. Bayan Kaminski onlara yeterince işkence ettiğine karar verip aşağı inmelerini emredinceye kadar Jacob ve José Luis, birkaç dakika daha yazıyı bir sağa bir sola çekiştirdiler. Jacob zarif bir hareketle elini sandalyenin arkasına koydu ve zıplayarak tam önüme indi. Bana göz kırparak Bayan Kaminski’nin neyin peşinde olduğunu bildiğini söylüyordu ve lanet olsun, kalbim güneşli havadaki dondurma gibi erimişti.

Bakışlarımı hızla önümde duran adamdan başka tarafa doğru çevirdim ve düzenlemenin geri kalanının nasıl gittiğini değerlendirmeye başladım. “Süslemelere bayıldım, Bayan Kaminski.” Sadece homurdanarak cevap verse de dudağının kenarlarının bir anlığına seğirmesinden iltifattan memnun olduğunu anlayabiliyordum.

Hepimiz haftalardır bu parti üzerinde çalışıyorduk ve yarınki büyük etkinlik için nihayet her şeyin bir araya geldiğine inanamıyordum. José Luis, en sevdiklerimizde karar kılana kadar bir düzine farklı kokteyl tarifi denemişti. Zoe yemek ve özel etkinlikler için içki ruhsatıyla ilgilenmiş, Bayan Kaminski mobilya düzenlemelerinden ve süslemelerden sorumlu olmuştu. Jacob ise malzemeleri almak için tüm şehri bir Uberle dolaşmak ve kafenin hoparlörlerini kullanacağı bir çalma listesi hazırlamak da dâhil olmak üzere ona yapmasını söylediğim hemen hemen her şeyi yapmıştı.

“Tatlılar nasıl gidiyor, Sadie?” diye sordu Jacob, bakışları şef önlüğümün üzerinde geziniyordu.

Birden yüzlerce mini pasta için aldığım malzemelerin arkadaki tezgâhı kapladığı aklıma geldi. “Aman Tanrım. Yapacak çok işim var. Gitmem gerek.” Arkamı dönüp mutfağa koştum ve neyse ki iki düzine glütensiz bademli kurabiyeyi fırından çıkarmak için vaktinde mutfağa yetişmiştim.

Mutfakta koşturarak mikseri yumurta aklarını çırpması için ayarladıktan sonra ocaktaki tavada pataşu pasta hamurunu karıştırdım. Tam bitmek bilmeyen bitter çikolatalı minyatür keklerin üzerine krema sürmeye başlamıştım ki arkamdaki kapıdan biri içeri girdi. Yapmam gerekenlere dalmışken o kişinin lavaboda ellerini yıkadığını hayal meyal görebildim. Başımı kaldırıp kim olduğunu görmek için bir saniyem bile olmamıştı, ta ki aniden güçlü bir erkek eli nazikçe uzanıp krema spatulasını elimden çekene kadar. İrkilerek arkamı döndüğümde kendimi Jacob'ın benden sadece birkaç santim ötedeki koyu renk gözlerine bakarken buldum. Yanaklarım kırmızı bir kadife pastadan daha kırmızıydı.

“Ben kremayı süreyim, sen süslersin,” dedi. “Olur mu?”

Başımı evet anlamında salladım. Aniden Jacob'ın çoktan krema kâsemle birlikte mini kek tepsimi de alıp götürdüğünü fark ettim. “Zoe bana yarın sabah Xavier's'te bazı işlerin olduğunu ve bu yüzden de zaman sıkıntın olduğunu söyledi.” Her bir mini kekin üzerine çikolatalı kremayı zarifçe sürüyordu, bu işte şaşırtıcı derecede iyiydi. Sanırım piyano çalan bu parmaklar, müzik dışındaki aletlerde de oldukça yetenekliydi.

Ama dürüst olmak gerekirse bunu zaten biliyordum.

Bir krema sıkma torbasını vanilyalı kremayla doldurmakla ve onun kaslı kollarına bakmamakla meşguldüm. “Evet. Benim için bütün gece süreceksin gibi görünüyor.”

“Eğer ikimiz yaparsak başarabiliriz.” Jacob keklerden başını kaldırıp spatulayı masaya indirdi. “Eğer yardım etmemi istersen tabii.” Yüzü belirsizlikle parlıyordu ve dairemdeki o öpücükten beri ilk kez yalnız kalmıştık.

Son birkaç haftadır o gece hakkında tuhaf davranamayacak kadar parti planlamasına dalmış durumdaydık ve aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranma konusunda konuşmadan da bir

anlaşmaya varmış gibi davranıyorduk. Yalnızca kafedeki insanlarla takılırken parti malzemeleri hakkında listeler yapmak için ve kardeşimin en sevdiği müzik grupları hakkında konuşuyorduk. Ancak bütün bir günü şeker ve kakao tozuna bulanarak sıcak bir mutfakta birlikte geçirmek tamamen başka bir şeydi.

Bunu düşünmek bile bende şef ceketimi çıkarıp serinleme isteği uyandırıyor.

Ama Jacob benim için böyle hissetmiyor, diye hatırlattım kendime. Yalnızca, “Bu gerçekten çok hoş, Jacob. Teşekkür ederim,” dedim.

Jacob omuz silkti. “Higher Grounds’ı başarıya ulaştırmak için harcadığın emeği takdir ediyorum.” Bana çarpık bir gülümsemeyle bakıyordu. “Ama dürüst olmak gerekirse, kendi pastaneni açtığında uzun kuyruklarda beklememe gerek kalmadan içeri girmeme izin vereceğin umuduyla sana yalakalık yapıyorum.”

Güldüm ve evimdeki dağınıklığa rağmen Jacob’la geçen yıl ne kadar yol kat ettiğimizi hatırladım. Hayatımın büyük bölümünde yanımdaydı ve ben, onu neredeyse hiç tanıımıyormuş gibiydim. Onu gerektiği gibi takdir etmediğim kesindi. Jacob’la olan bu dostluğumuz, gerçekten minnettar olduğum ikinci bir şanstı. “Pastaneme her zaman gelebileceğini biliyorsun.”

Masanın öbür ucundan bana sırtarak bakıyordu. Tepsisindeki son keki de unlayarak çikolatalı kremaya bandırdı. “Bunlar bittiğine göre şimdi ne yapmamı istersin? Hizmetindeyim. Sadece bir şey istiyorum.” Yanağına çikolata bulaşmıştı. Uzanıp nazikçe silmemek için kendimi zor tutuyordum.

Onun yerine krema torbasını elimde evirip çevirdim. “Neymiş o?”

Güldü. “Lütfen bana Bayan Kaminski’den daha nazik davran.”

Girmi Altıncı Bölüm

Owen'ın doğum günü partisinin akşamında Jacob'la ben nihayet tüm işleri bitirmiştik. Düzinelerce tatlı yapmıştık. Yıkaması haftalar sürecektir ince bir un ve pudra şekeri tabakasıyla kaplanmıştım ama beklediğimden daha eğlenceli geçmişti. Jacob'ın yardımı sayesinde Owen'ın partisi için her şeyi halletmekle kalmamıştım, aynı zamanda biz konuşurken Xavier's'te güzel kremalı puflar servis ediliyordu. Bayan Kaminski'nin süslemelerini, José Luis'in bar düzenini ve benim pasta masamı inceledim. Kafe harika görünüyordu, pastalar nefisti ve bunu başardığımız için hepimizle gerçekten gurur duyuyordum. Mumları yakmak, kokteyl bardaklarını parlatmak gibi son dokunuşları tamamlarken konuklar birer birer gelmeye başladı. İnsanları selamlamak için etrafta gezindim ve parti için seçtiğim harika mekâna iltifat edenlere, José Luis'in Zoe için tasarladığı kartvizitlerden birini uzattım.

Erkek kardeşim geldiğinde herkes, “Sürpriz!” diye bağırmişti. Gerçi parti pek de sürpriz değildi çünkü Owen’a yeri ve zamanı söylemiştim, yalnızca detayları ve konuk listesini gizli tutmuş-tum. Bu yüzden Owen, doğum gününü kutlamaya gelenlerin kalabalığı karşısında ve harika tatlılarla kokteylleri görünce dili tutuldu.

Kafenin öbür ucundaki Jacob’la birbirimize karşılıklı gülüm-sedik, o anda içime bir sıcaklık yayıldı. Kardeşim, kendisini aile-den biri gibi önemseyen bir arkadaşı olduğu için gerçekten çok şanslıydı.

Owen kalabalığın arasından sıyrılıp yanıma geldi ve bana sa-ııldı. “Teşekkürler, Sadie. Bütün bunları benim için yaptığına inanamıyorum.”

“Bu, takım çalışmasının bir ürünü,” dedim, Jacob’ı bulmak için kafenin diğer tarafına bakındım. Jacob o anda kalabalığın içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. “Tüm kafedeki arkadaşla-rım yardım etti ve Jacob da buralarda bir yerde.”

Owen çenesiyle arkamdaki birine doğru işaret etti. “Paige’le birlikte orada.”

Arkamı döndüğümde, Jacob ve Paige tatlıların olduğu ma-sanın yanında duruyordu. Paige bir makaron aldı ve sanki çok lezzetliymiş de düşecekmiş gibi Jacob’a doğru yaslandı. Jacob gülüyor ve onu yakalamak için koluna giriyordu. Paige’in de bu-rada olacağını tahmin etmeliydim. O ve Jacob oldukça samimi görünüyorlardı. Görünüşe bakılırsa, sanırım her şeye rağmen birliktelerdi. Belki de benden uzaklaşmasının gerçek nedeni buydu.

Kafamı başka tarafa doğru çevirdim. “Hadi, seni birileriyle tanıştırmak istiyorum.” Owen’ı José Luis’in kokteylleri hazırla-dığı masaya doğru çektim. “José Luis, bu Owen.”

José Luis'in gözleri parıldadı. "Owen! Sadie senden çok bahsetti." Owen'a sarılmak için barın öbür ucuna doğru eğildi ve Owen da ona uzun zamandır görüşmediği bir arkadaşymış gibi sarıldı.

"Bu parti için Sadie'ye ettiğin yardımlardan dolayı teşekkür ederim. Bu benim için çok anlamlı." Owen, José Luis'in önerdiği portakallı ve rooiboslu old fashioned kokteylinden aldı.

"Biz Kedi Kadın Sadie için her şeyi yaparız," dedi José Luis sır veriyormuş gibi ve bana göz kırptı.

Owen, bir José Luis'e bir bana bakıyordu. "Sadie'nin bu lakabı nasıl aldığını merak ediyordum—"

Olamaz.

Bir gün, Higher Grounds'taki herkese Zoe adında bir kedim olmadığını söylemek zorunda kalacaktım. Ama bugün o gün değildi. Bu ikinci şans yılıyla ilgili pek çok şey gibi bunu da kafamı sıcak bir fırının içinde kızarmış gibi görünmeden açıklamamın bir yolu yoktu.

"Önemli bir şey değil." José Luis bir şey söyleyemeden kardeşimi kolundan tuttum. "Hadi, Zoe'yle tanışmalısın." Owen'ı tatlı masasına doğru çekip bu konuşmadan uzaklaştırdım.

"Bekle!" José Luis bize seslendi. "Owen'a doğum günü hediyesini henüz vermedim."

Bara geri döndük.

"Hediye mi?" Owen'ın kaşları kalktı. "Neden zahmet et—"

"Sadece küçük bir şey." José Luis omuz silkti ve hediye paketini barın altından çıkarıp kardeşime uzattı. Owen kâğıttan paketi açarken, "Teşekkürler," dedi. Pakette bir resim çerçevesi vardı. Owen çerçeveyi çıkarıp eline aldı. "Neeeee?" Bakışları José Luis ve çerçevenin içindeki resim arasında gidip geldi. "Vay canına."

“Aman Tanrım, José Luis!” Owen’ın omzunun üzerinden çerçeveye baktım. “Bu muhteşem,” dedim.

Pasta elbisesi giymiş hâlim ve Jacob’ın piyano kıyafeti içindeki resmine benzer şekilde José Luis, kardeşimi bir robot kostümü giymiş ve dev bir video oyunu kumandası üzerinde kaykay yaparken çizmişti. Owen’ı o kadar mükemmel çizmişti ki hayranlıkla resme baktım.

Owen elini çerçevenin üzerinde gezdirerek, “Bu harika,” dedi. “Nasıl görüdüğümü nereden bildin?”

“Jacob bana bir fotoğrafını verdi.” José Luis önemli bir şey değilmiş gibi elini salladı ama tepkilerimizden memnun olduğunu görebiliyordum. “Hem o hem de Sadie sürekli senden bahsediyor.”

Owen, *beni sevdiğini biliyorum* dercesine sırttı ve başını bana doğru salladı. José Luis’in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi ona abartılı bir şekilde omuz silkirim.

“Çok teşekkür ederim.” Owen elindeki hediyeye bakarak başını salladı. “Bayıldım buna. Ofisimin duvarına asacağım ve iş yerindeki diğer tüm teknoloji meraklıları kıskanacak.”

Bir çift, içki almak için bara yaklaştığında José Luis kokteyl karıştırma kabını eline aldı. “Sanırım işe dönmeliyim.”

Vedalaştıktan sonra minnettar bir gülümsemeyle kardeşimi tatlı masasına doğru götürdüm. Zoe bir tabağa mini limonlu kurabiyeler yerleştiriyordu ve onu Owen’la tanıştırdığımda masanın etrafında dolanarak kardeşime sarıldı.

Owen da ona sarıldıktan sonra, “Sadie’nin doğum günü partimi yapmasına izin verdiğin için teşekkürler,” dedi.

“Önemli değil. Sadie’yi çok seviyoruz,” dedi Zoe bana doğru gülümseyerek ve bir kez daha Higher Grounds’ın bir parçası olduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark ettim. Zoe ve José

Luis'in amaçları bu kafeyi ayakta tutmak olmasaydı bile bu parti için yine aynı çabayı harcarlardı. Çünkü Owen benim kardeşimdi ve bu parti benim için çok önemliydi.

"Sanırım Sadie sana söylemedi ama," diye devam etti Zoe. "Kafenin kapısında Sadie'nin tatlıları için sıra oluyor. Müşterilerim onlara bayılıyor. Burası için harika oldu."

"Sadie bana hiçbir şey söylemedi," dedi Owen kaburgalarıma dirseğini geçirerek. "Ama Jacob abartılı bir şekilde övdü."

Son derece çocuksu bir dürtüyle Owen'ı kenara çekip Jacob'ın benim hakkımda başka neler söylediğini sormak istiyordum. Ama onun yerine masumca göz kırptım. "Eminim ki Jacob abartarak anlatmamıştır. Benim yaptığım kruvasanları seviyor."

Owen, "Sen öyle diyorsan," der gibi sessizce bir şeyler mırıldandı.

Zoe bize bakarak sırtıttı. "Owen, minik tatlılardan denemelisin."

Owen limonlu kurabiyeyi ağzına attı. "İnanılmaz," dedi ağzı kurabiye ve pudra şekeriyle dolu bir şekilde. Mağara adamı gibi yemesine rağmen beğendiği için memnundum.

Bayan Kaminski ayaklarını sürüyerek yanımıza geldiğinde Owen ikinci kurabiyesini bitirmek üzereydi. "Demek şu meşhur Owen sensin." Gözlüklerinin üzerinden kardeşime bakıyordu. "Sana bir hediyem var."

Kardeşim bana şaşkınlıkla bakıyordu. Sanırım hiç tanımadığı seksen yaşındaki bir kadının doğum günü partisine katılması biraz garipti, özellikle de ailelerimize bile partiden bahsetmemişken. Ben ikisini tanıştırdıktan sonra Owen, avuçlarındaki kırıntıları temizledi ve böylece uzanıp kadının elini sıkabildi. Bayan Kaminski pek sarılmayı seven biri değildi. "Bayan Kaminski?"

Owen başını salladı. “Bir dakika. Sadie’ye kediyi veren siz değil miydiniz?”

“Ne kadar nazik bir hareket, değil mi?”

Yine *kedi kadın* meselesine girmeden önce çok yüksek sesle konuşarak araya girdim. “Bak, sana bir hediye getirmiş. Aç bakalım!”

Bayan Kaminski, New York Times gazetesinin dünkü sayısına sarılmış ve bir iplik parçasıyla bağlanmış bir kutu uzattı. Owen kâğıdı yırttı ve içinden koyu kırmızı detaylı, gri renkte güzel bir örgü atkı çıktı. “Ah, vay canına.”

“Bu muhteşem.” Yumuşak kumaşı okşamak için uzandım. Owen atkıyı boynuna doladığında (kardeşim olduğu için bunu itiraf etmekten nefret ediyorum) beyaz tişörtü ve en sevdiği bordo beresiyle harika görünüyordu.

“Ah, bak.” Şapkasını çekiştirmek için uzandım. “Harika uydu!”

Owen elimi itti. “Çok naziksin.” Ve sonra, ben ne olduğunu anlamadan Owen, Bayan Kaminski’nin omzunu sıkmak için uzandı. Bayan Kaminski, Owen’a doğru eğildiğinde şaşkınlıkla doğruldum. Bayan Kaminski, Owen’a sarılmıştı.

Owen’ın bakışları kafenin etrafında dolaştı. “Bunu benim için yapmanız çok hoş.” Sertçe yutkundu.

Yakından baktığımda Owen’ın gözlerinin biraz kızarmış olduğunu gördüğüme yemin edebilirdim. “Ağlıyor musun?”

“Hayır,” diye homurdandı ve başını eğerek elinin tersiyle gözünü sildi. “Alerjim var.”

“Ağlıyorsun,” dedim gülerek.

Bana abartılı bir bakış attı. “Etkilendim, tamam mı? Arkadaşlarım burada ve hepiniz bunu benim için yapınız... Lanet olsun. On üçüncü yaş günümdeki gibi biraz duygusallaşamaz mıyım?”

“Ah, Owen.” Bu defa ben ona, *beni sevdiğini biliyorum*, bakışı attım. “İstediğin zaman ablanın ne kadar harika biri olduğu konusunda tabii ki duygusallaşabilirsin.”

Güldü ve omzunu benimkine vurdu. Ben de karşılık olarak ona dirsek attım. Zoe gülümseyerek başını salladı ve José Luis’e içki kuyruğunda yardım etmek için izin istedi. Bayan Kaminski de onu takip etti.

Onlar gittikten sonra Owen bana döndü. “Tüm bunlar için teşekkürler,” dedi.

“Seni sevdiğimi biliyorsun.” Karnına dirsek attım. “İğrenç biri olsan da.”

Şakayla karışık beni iterek tekrar kendisinden uzaklaştırdı.

Girmiş Gedinci *Bölüm*

Partinin geri kalanı boyunca Owen'ın arkadaşlarıyla muhabbet etmek ve biten tatlıları yenilemek arasında koşturdum. Herkes iyi vakit geçiriyormuş gibi görünüyordu ve davetliler yavaş yavaş gitmeye başlamadan önce saat gece yarısını çoktan geçmişti. Sonunda sadece ufak bir grup insan kalmıştık ve kalanlar olarak bir masanın etrafında oturup Owen hakkında utanç verici hikâyeler anlatıyorduk. Owen'ın etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi ve gülerken ona doğru eğilen Nora adındaki kızıl saçlı sevimli kızın elini tuttuğunda gözleri parlıyordu.

Masanın karşısında Paige, Jacob'la yan yana oturuyordu ve Paige ona doğru eğilmişti. Bir içki daha doldurduğum sırada Jacob'ın, Paige'in yaslandığı kaslı kolunu ya da bana sarıldığında nasıl hissettirdiğini düşünmemeye çalışıyordum. Paige bir

şişe şarap almak için kalkıp Jacob'ı yalnız bıraktığında aptalca sevinmiştim.

Masaya geri dönerken Paige sahnenin önünde durdu. "Çocuklar," dedi sarhoşluğun vermiş olduğu o yüksek ses tonuyla. "Owen'a hiç *İyi Ki Doğdun* şarkısını söylemedik." Bakışları Jacob'a döndü, piyanoyu işaret ediyordu. "Jacob, gel ve bizim için piyano çal!"

"Lütfen yapmayın." Owen gülerek başını iki yana sallıyordu. "Otuz yaşıma girdim, üç değil."

Paige başını eğdi. "Tamam, *İyi Ki Doğdun* olmasa da bizim için bir şeyler çal."

Jacob'ın bakışları Paige'e doğru kaydı. Jacob'ın utançtan kulaklarının kızardığına emindim. "Ah..." Başını iki yana salladı.

Nora ellerini çırparak, "Evet! Seni dinlemek isteriz. Owen, enstrüman çalabildiğinden ve şarkı söyleyebildiğinden bahsetmişti. Hangi şarkıları biliyorsun?"

Jacob'm yüzü kızarmaya başlamıştı.

"Bu, Owen'ın gecesi. Kimse kalkıp şarkı söylememi istemiyor."

"Tabii ki istiyoruz," dedi Paige. Jacob'ın elini tutup onu sahneye doğru çekmeye çalışıyordu. Solunda duran adama dönerek, "İstiyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Dinleyelim bakalım," dedi adam omuz silkerek.

Jacob oturduğu yerde yana kaydı ve elini Paige'ten kurtarmayı başardı. "Pek sanmıyorum. Ben sahne performansı yapmıyorum."

"Sadece biz varız, Carnegie Hall⁶ gibi bir yerde değiliz! Ayrıca, evindeki piyanoda benim için hiç *Mary Had a Little Lamb* çalmadığına inanamıyorum. Lütfen?"

⁶ Manhattan'da bulunan dünyanın en ünlü konser salonlarından biri. -çn

J'cob ellerini saçlarında gezdirdi. O anda insanların önünde sahneye çıkmaktansa parmaklarını kesmeyi tercih edeceğinden adım kadar emindim. Ama Paige biraz fazla gürültülü bir şekilde ısrar etmeye başlamıştı ve muhtemelen Jacob da olay çıkarmak istemiyordu. Owen'a baktım. Bunun Jacob için utanç verici olduğunu biliyor olmalıydı ama boş bakışlarından sarhoş olduğunu ve olaya dikkatini gerçekten vermediğini anlayabiliyordum. Nora umursamaz bir şekilde eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

İçimden Jacob'ı itip kakmayı bırakması için Paige'e bağırarak geliyordu ama Jacob'ı utandırmak da istemiyordum. Odaya baktım ve bakışlarım barın yanındaki boş içki şişeleriyle dolu kutuya takıldı.

"Geri dönüşüm kutusunu sokağa çıkarmalıyız," diye araya girdim, ayağa fırladım ve geri dönüşüm kutusuna doğru yürümeye başladım. Ayaklarımı destekledim ve olimpiyatlarda son turdaki bir *powerlifter* gibi büzülerek kutuyu almak için eğildim. "Tek başıma taşıyamayacağım kadar ağır." Mobilya çekmişim gibi sırtımı gererek ayağa kalktım. "Jacob, şunun bir ucundan tutabilir misin?"

Beni izliyordu ve gülmemek için kendisini zor tutuyordu. "Tabii."

Jacob ayağa kalkmadan José Luis barın yanındaki taburesinden atladı ve bana el salladı. "Sakin ol, Sadie. Ben hallederim." Çöp kutusunu hiç çaba harcamadan kaldırdı ve kutuyu bir kolunun altına alarak mutfaka doğru taşıdı. "Hadi," dedi Paige, hâlâ Jacob'ın sahneye çıkması için ısrar ediyordu. "Bir şeyler çal. Eğlenceli olacak."

"Paige," dedi Jacob sessizce ama ses tonu sertti. "Hayır."

Bu kadarı yeterdi. Neredeyse tamamen dolu olan koktey-
limden bir yudum alıp bardağı masaya kasıtlı olarak yamuk
bir şekilde koydum. Ve— Hay aksi! Bardak devrilmişti, yeşil
çayla demlenmiş votka ve salatalık garnitürü masanın üzerine
sıçramıştı ve masadan yere damlıyordu. Tekrar ayağa fırladım.
“Aman Tanrım, ne kadar da sakarım.”

Owen başını iki yana salladı, bir tomar peçeteyi elinde sal-
layarak bana getiriyordu. Jacob ayağa kalktı ve birkaç bulaşık
bezi almak için aceleyle bara gitti. Masaya döndüğünde yanıma
yaklaşıp bana bir tane uzattı. Aynı anda ortalığı silmek için eğil-
diğimizde omuzlarımız çarpıştı.

Tarçınlı kokusu burnuma dolduğunda yanaklarım kızardı.
Kırık bardak parçalarını topladım ve mutfaka götürdüm.

Jacob da elinde ıslak havlularla beni takip ediyordu. Kapı
arkasından çarparak kapandı ve kafenin gürültüsü bir anda ke-
sildi. “Dikkatleri dağıttığın için teşekkürler,” diye mırıldandı.

Omuz silktim. “Paige olayın peşini bırakacağı benzemiyordu.”

Jacob mutfak kapısının küçük yuvarlak camından Paige ve
içeride oturanlara baktı. “İnsanların benim müzisyen olduğ-
mu öğrendiğini anlıyorum ama neden kalkıp herkes için bir
şeyler çalamadığımı anlayamıyorum.” Kafasını iki yana salladı.
“Sanırım bu biraz tuhaf.”

Elimdeki bardağı lavabonun içine koyup Jacob’a döndüm.
“Tuhaf değil. Müziğini milyonlarca insanla paylaşıyorsun zaten.
Sahneye çıkıp da onlara Tom Petty şarkısı söylemek zorunda de-
ğilsin.”

Dar mutfakta bana doğru baktığında bakışları karanlık ve
yoğundu. “Beni anladığın için teşekkür ederim.”

Sanki biri fırını bin dereceye çıkarmış gibi hissediyordum. Başka
tarafa baktım ve bulaşıklıkta duran temiz fırın tepsilerini yerlerine

dizmeye başladım. Onları lavabonun üstündeki rafa koymak için üst rafa uzandığımda elimden kaymaya başlamışlardı. Ben tepki veremedim Jacob arkama geçip tepsileri yakaladı ve düzgünce rafa yerleştirdi. Arkamı döndüğümde kendimi onun kolları arasında buldum, yüzüm göğsüne yalnızca birkaç santim mesafedeydi.

“Teşekkürler.” Ağzım aniden kurumuş ve sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

Kollarını indirdi ama geri çekilmemişti. “Bu da başka bir dikkat dağıtma taktiği mi?”

“Ne dikkat dağıtması?” Ama tam olarak neyden bahsettiğini biliyordum. Beni ocakta eriyen bir çikolata gibi önce soğuk ve katı sonra sıcak ve sıvı hissettiriyordu.

“Sadie,” dedi alçak bir sesle. “O gece evinde olanlar hakkında konuşabilir miyiz? Kendimi açıklama konusunda çok iyi bir iş çıkardığımı sanmıyorum.”

Gözlerinin içine bakmamak için gömleğinin düğmelerine bakıyordum. “Bence kendini gayet iyi açıkladın.” Aramızda fiziksel bir çekim olabilirdi ama benden hoşlanmadığını açıkça belirtmişti, hem de iki kez. “O gece bir hataydı. Bunu neden yeniden konuşmamız gerektiğini anlamıyorum.”

“Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum.” Sinirli bir şekilde nefes verdi. “Üzgün olduğumu—”

“Tanrım, lütfen dur.” Ellerimi kızaran yanaklarıma bastırdım. “Bir kez daha beni öptüğün için özür dilersem çığlık atacağım.” Onu iterek kapıya doğru ilerledim.

“Sadie.” Arkasını döndü ve ben içeri kaçamadan kolumdan yakaladı. “Seni öptüğüm için üzgün olduğumu söylemiyorum. Seni öpmeyi bıraktığım için üzgün olduğumu söylüyorum.”

Donup kalmıştım. Elini omzuma doğru götürüp beni nazikçe kendisine doğru çevirdi. “Lütfen, bunun hakkında konuşabilir miyiz?”

Ben daha cevap veremedim Owen ve arkadaşlarının uzaktan gelen sesleri daha da yakınlaşmaya başlamıştı. Jacob beni bıraktı ve Owen elinde bir avuç tabakla kapıyı iterek açarken ben de mutfağın diğer tarafına koştum.

Duraksadı, bir bana bir Jacob’a bakıyordu. “Bir şeyi mi bölüyorsunuz?”

“Hayır.” Masumca bir omzumu kaldırdım. “Tabii ki hayır.”

Owen yalan söylediğimi anlamış gibi kaşlarını çattı. “Pekâlâ öyleyse. Herkes gidiyor.” Jacob’a doğru baktı. “Geliyor musun? Paige seni bekliyor.”

“Eee...” Jacob boğazını temizledi. “Burada kalıp temizliğe yardım etmem gerek.”

“Sorun yok,” dedi José Luis hızla içeri girerek. “Burada işimiz neredeyse bitti. Sadie ve ben işleri bitirebiliriz, sonra da onu evine bırakırım.”

“Harika,” dedi Owen neşeyle. “Sağ ol, dostum.”

Owen’ın alkolün etkisiyle mi yoksa Jacob’la aramda olup bitenleri engellemeye çalıştığı için mi daha soğukkanlı olduğundan emin değildim. Belki de Jacob, Owen’ın aramızda yaşananlara nasıl tepki vereceğini düşünürken haksız değildi. Bu iş jöle gibi yapış yapış bir hâl alabilir ve kardeşim bu olayın tam ortasında kalabilirdi.

Yüzüme parlak bir gülümseme takındım. “Evet, teşekkürler José Luis.”

Owen bana sarılmak için yanıma geldi. “Bu harikaydı, Sadie. Sen inanılmazsın.”

“İyi ki doğdun.” Ben de ona sarıldım. “Nora’yla iyi eğlenmeler,” dedim şarkı söyler gibi sonunu uzatarak çünkü abla olarak sözleşmem gereği onu kızdırmak için her fırsatı değerlendirmek zorundaydım. “Yarın beni arayıp aranızda ciddi bir şey olup olmadığını haber versen iyi olur.”

“Aramaya gerek yok o zaman.” Owen bana ukala bir sırıtsıyla bakıyordu. “Bu tamamen çıkarları olan bir arkadaşlık.”

“Öğk!” Kulaklarımı ellerimle kapattım. “Çıkarlar konusunda tek kelime daha etme.”

Mutfak kapısı açıldı ve Paige’le Nora içeri girdi.

“Gitmeye hazır mısınız, beyler?” diye sordu Paige, Jacob’ın yanına doğru geçerken. “Evlerimizin tam olarak aynı yönde olması ne hoş.” Paige, Jacob’a flörtöz bir gülümsemeyle bakıyordu.

Jacob duraksadı. O anda ona değil de başka bir yere bakıyor olsam da bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum. “Temizlik için yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?”

Bir an için ondan kalmasını istemeyi düşündüm. Ama bulaşıkların çoğu bulaşık makinesindeydi, José Luis şişeleri çoktan sokağa çıkarmıştı ve Paige ona bir elmanın üzerindeki karamela şekeri gibi yapışmıştı. Neden kal diyecektim ki?

“Eminim.” Gözlerine baktım.

“Tamam.” Dönüp Paige’i mutfak kapısına kadar takip etmeden önce bir an daha duraksadı.

Girimi Sekizinci Bölüm

KASIM

Şükran Günü yemeği için yaptığım turtalarla ailemin evine gelmiştim. Owen ise birkaç dakika sonra bir dükkândan satın aldığı çikolatalarla kapıdaydı. Doğal olarak annem çikolatalara bayılmıştı. *Godiva'nın trüflerinin afyon içerdiğini düşünebilirsiniz.* Turtalarım içinse annem, bana dalgın bir şekilde, “Ah, teşekkürler,” demişti ve bazı e-postalarını kontrol etmek için ofisine gitmişti.

Tatlıları mutfağa bıraktım, ocakta taze fasulye pişerken babam fırında yanan şeye küfrederek koşuşturuyordu. Babam, Oedipus ve Antigone'ın sefilliğinden bahsetmek dışında bir

mola olarak yemek pişirmekten de her zaman keyif alırdı ama dürüst olmak gerekirse Şükran Gününde yaptığı kuru hindisi her zaman kendi trajedisinin bir parçası olmuştu. Yardım etmeyi teklif etmeyi düşündüm ama geleneksel olmadığı için patatesleri mikserle ezme yöntemimi beğenmiyordu. Eski Yunanların parşömenlere yazı yazdıklarını ama bunun babamın dizüstü bilgisayarından vazgeçeceği anlamına gelmediğini söylemek yerine, Owen’la futbol izlemek için oturma odasına gitmeye karar verdim. Annem koridordaki ofisinden bana seslendi.

“Sadie bir dakikalığına bakabilir misin?”

Yavaş adımlarla annemin ofisine doğru ilerlemeye başladım. Sanki gece geç saatte gizlice eve girerken yakalanmışım gibi hissediyordum. Sadece on dakikadır evdeydim, annemin ofisine çağrılmamı gerektirecek ne yapmış olabilirdim ki?

“Tren yolculuğun nasıldı?” diye sordu annem ofisindeki koltuğun diğer ucuna oturduktan sonra.

“İyiydi.” Beni sohbet etmek için mi çağırmıştı?

“Aktarma sırasında bir sorun olmadı, değil mi?”

“Hayır.”

“Ve—” Bana bakmadan tırnaklarını inceliyordu. “Alex nasıl?”

İrkildim. *Ah, işte başlıyoruz.* “Nereden bileyim? Biz ayrıldık.”

“Biliyorum.” Annem sehpanın üzerindeki kitap yığınına düzenlemek için döndü. “Belki hâlâ arada bir konuşuyorsunuzdur diye düşünmüştüm.”

“Hayır.” Birkaç kez aradığını ve telefon çalmayı bırakana kadar cevap verip vermemeyi düşünerek ekrana baktığımı söylemedim. “Konuşmuyoruz.”

Sadece soruyorum, neden hemen savunmaya geçiyorsun? der gibi kafasını sallayıp omuz silkti. “Pekâlâ.”

İkimiz de karşı duvara bakıyorduk. Beni buraya çağırma nedeni yalnızca Alex miydi? Şimdi gitmeli miydim? O üniversite broşürlerini çıkarmadan önce kaçmalıydım ama bir şey beni engellemişti. Asla oturup konuşmazdık. “Ee, işler nasıl gidiyor?”

Annem sorduğuma şaşırılmış gibi gözlerini kırptırdı. “Fena değil. Zamanımın çoğunu Ulusal Dil ve Edebiyat Konferansı için sunumumu hazırlayarak geçiriyorum.” Titriyormuş gibi rol yaptı. “Minnesota’da. Hem de ocak ayında.”

“Vay canına. Kulağa tatsız geliyor. Babam da seninle gelecek mi?”

“Bugünlerde babam ofisine kapanıp ders kitapları yazmayı tercih ediyor. Artık konferanslarda pek sunum yapmıyor. Ve biliyorsun,” Gözlerini devirdi. “Bundan kolayca kurtulabilir.”

“Kurtulabilir mi? Neden?”

“Babam üniversitede otuz yılını doldurmuş bir profesör de ondan.”

“Sen de öylesin.” Alnımı kırıştırdım. “Sen tüm bölümün dekanısın. Babam evde kalırken sen neden donarak bir uzvunu kaybetme riskini göze alarsın ki?”

“Ah.” Küçümseyici bir tavırla elini salladı. “Erkekler böyle şeylerden hep paçayı sıyrır.” Annem omuz silkti. Doug’ın deneyimsizliğine rağmen Xavier’in pastalarını onun yapması için ısrar ettiği an aklıma geldi. Ya da kendi tatlılarının tadı el sabunu gibi olan yönetici pasta şefinin benim yaptığım limonlu tartların övgüsünü toplaması...

“Sen bile cinsiyetçilikle mi uğraşıyorsun?”

“Her seviyede cinsiyetçilikle uğraştım. Kendi alanımda bunu yaşamamış bir kadın tanımıyorum.”

Ben de kendi alanımda bunu yaşamamış bir kadın tanımıyordum. Ama nedense anneminki gibi *saygıdeğer* bir alanda zirveye

ulaşmış biri için durumun farklı olacağım düşünmüştüm. Çok fazla gücü olan biri için. “Ama herkesten sen sorumlusun. Neden ayağa kalkıp bir şeylerin değişmesini talep etmiyorsun? Neden Kuzey Kutbu’ndaki konferansa gitmeyi reddederek senin yerine departmanındaki o adamlardan birinin gitmesi gerektiğini söylemiyorsun?”

Annem oturduğu yerde dikleşti. “Çünkü o konferansa gitmek tam da benim herkesten sorumlu hâle gelmemi sağladı. En prestijli meslekler için makaleler yayınlıyor ve sunumlar yapıyorum. Oyunu kurallarına göre oynuyorum ve programımdaki herhangi bir adamdan iki kat daha fazla çalışıyorum. Ve şu anda, tüm ülkede bir üniversitenin edebiyat bölümünün başında olan birkaç kadından biriyim.”

Koltuk minderlerine yaslandım. “Vay canına, hiç bilmiyordum.”

Bana sert bir bakış attı. “Haksızlığa uğradığını düşündüğün anlarda olay çıkarmadan, sistem için çalışarak alanının zirvesine çıkabilirsin.”

Diplomalarla dolu duvarı ve odanın ortasındaki parlak maun masasıyla büyük, gösterişli ofisine bakarken itiraf etmeliydim ki kimse annemin başarılı olmadığını iddia edemezdi. “Ama bu konuda kendini hiç rahatsız hissetmiyor musun? Yani, sistemin berbat olduğunu biliyorsun. Babamın istediğini yapıp senin yapamamanın adil olmadığını biliyorsun. Gülümseyerek ve buna göz yumarak bir sonraki kadın için durumu zorlaştırmıyor musun? Gücünü konuşmak için kullanman gerekmez mi?”

Annem iç çekti. “Bunun ne yararı olur ki? Deli olarak damgalanırım ve departman bir sonraki kadını işe alma konusunda temkinli davranır. Bu gerçekten daha mı iyi olur?”

Annemin sözleri beni düşündürmüştü. Onun davranışları benim ikinci şans yılımdan farklı mıydı? İş yerinde uyumlu

olmak, Xavier'in taleplerini yerine getirmek ve çenemi tutmak için elimden geleni yapıyordum. Erkek olsaydım Xavier'in bana farklı davranacağını biliyordum. Bunun yanlış olduğunu da biliyordum. Ama sesimi yükseltmeyi denemiştim ve görüyorum ki bu benim için pek de iyi sonuçlanmamıştı. Kovulmak gerçekten daha mı iyiydi? Evimi kaybetmek? Tüm sektörden dışlanmak? Yoksa o yönetici pasta şefi işini kapıp onunla koşmam mı daha iyi olurdu? Belki de bir sonraki kadın için bir şeyler yapabilirdim.

"Xavier's'te büyük bir terfi bekliyorum." Kendimi durdurmada ağzımdan kaçırmıştım. "Her an açıklanabilir. Yönetici pasta şefliği pozisyonu. Bu büyük bir olay."

Bir şey söylememem gerekiyordu, henüz resmîleşmemişti bile. Ama annemin kaşları havaya kalktığı anda ve hatta birazcık ilgisini çekmiş gibi bir sesle, "Gerçekten mi?" dediğinde, hiçbir şeyden pişmanlık duymamıştım.

Başımı sallayıp anlatmaya devam ettim. "Xavier'in *Top Chef*'te sık sık konuk jüri olduğunu ve çok satan birkaç yemek kitabı yazdığını biliyorsun."

"Daha önce televizyoncu olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum. Aynı zamanda bir yazar olduğunu bilmiyordum."

"Bu iş sadece kek pişirmekle ilgili değil. Xavier'in sağ kolu olacağım, restorandaki tüm tatlıların tasarım ve uygulamasından sorumlu olacağım. Adımı duyurabilirim. Hatta belki kendi yemek kitabım için bir yayıncılık anlaşması bile yapabilirim." Şimdi gerçekten çok ileri gitmiştim ama konuşmamı durdurmuyordum. Özellikle de annem başını eğip sadece bana bakmakla kalmayıp ilk kez beni gerçekten görüyormuş gibi davrandığında susmak kolay değildi.

"Kulağa çok umut verici bir fırsatmış gibi geliyor."

Elini tuttum, bu ânın tadını çıkarıyordum. Şimdi küçük sayılabilecek bir dilimlik onayı aldığıma göre pastanın tamamını istiyordum.

“Anne, bir gün şehre gel ve Xavier’s’te akşam yemeği ye. Oranın gerçekten nasıl bir yer olduğunu görmeni çok isterim. Bence çok etkileneceksin.”

Yavaşça başını evet anlamında salladı. “Belki olabilir. Önce bu dönemi bir bitireyim, kış tatilinde takvimlerimize bakarız.”

“Tamam! Bu harika olur. Ne zaman olursa.”

“Gelmeyi dört gözle bekliyorum.” Gülümsüyordu.

Kapı çaldı ve akşam yemeği için ilk misafirin geldiğini duyurdu. Kapıyı açmak için ayağa kalktım, fırında kızaran bir çörek gibi ısıtıldım.

Girmi Dokuzuncu Bölüm

Özel günlerde bir araya geldiğimizde her zaman ailemin kaprisli yüksek lisans öğrencilerinden ve edebiyat bölümünün misafir profesörlerinden en az üç ya da dört kişi olurdu. Ben çocukken Şükran Günü'nde yemek masasında oturup iki saat boyunca Brontë'ye kıyasla Austen'daki sosyal unsurlar hakkında konuşulmasından daha sıkıcı bir şey yoktu. *Hangi Brontë diye sormayın. Görünüşe göre birkaç tane varmış.*

Dürüst olmak gerekirse onları hâlâ çok sıkıcı buluyordum ama en azından şimdi içki içebilecek yaşıyordum. Ayrıca, geçenlerde annemle yaptığım konuşmadan sonra kendimi hâlâ son derece iyi ve rahat hissediyordum, bu yüzden onlara katılmaya istekliydim.

Hem Eyre hem de Bennett olan Janeler'i konuşmayı bitirdiğimizde sohbet Owen'ın yeni işine gelmişti ama edebiyatçıların

otonom araçlar hakkında söyleyebileceği çok bir şey yoktu. Yemek masasının karşısında, Angela adında kır saçlı bir Shakespeare uzmanı biraz şaşı bakmaya başlamıştı. Masanın öbür ucundan bana doğru eğildiğinde, *Macbeth* hakkındaki düşüncelerimi sormamasını umarak kendimi hazırladım.

“Sadie,” dedi kadın. “Ne iş yaptığını daha önce sormadım sanırım.” Refleks olarak anneme baktım, akademisyen arkadaşına sadece bir çırak olduğumu itiraf etmeden önce sözümü kesmesini bekliyordum. Ama annem kahve doldurmak için masanın etrafında dolanırken koluma hafifçe vurdu. “Sadie şehirde Xavier’s adında bir restoranda pasta şefi.” Ses tonu karşısında gözlerim kocaman açılmıştı. Belki sesinde tam bir gurur yoktu ama küçümseme de yoktu.

“İtiraf etmeliyim ki,” dedi Angela gülümseyerek. “*Food Network* biraz kaçamak bir zevk gibi. Xavier’s’in ününü çok duydum. Fran, neden daha önce bana kızının ünlü bir restorandaki tatlılardan sorumlu olduğunu söylemedin?”

Tereddüt ettim. Teknik olarak, henüz yetkili değildim. Ve yalan söylemek istemiyordum. “Aslında asistanım. Ama tariflerin çoğu bana ait ve süslemelerin çoğunu ben yapıyorum.”

“Sadie büyük bir terfi alacak,” dedi annem. “Yani yakında işin başına o geçecek.” Ağzım açık kalmıştı çünkü onlarca yıldır Şükran Günü yemeklerinde annem ilk kez arkadaşlarına ve meslektaşlarına benim fırıncılığım ile ilgili bir şey anlatmış olabilirdi.

Owen masanın diğer ucundan seslendi. “İyi iş, Sadie.”

“Yeni pozisyonun ne?” diye sordu babam. Onun bu beklenmedik ilgisi bütün bu konuşma hakkında beni biraz tedirgin ediyordu. Teklif resmîleşene kadar hiçbir şey söylememeliydim.

“Yönetici pasta şefi,” diye mırıldandım.

“Kulağa çok çekici geliyor.” Angela bana göz kırptı. “Bir gün *Top Chef*’te jüri üyeliği yapmanı bekliyorum.”

“Bir yemek tarifi kitabı yazması için yayıncılık anlaşması bile yapabilir,” dedi annem. Bu kadın neden benimle övünüyordu? Elimde iş ve kitap anlaşması olsaydı, kariyerime olan ani ilgisi beni heyecanlandırırdı ama bunun yerine midem çalkalanıyordu.

“Şey, resmî bir şey değil.”

Babam her şeyi anladığında kaşlarını kaldırdı. “Bizi haberdar et.”

“Evet. Elbette.” Konuyu değiştirmek için çırpınırken utanmadan kardeşimi aslanların önüne attım. “Ee, Owen, Nora nasıl? Siz ikiniz hâlâ çıkıyor musunuz?”

Annem elinde kahve fincanıyla duraksadı ve bakışları kardeşime kaydı. “Owen, senin bir kız arkadaşın mı var?”

“Nora kim?” diye araya girdi babam.

Owen elindeki PEMBERLY GİBİ EŞSİZİ VAR MI? yazılı kahve fincanının üzerinden bana baktı. “O sadece arkadaşım.”

“Çıkarları olan bir arkadaş.” Masanın öbür ucundan ona baktım ve yüksek sesle devam ettim, “Çok güzel bir kız ve Owen’dan gerçekten çok hoşlanıyor. Ve çok da hoş biri.”

“Kapa çeneni,” diye karşılık verdi Owen.

Çoğu anne, otuz yaşındaki oğullarının hoş bir kızla tanıştığını duyunca mutlu olurdu ama benimki olmamıştı. Hiçbir kadın ufak bebeği için yeterince iyi değildi. “Onun, dikkatini işinden alıkoymasına izin verme,” diye öğüt verdi annem.

“Ama,” diye masumca ekledim. “Sizin çevrenizde çok parası olan bir adamın bir eş araması... Ya da onun gibi bir şey normal değil mi?”

Annemin yüksek lisans öğrencisi olan kadın ellerini masaya vurdu.

“İyi bir serveti olan bekâr bir adamın bir e e ihtiya ı olduğu herkesçe kabul edilen bir gerçektir!”

Austen’den alıntı yaptığını bilecek kadar çok onlarla takılmıştım. “Gördün mü?” Başımlı sallayıp onaylarcasına işaret ettim. “Owen evlilik yolunda ilerliyor.”

“Bu kız konusunda ciddi misin?” diye sordu babam.

Kardeşimin şansına kapının zili  almıştı. “Ben bakarım!” Owen ayağa fırladı, masanın etrafından dolanıp antreye doğru ilerlerken bilerek bana çarptı. “Jacob geldi!” diye bağırdı bir dakika sonra masaya geri döndüğünde.

Dik oturdum ve başımı Jacob’ın durduğu yemek odasının girişine çevirdim. Özel günlerde hep u rardı, tabii ki Jacob gelmişti. Ve birisi daha... Paige de gelmişti. Jacob’a çok ama çok yakın duruyordu ve... *Vay canına*. Bu kapı hatırladı ımdan daha dardı. Jacob ve Paige odaya girdiklerinde babam iki sandalye daha çekti. Her nasılsa Jacob benim yanımda, Paige de masanın karşısında oturuyordu.

“Jacob’la gelmeme izin verdiğiniz için teşekkürler.” Paige annelere gülümsedi. “Yemekte Sadie’nin turtalarını  ve  ve bitiremedi. Owen’ın doğum günü partisinde birkaç pastasını deneme şansım olmuştu ve harikaydılar.”

Ona minnettar bir bakış attım.

“Nerelisin Paige?” diye sordu babam.

“Kaliforniya’da büyüdüm ve birkaç yıl önce yüksek lisans için Doğu Yakası’na geldim. Burayı seviyorum ama yılın bu zamanı ailem yanımda olmadığı için zor oluyor.” Jacob’a gülümseyerek baktı. “Jacob’ın ailesi bana kucak açtığı için çok mutluyum. Ve  imdi sizin aileniz de  yle.”

“Hangi yüksek lisans programında okudun?” diye sordu babam, çünkü elbette sorması gerekiyordu.

“Doktoramı Johns Hopkins’te yaptım,” dedi Paige. “Sonra Kamu Sağlığı Politikası Enstitüsü’nde çalışmak için New York’a taşındım.”

“Kulağa çok prestijli geliyor.”

Babam ve Paige, Paige’in çalışmaları hakkında konuşmaya başladılar. Sohbetlerini takip etmeye çalışıyordum ama Jacob’ın tarçınlı kokusu burnuma doluyordu ve turtamdaki yumuşak, baharatlı elmalar buna kıyasla çürümüş gibi kokuyordu.

“Paige gerçekten harika biri,” diye mırıldandım.

“Evet, son zamanlarda birlikte takılıyoruz.” Jacob yüzünü bana dönmek için sandalyesinde kıpırdandı. “Birkaç yıldır komşuymuşuz ama senin önerdiğin gibi ona şarap ve çikolata gönderene kadar asansörde merhabalaşmak dışında bir şey konuşmamıştık.”

Ah, ne harika. Paige ve Jacob’ın ilişkisi tamamen benim eserimdi. *Tam da ihtiyacım olan şey.* “Senin adına çok sevindim.”

“Öyle mi?” Bana tuhaf bir bakış attı.

Tabii ki sevinmedim.

“Elbette.” Genişçe gülümsedim. “Çok hoş biri. Belli ki zeki de. Gerçekten güzel ve çok eğlenceli biri. Çok sosyal.” Gevezelik etmeden duramıyordum. “Onu gerçekten sevdim. Harika birine benziyor.” Bunu zaten söylediğime emindim. “Ve eğer sen mutluyusan, ben...” *Ben ne?* Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elimi havada salladım. “Bilirsin işte.”

“Mutlu mu?” diye sordu Jacob.

“Aynen öyle.” Koluna dostça küçük bir yumruk attım ve Tanrım, eğer biri ben daha ileri gitmeden beni durdurmalıydı. Tek tesellim ona “dostum” dememiş olmamdı.

Henüz.

Kesinlikle bana gülmemeye çalışıyor gibi görünüyordu.

“Peki, tamam. Seninle sohbet etmek güzeldi.” Masada duran boş bir tavayı alıp kapıya yöneldim.

Mutfakta kalan yemekleri kaldırıyordum. Martha Stewart bile eleştirecek bir şey bulamayana kadar tencere ve tavaları fırçalamaya başladım. Ama mutfak pırıl pırıl olduğunda, bir şey beni yemek odasına gitmekten alıkoydu. Belki de babamın Paige’in diplomalarına duyduğu hayranlık beni biraz üzmüştü. Ailem ilk kez kariyerimle belli belirsiz ilgileniyor gibi görünüyordu ama terfim henüz resmîyet kazanmamıştı. Ve şimdi bunun gerçekleşmesine gerçekten ihtiyacım vardı, yoksa onlara ne diyeceğimi bilmiyordum.

Belki de Jacob’ın Paige’i getirmiş olması beni rahatsız etmişti. Dairemdeki o geceyi düşünmeden edemiyordum ama Jacob güzel, zeki ve sosyal komşusuyla ortaya çıkıp evimdeki o geceyi kesinlikle düşünmediğini kanıtlıyordu.

Arka kapının yanındaki kancadan babamın eski paltosunu alıp kasım soğuğuna rağmen dışarı çıktım. Belki bir yürüyüş kafamı toparlayabilirdi. Mahalleyi birkaç kez turladım ama buz gibi bir yağmur yağmaya başlayınca eve geri dönmeye karar verdim. Ailemin oturduğu sokağın köşesini döndüğümde adımlarımı yavaşlattım. Garaj yolunda tek başına duran bir adam vardı. Sokak lambasının loş ışığının hemen dışında duruyordu ve bu açıdan bakıldığında babama, Owen’a ya da Şükran Günü misafirlerimizden herhangi birine benzemiyordu. Bir tehdit olup olmadığına karar veremiyordum. Her iki durumda da saat geçti, hava karanlıktı ve ben yalnızdım. Biber gazımı almak için elimi cebime attım ama cebimde buruşuk bir mendil ve eski bir Halls

öksürük tableti dışında bir şey yoktu. Şehirde değildim ve bu babamın paltosuydu.

Derin bir nefes aldım. Ailem evdeydi ve burası güzel, güvenli bir mahalleydi. Yağmurlu havada karanlıkta gizlenen yabancı bir adam yüzünden telaşlanmak aşırı tepki olurdu, değil mi? Onu daha iyi görebilmek için çalılıkların üzerinden bakmaya çalışarak yaklaşmaya başladım. Uzun boylu ve zayıf görünüyordu ama bu bana beni öldürüp cesedimi New Brunswick alışveriş merkezinin arkasındaki ormana gömmeye niyetli olup olmadığı hakkında hiçbir ipucu vermiyordu.

Adam dönüp bana doğru birkaç adım attı. Tam o anda çığlık atmak için ağzımı açmıştım ki bir şey beni durdurdu. Adamın silüetinde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ve... Bir dakika.

Adam ışığa doğru adım attı ve bana gülümsedi. “Merhaba, Sadie.”

Kaldırımındaki bir çatlağa takılıp düşmeden hemen önce, “Alex?” diyebildim.

Otuzuncu Bölüm

Orman güllerinin arasına tepetaklak düşmeden önce komşunun beyaz çitine tutunmayı başardım.

“Tanrım, Alex,” dedim kendimi toparladıktan sonra. “Annen sana geceleri karanlık sokaklarda dolaşmamamı söylemedi mi hiç? Neredeyse kalp krizi geçirtecektin bana.”

“Özür dilerim.” Bana doğru bir adım attı. “Sadece seni görmem gerekiyordu.”

“Öncesinde mesaj atmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmedin mi? ‘Hey Sadie, karanlıkta ailenin evinin önünde dikilmeyi planlıyorum. Eğer eve gelirsen, korkma.’”

“Eğer haber verirsem bana gelmememi söylemenden korktum.”

“Ve sen de beni ölümüne korkutarak ikna edebileceğini mi düşündün? Neden normal bir insan gibi zili çalmadın?”

Alex hüzünle gülümsedi. “Gergindim.”

Komşunun çitini bıraktım ve yavaşça ailemin verandasına doğru ilerledim. “Burada ne yapıyorsun, Alex?”

“Seni özledim. Sensiz perişan hâldeyim.”

Kot pantolonu ve eski üniversite kapüşonuyla karşımda duran Alex’e bakıyordum. Tanıştığımız gün de o kapüşonluyu giyiyordu. Son zamanlarda onu böyle nadiren görüyordum. Ayrılmadan önceki aylarda, takım elbiseli ve kravatlı olduğu zamanlarda iş çıkışı, parlak spor tişörtleri ve pahalı eşofmanlarıyla takıldığı evinde buluşurduk. O eski kazağının hâlâ dolabında olduğunu bile bilmiyordum. O, tepki verdiğimi görmeden gözlerimi kaçırdım. Hissettiklerimin karşımda duran Alex yüzünden mi yoksa eskiden sahip olduğumuz şeylerin hatırası yüzünden mi olduğundan emin değildim.

“Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bana bir şans daha vereceğini söyle.”

“Neden? Çünkü Wall Street için iyi bir eşe ihtiyacın var ve biraz bakımla bu işe uygun olabileceğimi mi düşünüyorsun?”

“Pekâlâ, bunu hak ettim.” Alex kaldırıma bakıyordu. “İşinin önemli olmadığına dair söylediklerim için çok özür dilerim.” Ellerini uzattı ve kollarını iki yana açtı. “Ben bir pisliğim.”

“Öylesin.”

“Bunu nasıl telafi edebilirim?”

“Bilmiyorum.”

Başını bana doğru eğdi. “Dave’le şirkete daha fazla kadının işe alınması konusunda konuştum.”

Başımı kaldırdım. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Evet, gerçekten konuştun mu, yoksa ben yakandan düşeyim diye mi diyorsun?”

“Evet, gerçekten konuştum.”

Bana doğru bir adım attı. “Çeşitliliğe olan özverimden dolayı beni takdir etti.”

Şüphecililiğimi gizleyemiyordum. “Demek istediğim, çeşitlilik konusunda hava atmak başka bir şey, bir grup beyaz adam olmayan insanlar için gerçek fırsatların olduğu bir kültür yaratmak başka bir şey.”

“Sadie.” İç çekti. “Deniyorum.”

Bunu görebiliyordum. Neden her zaman ya hep ya hiç olmak zorundaydım?

“Bunu telafi etmek için her şeyi yaparım,” diye devam etti. Omuzları çökmüştü ve elleri cebinde öylece dururken çok kederli gözüküyordu. Etrafta dolaşıp birileriyle el sıkışan ve iş kültürlerini anlamadığım konusunda bana ders veren ukala yatırım bankacısı gitmişti. Yine eskiden tanıdığım Alex'i hatırlamıştım. Yeni işi, parası ve pahalı saatlerinden önceki Alex'i. Ve deniyordu. Onunla orta yolda buluşmam gerekmez miydi?

Tereddüt ettiğimde elimi tuttu. Ve o anda, ön kapı açıldı.

“Sadie?” Annem karanlığa doğru bakıyordu. “Burada sesler duyduk. Her şey—” Bana bakarken kafasını Alex'e ve ardından hâlâ onun elini tutan elime doğru çevirirken duraksadı. “Aman Tanrım. Alex!” Kapı uçarak sonuna kadar açıldı ve annem çoraplarıyla verandaya fırladı. “Seni görmek çok güzel.”

Annem eski erkek arkadaşına sarılırken babam kapıda belirdi. “Alex mi burada dedin?”

“Evet, bak Jim.” Annem Alex'i ön kapıya doğru itti. “Onu ve Sadie'yi verandada el ele tutuşurken buldum.”

“Ne? Biz—” Ama kimse beni dinlemiyordu. Babam, Alex'in elini sıkmak ve sırtını sıvazlamak için uzandı. Annem, Alex'in içeri gelmesi için ısrar ediyordu. Ve ben daha neler olduğunu anlamadan Alex, diğer konuklarla birlikte yemek masasında,

yanımdaki sandalyeye oturdu. Herkes Alex'in aniden ortaya çıkışıyla ilgili bir açıklama beklerken bana tuhaf tuhaf bakıyordu ve yanaklarım kızarmıştı. Masada Paige'in yanında oturan Jacob'a baktım. Jacob, *eski* erkek arkadaşımın akşam yemeğimizi bölmesi kadar tuhaf bir hareketle çatalını eline aldı. Turtadan o kadar büyük bir ısırik almıştı ki o lokmayı nasıl ağzına tıktırmayı başardığını gerçekten bilmiyordum.

"Ee," dedi Owen doğrudan konuya girerek. "Siz ikiniz tekrar birlikte misiniz, değil misiniz?"

Alex boğazını temizledi. "Ben de bu yüzden buradayım. Sadie'nin beni affetmesini umuyorum." Sandalyesinde dönüp bana baktı, yüzü ciddiydi. "Seni hak etmediğimi ve düşüncesiz bir pislik olduğumu biliyorum ama—"

"Alex." Ellerimi sıcak yanaklarıma bastırdım. "Burası yeri değil... Belki de bunu tartışmak için verandaya geri dönmeliyiz."

"Hayır, ailenin burada olmasını istiyorum. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmelerini istiyorum." Alex sandalyesini geriye doğru itti ve elimi tuttu. "Lütfen, Sadie. Seni seviyorum. Lütfen bana bir şans daha ver."

Ve... Aman. Tanrım. Alex dizinin üstüne çökmüştü.

Gözlerim kocaman açıldı. Annemin nefesi kesilmişti. "Vay canına, dostum," diye mırıldandı Owen uzaklardan bir yerden. Alex'e bakıyordum. Bunu şu anda, herkesin önünde mi yapıyordu?

Alex gözlerimin içine bakarak, "Sadie," dedi. "Benimle evlenir misin?"

Evet. Şu anda bunu gerçekten yapıyordu, hem de herkesin önünde.

Alex, Jacob'ın ağzına attığı devasa lokmaya taş çıkartacak kadar büyük bir yüzük çıkardığında annem boğulur gibi sesler

çıkarmaya başladı. Gözlerim odanın içinde, akşam yemeğine davet edildiklerinde muhtemelen böyle bir gösterinin yaşanacağını tahmin etmeyen Şükran Günü konuklarımızın yüzlerindeki şaşkın ifadelerde geziniyordu. Sonunda bakışlarım annemle babamda takılı kaldı.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez gurur ve mutluluk ifadeleriyle bana doğru bakıyorlardı. Bu oldukça şaşırtıcıydı çünkü sanki bir partideymişiz ve ben konuşurken daha önemli biri içeri girmiş mi diye kontrol ediyorlarmış gibi dikkatle omzumun üzerinden baktıklarını görmeye alışkındım. İlgisizliklerine, başlarını iki yana sallamalarına ve omuz silkmelerine, söyleyeceklerimi pek dinlememelerine alışkındım ve bana ne yapmam gerektiğini söylemedikleri ya da yaptığım bir şeyi eleştirmedikleri sürece bana söyleyecek pek bir şeyleri olmamasına alışkındım. Hayatım boyunca onlar için bir hayal kırıklığı, bir başarısızlık olmuştum. Acele kararlarım, boşboğazlığım ve berbat kariyer seçimlerimle her şeyi berbat etmiştim.

Ama bugün inanılmaz bir şey olmuştu. Bugün, artık bayat, dükkândan alınmış bir Twinkie keki değildim. Chantilly kremalı ve taze çilekli, ev yapımı bir pastasıydım.

Bugün nihayet ailemin sevgisine ve onayına layık olabilirdim. Tek yapmam gereken ağzımı açıp *evet* demekti.

Sadece evet demek.

Bakışlarım Jacob'a kaydı ve kısa bir an için gözlerimiz buluştu. Ardından o başka tarafa bakmaya başladığında ben aşırı pişmiş bir kek gibi sönmüştüm. "Yapamam."

Alex gözlerini kırptırıyor. "Pardon?"

Babam sandalyesinde geriye yaslandı ve annem sanki şekeri alıp yere döken bir çocukmuşum gibi, "Gerçekten mi, Sadie?" diye tısladı.

“Seninle evlenemem, Alex.”

Alex’in beti benzi atmıştı. “Ciddi misin?”

Ellerime baktım. “Birbirimize uygun olduğumuzu sanmıyorum. Ve biraz mesafe koyduktan sonra birbirinize uygun kişilerle tanıştığınızda...” Alex’in Instagram fotoğraflarındaki o kadını hatırlamıştım, benim Berbat Yılım sırasında ayrıldıktan sonra çıkmaya başladığı kadını. Umarım onunla bir yerlerde karşılaşır. O fotoğraflarda mutlu görünüyorlardı ve belki de istediği şey o kadın olabilirdi. “Bence ikimiz için de bunun en iyisi olduğunu anlayacaksın.”

“Sadie, bence bunu konuşmalıyız. Eğer sadece dinlersen—”

Başımı iki yana salladım. Hayatımda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bunun doğru olduğunu biliyordum. “Üzgünüm, Alex.” Ve ayağa kalkıp koşarak odadan çıktım.

Otuz Birinci Bölüm

ARALIK

Xavier's'te aralık ayı, özel partiler ve özel gün toplantılarıyla her zaman yoğun geçerdi ve bu yıl her şeyin mükemmel olması için fazla mesai yapıyordum. Her an yönetici pasta şefliği terfisini bekliyordum çünkü o işe ihtiyacım vardı. Ailem Şükran Günü'nde neden olduğum olay yüzünden bana hâlâ kızgındı ve bu Noel eve gidip onlara terfiyi de kaçırdığımı söyleyemezdim.

Bu yüzden saat gece on biri geçtiğinde, personelin geri kalanı evlerine gittiğinde ben hâlâ Xavier's'te birkaç gün sonra başlayacak olan Noel partileri için tatlılar hazırlıyordum. Malzemelerimi tartıp ölçerek kapaklı kaplara koyduktan sonra her birini dikkatlice etiketledim, böylece tek yapmam gereken

onları daha sonra yumurta, süt ve tereyağıyla birlikte mikserle eklemek olacaktı. Onları kilerde istifledim, tam eve gitmeye hazırken Xavier kapıda belirdi. Az kalsın korkudan yaklaşık yüz metre havaya zıplayarak Tupperware kulemin üzerine düşüyordum ama devrilmeden hemen önce onları düzeltmeyi başardım.

“Aman Tanrım, beni korkuttun.” Elimi kalbime bastırdım. “Burada başka birinin olduğunu bilmiyordum.”

“Ofiste bazı evrak işleriyle uğraşıyordum.” Bakışları yavaşça ayaklarıma indi ve sonra tekrar yukarı, yüzüme çıktı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Mutfak, bütün gün yanan fırınlar ve odun ateşi ızgarası nedeniyle sıcaktı, bu yüzden şef ceketimi bir süre önce çıkarmıştım ve şimdi burada bir atlet ve taytla duruyordum. Burada başka birinin olduğunu bilseydim kesinlikle üzerim giyili bir şekilde çalışırdım. Cebinde restoranın adı yazmayan şef önlüklerini giymemize bile izin verilmiyordu. Xavier üniformasız olmamdan rahatsız mı olmuştu? Bu terfi öncesinde profesyonellik dışı olarak görülebilecek hiçbir şey yapmamaya ekstra özen gösteriyordum ve umarım her şeyi doğru yapmak için bu kadar çok çabalarken bunu berbat etmemişimdir diye düşündüm.

Xavier sonunda, “Geçe kalmışsın,” dedi.

“Evet, özel günler için bazı malzemeleri hazırlıyordum.” Ona aşını parlak bir şekilde gülümsedim ve kutulardan birini salladım. “Sadece hazırlıklı olmaya çalışıyorum.”

Xavier, kapların kenarlarına yapıştırdığım etiketleri okuyabilmek için kilere doğru birkaç adım attı.

“Çok iyi. Sıkı çalışman takdir edilesi.”

Vay be. Kızmamıştı. Yine de Xavier’in inişli çıkışlı ruh hâliyle, her iki ihtimalin de gerçekleşmesi oldukça olasıydı. “Sadece

restoranın iyiliği için elimden geleni yapıyorum.” Biraz daha yakalaklık yapmanın zararı olmazdı.

Xavier bana doğru bir adım daha attığında çok yakınımdaya durduğunu fark ettim. Burası dar bir alandı ve genellikle iki kişi aynı anda buraya girmezdi. Mutfaktaki sığağa rağmen kollarımda tüylerim diken diken olmuştu. Belli etmeden geri geri gitmeye çalışıyordum.

“Yeni yönetici pasta şefimizin duyurusunu önümüzdeki hafta yapacağımı bilmeni isterim,” dedi gülümseyerek. “Bu duyuru karşısında çok sevineceğini düşünüyorum.”

Bir an için ikimizin birlikte bu dolaba tıklmış olmamızın garipliğini unutmuştum. Gelecek hafta açıklayacaktı. “Vay canına, teşekkür ederim. Her zaman çok çalışacağımı ve seni hayal kırıklığına uğratmayacağımı biliyorsun.”

“Etmeyeceğini biliyorum.” Bana doğru uzandığında elimi sıkıp bunu resmîleştireceğini düşünüyordum. Ama onun yerine parmaklarıyla kolumu dirseğimden omzuma kadar hafifçe okşadı ve tekrar tekrar aynı şeyi yapmayı sürdürdü. Gözlerim kocaman açıldı. Vücudum vanilyalı beze gibi kaskatı kesilmişti.

“Oranda biraz un kalmış,” diye açıklama yaptı. Aslında bu bir açıklama bile değildi çünkü un gitmişti ve soğuk, nemli parmakları hâlâ hızla ısınan tenime değiyordu.

O—

Bu—

Ne yap—

Hayır, düşündüğüm şeyi yapmadığından emindim. Rob yüzünden aşırı hassastım. Bunu büyütürsem ikimizi de utanç dolu bir duruma sokardım.

Sonra Xavier'in eli yavaşça kolumun üst kısmını sardı ve dudakları benimkine yaklaştı. Geri çekilmek istiyordum ama sanki burada donup kalmış gibiydim.

"Merak etme," diye mırıldandı. "Bu aramızda kalabilir."

Ve... Tanrı'ya şükür ki sesi beni kendime getirmişti. Onu omzumla ittim ve tam göğsüne vurdum. Xavier vurmamın şiddetiyle geriye doğru savruldu, doğrudan benim özenle hazırladığım malzeme kutularına çarptı. Kaplar, raftan yuvarlanıp yere düştü. Kapakları açıldı ve un, Doğu Yakası'ndaki bir kar fırtınası gibi havada uçuşmaya başladı. Xavier'in pürüzsüz tozun içinde ayağı kaydı ve düşmemek için rafa tutundu.

O anda koşmaya başladım. Kilerden çıktım, mutfak geçtim ve dinlenme odasına girdim. Çantamı ve ceketimi kapattığım gibi restoranın içinden geçip ön kapıdan çıktım. Neredeyse Bedford Caddesi'nde, kaldırımda yürüyen ve muhtemelen barlardan birine gitmekte olan bir grup insana çarpıyordum. Birlikte şakalaşıp gülüşüyorlardı ve ben onların bu kadar kaygısız olmalarını kıskanmıştım.

"Hey. İyi misin?" diye sordu içlerinden biri. Başımı onaylarcasına sallayarak gruptan ayrılıp ters yöne doğru ilerledim.

Köşeyi dönüp bir yan sokağa girdiğimde ince siyah adetimin üzerinden rüzgâr estiğini hissettim. O anda kontrolsüzce titriyordum ve buz gibi gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı doğru süzölmeye başlamıştı. Ama kendimi garip bir şekilde bedenimden kopmuş hissediyordum, sanki bütün bu olanlar başka birinin başına gelmiş gibiydi.

Sokağı kaplayan kahverengi apartmanlardan birinin önünde durup ceketimi giydim. Ev karanlıktı, ev sakinleri muhtemelen uyuyordu. Onları kıskanmıştım. Dairem sadece sekiz sokak ötede-
deydi ama Xavier's arkamda kaldığı için bacaklarım âdeta jöleye

dönüşmüştü. Kendimi bir evin ön basamağına attım ve telefonumu bulmak için çantamı karıştırmaya başladım. Kardeşimi aramayı düşündüm ama hafta içi çoğu gece saat on buçukta yatmış oluyordu. Ona ulaşabilirsem hemen geleceğini biliyordum ama telesekreter konuşmaya başladığında telefonu kapattım.

Altımdaki soğuk, nemli basamak üşümeme neden oluyordu ve sert rüzgâr hızını artırmıştı. Kalkıp eve gitmeliydim ama ağlamaktan bunu da yapamıyordum. Dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı bacaklarıma sardım.

Sonra aklıma Jacob ve gece geç saatlerde içtiği *americanos* geldi. Eğer bir proje üzerinde çalışıyorsa hâlâ uyanık olabilirdi. İçimde kalan ufacık gurur kırıntısı Jacob'ı kesinlikle aramamam gerektiği konusunda ısrar ediyordu ama dibe vurmuşluk galip gelmişti ve isminin yanındaki tuşa bastım.

İlk çalışta telefonu açmıştı. “Sadie, her şey yolunda mı?”

Sesindeki endişe kalbimi yerinden oynatmaya yetmişti. Onu bu kadar geç aradığım için ne düşündüğünü hayal bile edemiyordum. “Evet,” diye fısıldadım çünkü onu endişelendirmek istemiyordum. Ama bu Jacob'tu ve Jacob benim en kötü hâlimi bile görmüştü. “Aslında hayır.” Gözyaşlarımı koluma sildim. “Gelebilir misin?”

“Neredesin?” Telefonun diğer tarafında gümbürtüler duyuyordum, bir kapı açılıp gürültüyle kapandı ve bir anahtar şıngırdadı.

Ona olduğum yeri tarif ettim.

“Elimden geldiğince çabuk orada olacağım.” Sesi endişeli geliyordu. Telaşlıydı. “Telefonu kapatma, tamam mı?”

“Tamam.”

Telefonda basamaklardan indiğini ve ayaklarının kaldırımında çıkardığı ritmik sesleri duyuyordum. Beş dakikadan kısa bir süre

içinde onları telefon dışında da duymaya başladım, caddeden aşağı, bana doğru koşuyordu.

“Sadie?” Jacob kayarak durdu ve önümde diz çökrü. “Ne oldu?” Nefes nefeseydi ve zorlukla cümle kurabiliyordu. Omuzlarımdan tutmuş salıncaktan düşmüş bir çocukmuşum gibi bana bakıyordu. “Seni hastaneye götürmem gerekiyor mu? Ya da ambulans çağırayım mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, öyle bir şey değil.”

Jacob gözlerime bakmak için hafifçe geri çekildi. “Senin için birini dövmem gerekiyor mu?”

Utangaç ve çekingen Jacob’ın, Xavier’e haddini bildirirkenki görüntüsü karşısında yüzümde ıslak bir gülümseme belirdi. “Teşekkür ederim ama hayır.”

Bakışları üzerimde geziniyordu. “Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

Sesindeki nezaket karşısında tekrar ağlamaya başladım. Çünkü şu âna kadar anlamamıştım ama ihtiyacım olan şey oydu.

Jacob avucunu yanağıma koydu. “Seni eve bırakayım.”

Başımı onaylarcasına salladım, o da kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Bedford Caddesi’ne döndüğümüzde Jacob bir taksi çağırdı, yarım kilometreden daha az bir mesafede yaşadığım düşünülünce bu muhtemelen aşırıya kaçan bir hareketti ama arka koltuğun sıcaklığı ve gözlerimi kapatıp ona yaslanabileceğim karanlık için minnettardım.

Eve vardığımızda, köşedeki lambayı yaktım. Jacob ya dünyanın en kötü uyuşturucu kuryesi olduğumu ya da pudralı bir çörekle yaptığım kavgayı kaybettiğimi düşünüyor olmalıydı, çünkü her yerim Xavier’in kilerde döktüğü unla kaplıydı. İkinci bir şans, Berbat Yılımın yeniden yaşanmasını istediğimde falcının hazırladığı kırmızı iksiri hatırladım ve ardından acı

bir kahkaha attım. Ne dilediğine dikkat etmekle ilgili şu söz neydi?

Hızlıca bir duş aldım ve bir tişörtle belden bağlamalı bir pijama altı giydim. Salona geri döndüğümde Jacob bana dumanı tüten bir kupa uzattı. “Çay aradım ama bulabildiğim tek şey kakao tozu ve şekerdi. Bu da benim sıcak çikolata denemem.”

Kupayı alıp kokusunu içime çektim. “Ben bir pasta şefiyim. Kakao tozu ve şeker benim aşk dilim,” dedikten sonra kızardım. “Yani, bana sıcak çikolata yapmanı kastetmedim çünkü sen... Çünkü biz, Tanrım. Boş ver. Sıcak çikolata için teşekkür ederim, Jacob.”

Jacob’ın yüzünde neredeyse hüznü bir gülümseme belirdi. “Ne demek istediğini anladım.”

Ellerimi sıcak fincanın etrafına sardım ve yatağın bir ucuna oturdum.

Bir an tereddüt ettikten sonra diğer ucuna da o oturdu. “Bu gece olanlar hakkında konuşmak ister misin?”

Bu konuda konuşmak istemiyordum. Düşünmek bile istemiyordum. Çöp kutusunu açıp tüm o ânı içine atmak istiyordum. Gözlerimi kapattığımda, Xavier’in bana yaklaştığı o kileri görüyordum. Ve gözlerimi açtığımda yine ağlıyordum.

Jacob sıcak çikolatayı elimden aldı ve yan masaya koydu. Sonra yatağın altından bir battaniye alıp üzerime sardı. O böyle yakınımıdayken eski battaniyem tıpkı onun kanepesindeki ekoseli battaniye gibi kokuyordu, hani şu Berbat Yılım boyunca neredeyse içinde yaşadığım battaniye.

Bir battaniyeyle anım olacağını hiç düşünmezdim ama *Altın Kızlar* ve bir kavanoz Nutella şu anda çok iyi bir fikir olabilirdi. Bu yıl yerine o yılı geri isteyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Jacob beni göğsüne yasladı ve ben de gözlerimi kapatıp hafifçe nefes alış verişlerini dinledim. Eline uzandım. “Burada olduğun için teşekkür ederim, Jacob.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok.” Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. “Şu an tam da olmak istediğim yerdeyim.”

Ve o anda, benim de olmak istediğim başka bir yer yoktu.

Otuz İkinci Bölüm

Uyandığımda yalnızdım. Güneş ışıkları pencereden içeri sızıyordu ve Gio onu beslemem için miyavlayarak üzerimde yuvarlanıyordu. Geçen gece bir noktada Jacob yatağımın başlığına yaslanmıştı ve ben de ona yaslanmış bir şekilde uyuyakalmıştım. Ama şu anda yanım tıpkı zihnim gibi bomboştu, bu benzetme durumu anlatmak için oldukça yerinde bir örnekti.

Yataktan kalktığımda vücudumun her yeri ağrıyordu. Tüm günümü yatakta yatarak ve hayatımda olanlardan kaçarak geçirmek istememe rağmen birkaç saat içerisinde işte olmam gerekiyordu. Xavier fix menüsü olan bir akşam yemeği planlamıştı ve süsleyip buzdolabında bekletmem gereken dört düzine *Bûche de Noël* pastası beni bekliyordu. Xavier'le nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum ama başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu.

Faturalarımı ödemek için hâlâ bu işe ihtiyacım vardı. Ve Şükran Günü yaptığım boşboğazlık yüzünden o terfiye de ihtiyacım vardı. Bu fırsatı da kaçırdığımı aileme nasıl söyleyebilirdim?

Üzerimi giyindim, kahvemi içtim ve sekiz sokak ötedeki Xavier's'e gitmek için yola çıktım. Mutfak, bugünkü akşam yemeği için yiyecekleri hazırlayan şef yardımcılarının ve garsonların sesleriyle doluydu. Bu yüzden ben de herhangi bir yüzleşme veya havada uçuşan malzemeler olmadan arka kapıdan içeri sızmayı başardım. Şu âna kadar her şey iyi gidiyordu.

Önlüğümü aldım, parmak ucumda yürüyerek kilere girdim. Ufak bir yanım beyaz bir toz yığını ve bir suç mahalli gibi yere saçılmış ve devrilmiş kaplar bulmayı bekliyordu. Ancak oda pırıl pırıldı. Yerler silinmiş ve rafların tozu alınmıştı. Belki de Xavier bugün hiçbir şey olmamış gibi davranabilmek için dün gece burayı temizlemişti. Kafamı kristal şekerine gömmek mükemmel bir başa çıkma stratejisi gibi gelmişti, bu yüzden daha fazla olay yaşanmasını önlemek için işimi hemen bitirmek istiyordum.

Bir kâse çikolatalı krema hazırlamak için malzemeleri aldım ve tezgâha koydum. Xavier girip çıkıyor ve emirler yağdırıyordu ama ben başımı yaptığım pastadan kaldırmıyordum. Beni görmemişti ve ben de göz teması kurmamaya çalışıyordum.

Gecenin ilk rezervasyonundan yaklaşık yarım saat önce Xavier görevli herkesi toplantı için mutfığa çağırdı. Fix menü normal menülerimizden farklıydı, bu yüzden Xavier muhtemelen detayların üzerinden geçecekti. Herkesi etrafına topladı, ellerini çırpıyor ve sanki Noel Baba bize *Mutlu Noeller* dilemek için gelmiş gibi yüksek ve aşırı neşeli bir sesle konuşuyordu. Bu hâli garip bir şekilde ona benzemiyordu. Pastalarımın başımı kaldırdığımda bakışları odanın diğer ucundan benimkilere

kilitlendi. Gözleri bir saniyelğine kısıldı ve bu fırının sıcaklığına rağmen bende bir titreme dürtüsü oluşturdu.

Xavier yavaşça etrafındakilere geri döndü ve ellerini çırpıtı. “Herkes beni dinlesin. Bir duyuru yapacağım. Bildiğiniz üzere Dennis yakında aramızdan ayrılacak ve eminim ki hepiniz yeni yönetici pasta şefini duyurmamı dört gözle bekliyorsunuz.”

Herkes mırıldanmaya başladı. Terlemiş ellerimi önlüğüme sildim.

“Yani.” Oscar ödülünü açıklıyormuş da biz de *En İyi Pasta Şefi* ödülünü kimin aldığını merak ediyormuşuz gibi bir efekt vermek için duraksadı. “Charles Pascale’ın 1 Ocak’tan itibaren Londra’daki The May Fair’den bize geleceğini duyurmaktan mutluluk duyuyorum.”

Önce vücudumu bir sıcak bastı, ardından buz kestim ve görüşüm bulanıklaştı. Xavier, Charles Pascale’ı bir gecede işe almamıştı elbette. Bu da dün terfiyi öne sürerek kilerde bana yakınlaşmaya çalışırken Charles’ın geleceğini çoktan bildiği anlamına geliyordu. Ve hatta muhtemelen bunu aylardır biliyordu.

Xavier bu işi bana vermeyi asla düşünmemişti. Ona yalakalık yapmamı ve VIP’lerinin gözüne girmemi sağlamak için başından beri yalan söylüyordu. Yalan söylüyor ve bana yaklaşmak için doğru zamanı bekliyordu. Ben ise bir şekilde, kendimi sorunun bizzat ben olduğuma ikna etmiştim. Konuşmamalıydım, kendi duygularımı kendim seçmemeliydim. Susmalı ve gülümsemeliydim.

Son bir yılımı kendimi cana yakın ve uyumlu davranan, olay çıkarmayan biri olarak şekillendirerek geçirmiştim. Ve bir noktada, eski Sadie’yi çöpe atmıştım. Güçlü, kendine güvenen ve kendini savunan eski Sadie’yi. Bu saçmalığı asla kabul etmeyecek olan eski Sadie’yi.

O dışarıda bir yerdeydi. Çöpün içerisinde çürüyordu.

Ve artık kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Krema sıkma torbamı bıraktım ve yavaşça tezgâhtan uzaklaştım. Hareketlerim sanki karamel sosunun içinde debeleniyormuşum gibi yavaştı, zor hareket ediyordum. Ve tam orada, Xavier'in ve tüm restoran personelinin önünde arkamı dönüp kapıdan çıktım.

Otuz Üçüncü Bölüm

Tçeri girdiğimde ailemin evi oldukça sessizdi. Herkes uyuduğu için olduğunu umuyordum. Bilerek ilk treni kaçırp Penn İstasyonu'ndan son trenin kalkmasını beklemiştim. New Brunswick şehir merkezinde indikten sonra beni alması için babamı aramak ya da bir Uber çağırmak yerine eve kadar iki kilometre yürümeye karar vermiştim. Kaçınılmaz sonu uzattığımı biliyordum. Yarın sabah ailemin bana soracağı ilk şey terfiyi alıp almadığımı olacaktı.

Sanırım ailemi hayal kırıklığına uğratmazsam bu bir Thatcher aile toplantısı olmazdı. Görünüşe göre bu büyük hayal kırıklığı Noel içecekleriyle iyi giderdi. *Mutlu Noeller, kızınız hâlâ işe yaramazın teki. Eggnog isteyen var mı?*

Eminim ki Owen, Noel tatili için geldiğinde kanseri tedavi edebilecek bir robot icat etmiş olduğunu söyleyecek, dünya

liderliğine terfi ettiğini açıklayacak ya da aynı derecede etkileyici bir şey başarmış olduğunu anlatacaktı ve böylelikle ailem, eğer düzgün bir eğitim almış olsaydım benim için her şeyin ne kadar iyi gidebileceğine dair parlak bir örnek olarak onu gösterebilecekti.

Parmak ucunda eve girdim ve kapının yanındaki askılığa ceketimi astım. Ardından arkamı döndüm ve—

“Tanrı aşkına, Owen.” Geriye doğru sıçradım.

Erkek kardeşim kollarını göğsünde kavuşturmuş salon kapısının çerçevesine yaslanmış şekilde karşımda duruyordu.

“Böyle gizlice yaklaşmayı bırak!” diye fısıldadım sertçe.

“Gizlice yaklaşmadım, normal bir şekilde burada dikiliyorum.”

“Orada pusuda bekliyorsun resmen.”

Owen gözlerini devirdi. “Gece yarısı etrafta sessizce gezinen sensin.” Bana yan yan bakıyordu. “Ayrıca alınma ama sokakta kalan evsizler gibi görünüyorsun. Hatta şuna çöplükte kalan bir evsiz diyelim.”

“Bunu nasıl yanlış anlamayayım, Owen?” Oflayarak yanından geçerken aynada bir anlığına yansımamı gördüm. Yani haksız sayılmazdı. Kan çanağına dönmüş gözlerimin altındaki siyah rimel lekelerini ya da burnumun ağlamaktan hâlâ kızarıklık ve şiş olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Ah, görünüşe göre tişörtümü de ters giymiştim. Kollarımı tişörtten çıkardım ve tişörtü düz çevirdim.

Kardeşim gözlerini kısmış bana bakıyordu. “Cidden, ne oldu?”

Owen’ın omzunun üzerinden duvarda asılı olan ve annemin her sene çekilmemiz için ısrar ettiği aile fotoğrafımıza bakarak omuz silktim. Kimseye asla Xavier’le yaşananlar hakkında bir şey söylemeyecektim. Bu başıma gelen en utanç verici şeydi ve kendi zihnimden bile silmek istiyordum. Ne kadar da aptaldım.

Geç saatlere kadar çalışmış, hevesle kilerde malzemeleri hazırlamış ve Xavier'in asla bana vermeyi düşünmediği terfiyi almak adına fazladan çaba göstermişim.

O kadar şeyden sonra güzel bir yüz ve dolgun bir çift memeden başka bir şey değildim.

"Terfiyi alamadım," dedim Owen'a yarın herkese nasıl söyleyeceğimin alıştırmasını yaparak.

"Siktir. Çok üzüldüm. Ne oldu?"

Belki de fazla hassastım veya belki de annemle babamın sesleri kafamın içinde uğulduyor ve buna kendi güvensizliklerimden oluşan coşkulu bir koro eşlik ediyordu. Ama kafamda, *Ne yaptın sen?* cümlesi dönüyordu.

"Bilmiyorum. Terfiyi başka birine verdi." Salona doğru ilerledim ve kanepeye uzandım.

Owen arkamdan geldi ve karşıma oturdu. "Terfiyi sana vereceğini düşünmüştüm."

Ben de. Ama geriye dönüp baktığımda Xavier asla işi bana vereceğini söylememişti. Yalnızca bu pozisyon için beni düşündüğünü, kararından memnun olacağımı ve harika işler çıkardığımı söylemişti. Ama o şeyleri söylerken takındığı tavır önemliydi ve o an buna dikkat etmediğimi itiraf etmeliydim.

Yoksa dikkat etmiş miydim?

Her nasılsa Xavier, burada olmamasına rağmen hâlâ kendimden şüphe etmeme neden oluyordu.

Owen, "O lanet işi sen hak ediyordun," dediğinde onun hakkında kötü şeyler düşündüğüm tüm anlar için kendimi kötü hissetmişim.

"Şey... Şimdi bunu anne ve babama söylemem gerek." Ayaklarımı sehpanın üzerine uzatırken yanlışlıkla bir yığın kitabı devirdim. Sophokles ve Euripides yere yuvarlanmıştı ama

onları kurtaracak enerjim yoktu. “Alex’in evlenme teklifini reddettiğim için zaten yıkılmış durumdalar, bu yüzden bu haberi de onları hayal kırıklığına uğrattığım anlar listesine ekleyebilirler.”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey.”

“En aptalca şey mi?”

“Hayatının geri kalanını yanlış kişi olduğunu düşündüğün biriyle geçirmeyi reddetmen, anne ve babamı hayal kırıklığına uğrattığın anlamına gelmez.”

Kafamı kaldırdım. “Alex benim için yanlış kişi miydi?”

“Evet? Kesinlikle? Yani—” Parmaklarıyla Alex’in neden benim için kötü olduğunu kanıtlayan bahaneleri sayacakmış gibi elini kaldırdı ama sonra tereddüt etti. “Bir dakika bekle.”

“Ne var?”

“Peki, onunla işinin bittiğinden yüzde yüz emin misin?” Sandalyesinde öne doğru eğildi. “Sadece soruyorum çünkü onun arkasından konuştuktan sonra tekrardan onunla birlikte olmanı istemiyorum. Bu hoş olmaz.”

Elimi, *Devam et*, dercesine salladım. “Çıkar ağzındaki baklayı.”

Owen konuşmak için ağzını açtı ama sonra geri kapattı ve kaşlarını çatı. “Artık aklımdan geçenleri söyleyebilirim ama yine de konuşmalı mıyım, bilmiyorum. Yani senin için inanılmaz derecede yanlış biriydi ama sorunlu bir tip de değildi.”

Oturduğum yerde dikleştim. “Eğer benim için yanlış kişi olduğunu düşünüyorsan neden biz çıkarken tek kelime etmedin?”

“Ciddi misin?” Owen kafasını iki yana salladı. “Az önce ne dedim ben? Hoş olmazdı.”

“Yani... Haklısın. Alex kesinlikle benim için yanlış kişiydi.” Tekrardan kanepedeki minderlere yaslandım. “Ama annem ve babam hâlâ yıkılmış durumdalar.”

“Peki *sen* nasıl hissediyorsun? Onların öyle olmasını neden umursuyorsun ki?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bunu onları asla hayal kırıklığına uğratmayan oğulları mı söylüyor?”

Oturduğu sandalyeden kalkıp mutfığa gitti. Buzdolabını açtığını ve cam şişelerin birbirine çarpma seslerini duyabiliyordum. Bir dakika sonra Owen elinde iki bira şişesiyle geri döndü. Birini bana uzattı ve diğerinden büyük bir yudum aldı.

“Biliyorsun, hiçbir şey görüldüğü gibi değil.” Owen tekrardan sandalyesine oturdu.

“Sen neyden bahsediyorsun?”

“İyi evlat olmaktan. ‘Lanet olsun, annemle babam beni çok seviyor,’ demenin abartı olduğunun farkındayım ama... Onları tanıyorsun. Bu çok büyük bir baskı.”

“Gerçekten mi?” Odanın diğer ucundan gözlerimi kısmış ona bakıyordum. “Hiçbir zaman büyük bir baskı altındaymışsın gibi görünmüyordu. Bilgisayarda istediğin tüm işleri yapabilmen için seni desteklemekten her zaman büyük heyecan duydular.”

Owen birasından bir yudum daha aldı ve şişeyi, yanındaki masada *Middlemarch*’ın ciltli bir kopyasının üzerine koydu. “Bunun tek nedeni onların onayladığı bilgisayar işlerini yapmış olmam.”

“Bekle.” Gözlerimi kırıştırdım. “Yani her ne yapıyorsan onu yapmak istemiyor musun? AstRoBot’u sevdiğini sanıyordum.”

“Yani, seviyorum. İyi bir şey. Fena değil. Ama...” İç çekti. “Çocukken video oyunları tasarlamak isterdim.”

“Evet... Bunun büyüdüğü artık ilgi duymadığın bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ya da...” Duraksadım. Ya da ne? Bodrumdaki o eski Mac’inde sürekli oyunlar icat ettiğini hatırlıyordum. Bir gün *brunch* sırasında bana ve Jacob’a yeni fikrini

anlattığında gözlerinin nasıl heyecanla parladığını da. Oyun oynamak Owen için her zaman bir tutku olmuştu ama sanırım bunu bir kariyer olarak yapmak isteyebileceği hiç aklıma gelmemişti. AstRoBot'un CTO'luğuna yükselişi o kadar hızlı olmuştu ki herkesin odaklandığı tek şey bu olmuştu. "Annem ve babam biliyor mu?"

"Video oyunları tasarlamayı tercih ettiğimi biliyorlar mı? Evet." Bir elini saçlarında gezdirdi. "Bunun beni mutlu edecek bir şey olduğunu biliyorlar mı ya da umursuyorlar mı?"

Bu soru retorik bir soru olmuştu. "Doğru."

Owen birasını bitirdi. "Her zaman senin, 'Boş ver ve olmak istediğin kişi ol,' deme yeteneğine hayran olmuşumdur. Kendim karar alıp bu oyun fikrine bir şans vereceğimi söylüyorum ama tüm bu terfileri... Annem ve babam çok gurur duyuyorlar..."

Şimdi daha iyi anlıyordum. Rolünüz tüm hayatınız boyunca net bir şekilde belirlenmişse, başka biri olmaya çalışmak kolay olmayabilirdi. Geçtiğimiz yıl, benim için büyük bir ders olmuştu. "Bilgin olsun diye söylüyorum, işini bırakıp hayallerinin peşinden gitmek istersen seni yüzde yüz desteklerim, Owen."

"Teşekkürler."

"Jacob da desteklerdi," diye ekledim. "O gerçekten iyi bir arkadaş."

"Öyle mi?" Owen gözlerini bana dikti. "Sen nereden biliyorsun?"

Ve büyük bir utançla yüzüm kızardı. "Şey, ee—"

Owen öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "İkiniz arasında neler oluyor? Yıllardır hiç konuşmadınız bile. Birdenbire birlikte doğum günü partileri planlıyor, yaşlı bir kadınla olan ortak dostluğunuz üzerinden bağ kuruyor ve..." Bana doğru elini salladı. "Birbiriniz hakkında böyle şeyler söylüyorsunuz."

Son kısmı duyduğumda kalbim sıkıştı. “Jacob da benim hakkımda böyle şeyler mi söylüyor?”

Owen kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana ölümcül bir bakış attı. “Neden umursuyorsun ki?”

“Ben—” *Neden umursayayım ki?* Derin bir nefes alarak Jacob’ı piyanonun başında o güzel, unutulmaz şarkıyı çalarken hayal ettim. Aileme kızgın olduğumda beni gülümsetirken, Owen’ın doğum günü için bir yığın keki süslememe yardım ederken, sırf ben aradım ve istedim diye dünya hız rekorunu kırarak gelip beni Brooklyn’deki bir apartmanın merdivenlerinden alırken.

Kanepede bana sarılırken...

Gözlerimi kapattım.

Ve o anda, tüm bunları neden umursadığımı anlamıştım.

Otuz Dördüncü Bölüm

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde kardeşime bakıyordum. “Aman Tanrım.”

“Ne oldu?”

Ayağa kalkıp odanın içinde bir tur attıktan sonra durdum. Owen’ın önünde durup ağzımı açtım ama sonra tekrar kapattım. Sonra topuklarımın üzerinde dönüp tekrar ileri geri yürümeye başladım.

“Sadie. Ne oluyor?”

“Ben—” Odanın içinde volta atmayı bırakıp ellerimi kızarmış yanaklarıma bastırdım. “Jacob’a âşığım,” diye ağzımdan kaçırarak mırıldandım. Owen’ın ağzı açık kalmıştı ve hiçbir şey demedi. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sonra başını avuçlarının arasına aldı. Omuzları titremeye başlamıştı, ilk başta sessizdi

ama kısa süre sonra ellerinin altından küçük pürüzlü nefes verişlerini duyabiliyordum.

“Owen?” diye seslendim. *Ne oluyor be?*

Kardeşimin omuzları daha sert titriyor ve tüm vücudu sallanıyordu. Nefes sesleri daha da yükselmişti. Ve aniden, kafama dank etti.

“Aman Tanrım. Gülüyor musun?”

Kafasını ellerinin arasından kaldırıp şiddetle başını salladı ama neredeyse histeri krizi geçirdiği için ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu. Sandalyenin kolunu kavradı, artık yüksek sesle gülüyordu.

“Neyin var senin? Kendine gel,” dedim.

“Ben—” Nefes nefese kalmıştı. “Deniyorum.”

Ellerim kalçamda, önünde duruyordum. “Deneme, yap.”

“Deniyorum, deniyorum. Tamam.” Öksürdü. “Üzgünüm, sadece...” Ve sonra... Cidden mi? Yine gülüyordu. Nihayet birkaç dakika daha böyle devam ettikten sonra derin bir nefes aldı ve kendini kontrol edebildi.

Koluna bir şaplak attım ve sonra gidip kanepeye uzandım. “Az önce sana duygularımı açtığıma ve senin de böyle tepki verdiğine inanamıyorum.”

“Özür dilerim. Özür dilerim. Sadece—” Dudakları seğiriyordu. Bir daha gülerse onu öldürecektim. “Jacob yıllardır sana âşık. Hep de öyle kalacak.”

“Ne, saçmalama?” Yattığım yerde doğruldum. “Jacob bana âşık falan değil.”

“Âşıktı.” Owen başını aşağı yukarı salladı. “Gerçekten, delicesine, derinden.”

“Ne? Ne zamandan beri?”

“Sanırım biz dördüncü ve sen beşinci sınıftayken başladı. Okul bahçesindeki bir pislik, Jacob’ın saksafonunu çalıp çöp kutusuna atmıştı. Sen de gelip çocuğa, eğer çöpe girip saksafonu almazsa onu ayakkabının altındaki böcek gibi ezeceğini söylemiştin. Jacob için bu kadarı yetmişti.” Anlamamışım gibi ellerini havaya kaldırdı. “Ayvayı yemişti.”

“Bunu hayal meyal hatırlıyorum.” Gözlerimi kısarak ona bakıyor ve hatırlamaya çalışıyordum. “Ama ciddi ben yapacağım bir şeye benziyor,” diye itiraf ettim.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Jacob bana âşıktı. Birden kalbim özlem ve umutla sızlamaya başladı. Bu gerçekten mümkün müydü? Bana karşı *bir şeyler* hissediyordu. Arkadaşlık, çekim... Onca zaman bunu göstermeye çalışmıştı. Ve o tutkulu öpüşmelerimiz kesinlikle sahte değildi. Ama ben sadece bir çekim ya da bir arkadaşlık istemiyordum. Ben...

Her şeyi istiyordum.

“Yani ben ona âşıksam ve o da yıllardır aynı şeyi hissediyorsa...” Bakışlarım kardeşime kaydı. “Neden gülüyordun?”

Owen ayağa kalktı ve mutfığa gitti. Bir dakika sonra elinde bir şişe viski ve iki kadehle geri döndü. “Bunun için biraz daha sert bir şey gerekebilir.” Bana bir kadeh uzattı, içine biraz içki koydu sonra şişeyi ve diğer kadehi alıp sandalyesine geri oturdu.

Ufak bir yudum aldım ve viski boğazımdan geçerken bir yanma hissettim. Bardağı sehpanın üzerine, el değmemiş birarmın yanına koydum. “Eee? Anlat.”

“Eee...” Owen kendine bir içki doldurarak zaman kazanmaya çalışıyordu. “Jacob seni yıllarca sevdi ve sen bundan tamamen habersizdin. Ve şimdi sen de ona karşı tüm bu hisleri besliyorsun...” Başını yavaşça iki yana salladı. “Ve Jacob sonunda başka biriyle tanıştı.”

Midem bulanıyordu. Paige.

“Böyle hissettiğini nereden bilebilirdim ki? Bana bunu düşündürecek hiçbir şey yapmadı.”

“Dalga mı geçiyorsun? Onun sürekli senin etrafında dolaştığını nasıl fark etmezsin?”

“Sürekli *senin* etrafında dolanıyordu. Sen onun en yakın arkadaşısın.”

“Hayır. Lisedeyken çalıştığın o firma hiç gelmedim.”

Ne? Yani, Jacob çalıştığım kafenin arka masalarında otururdu. Ama orada bir sürü çocuk takılırdı. Jacob hep kafasını bir ders kitabına gömmüş olurdu ve siparişini getirdiğimde kafasını kaldırıp bakmazdı bile. “Benim için orada değildi. O fırın ders çalışmak için iyi bir yerdi. Ya da belki sadece keklerimi çok seviyordu.”

Owen homurdandı. “Ah, tabii kesin senin keklerini çok sevdiği için.”

Daha yakın oturuyor olsaydık ona bir tokat daha atardım. “Sen iğrenç bir insansın.”

Kardeşim bundan gurur duyuyormuş gibi gülümsüyordu. “Akşamları seni kaç kere eve bıraktı?”

Hatırlamaya çalışarak dudağımı ısırdım. Eğer Jacob kapanış saatinde kafede ders çalışıyorsa beni eve bırakmayı teklif ederdi. Ama çoğu zaman zaten bizim eve geliyordu. O yolculuklar çok acı verici bir sessizlikte geçerdi. Jacob’ın arabayı garaj yolumuza çekmesini sabırsızlıkla beklerdim, böylece dışarı fırlayıp eve koşabilirdim. “Çünkü aksi takdirde gelip senin beni alman gerekeceğini düşünmüştüm. Hatırlıyor musun, o tuhaf Mathletes’ etkinlikleri için Trenton’a gidebilmek adına lisede araba alan tek kişi sendin?”

⁷ Matematik yarışmaları. -çn.

“Peki,” diye kabul etti Owen parmaklarını viski bardağına vurarak. “Ama lisedeki ilk yılımızda Jacob senin için bir albüm dolusu şarkı yazmıştı. Onları bir CD’ye aktardı ve yemin ederim sana vermek için cesaretini toplaması tam bir ayını almıştı.”

“Bana hiç vermedi—” Ama bir anda hayal meyal hatırladığım bir anı zihnimde belirdi. Sıska, ekoseli gömlek giyen Jacob elinde bir CD ile kapımın önünde duruyordu. CD’yi bana verdiğinde CD’nin Owen’ın karışık kaset yapmayı seven müzisyen arkadaşına ait olduğunu düşünmüştüm. Şarkıları benim için yazdığını bilmiyordum. Ama belki de dikkat etmemiştim. Yanaklarım yanıyordu. Sanırım ona teşekkür etmiş ve sonra CD’yi rafıma koymuştum.

“O CD’yi hiç dinlemedin bile, değil mi?”

Başımı yavaşça iki yana salladım.

Owen kaşlarını kaldırmış sanki gezegendeki en aptal insanmışım gibi bana bakıyordu. Belki de öyleydim. Çünkü bu ikinci şans yılını düşündüğümde, değişmeyen tek şey güvenilebileceğim tek kişi olan Jacob’tı. Ona ihtiyacım olduğunda Jacob hep yanımdaydı. Ve gerçekten dönüp bakınca bunu Owen’la olan arkadaşlığında da görebiliyordum. Kardeş gibi olmaları, birbirleri için her şeyi yapmaları...

Jacob önemsedığını böyle gösteriyordu. Çılgınca açıklamalar yapmıyor, sevgisini *hareketleriyle* gösteriyordu.

Cesaretimi toplamak için viskiden bir yudum aldım. “Peki, şimdi ne yapacağım?”

“Hiçbir şey. Ne yazık ki bence hiçbir şey yapmamalısın.”

“Bekle. Nasıl yani? Bu akşam, Jacob’a beni hâlâ sevdiğini hatırlatmak için plan yaptığımız bölüm olmalı. Hiçbir şey yapmadan nasıl duracağım?”

“Dinle, Sadie.” Owen ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. “Jacob tanıdığım en iyi insan. Bu sana yeni bir keşif gibi gelse de o senin karşılık vermediğin duygularla boğuşarak çok zaman harcadı. Ve şimdi, sonunda başka biriyle tanıştı. Paige zeki, eğlenceli ve Jacob’ın kabuğundan çıkmasına yardımcı oluyor.” Önümde durdu. “Seni sevdiğimi biliyorsun. Ama...” Şapkasını çıkarıp bir elini saçlarında gezdirerek yüzünü buruşturdu. “Bu yüzden sana, Jacob’ın sonunda hayatına devam ettiğini söylemem gerekiyor. Onun tekrar incinmesini istemiyorum.”

Owen’ın gerçekten ciddi olduğunu yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Az önceki gülme krizinin tüm izleri kaybolmuştu ve bu konunun onun için gerçekten önemli olduğu açıktı. Ellerime baktım, berbat durumdaydım. Bu yıl dokunduğum her şeyi berbat etmiştim ve muhtemelen Jacob’la birlikte olsak onu da berbat ederdim. Ve o daha iyisini hak ediyordu.

“Tamam,” diye fısıldadım. “Seni anlıyorum.” Koltuktan kalktım ama bacaklarım titriyordu. Jacob’a olan hislerim artık bu kadar bariz olduğu için içimden kapıya çıkıp gitmek geliyordu. Gidip onu bulmak ve ona nasıl hissettiğimi söylememek için kendimi zor tutuyordum. Beni sevmesi için yalvarmak istiyordum.

Ama yapamazdım. Paige’le mutluysa, buna karışmaya hakkım yoktu.

“Sanırım ben yatmaya gidiyorum.” Kendimi gülümsemeye zorladım. “İyi geceler, Owen.”

“Bekle.” Yanından geçerken kolumu tuttu. “İyi misin?”

“Evet. Süperim.”

“Üzgünsün.” Owen bana baktı. Neyse ki yüzüm zaten şiş ve gözlerim zaten kızarmıştı, bu yüzden fark anlaşılmıyordu.

“Bunun hakkında daha fazla konuşabiliriz. Ben senin de incinmeni istemiyorum.”

“Hayır... Hayır. Sadece hepsi biraz sürpriz oldu. Ama ben gerçekten iyiyim.” Kolumu ondan kurtardım. Tek istediğim üst kata çıkmak ve bu aptal sahte gülümsemeyi bırakabilmektir.

İlk başta tereddüt etti ama sonunda, “Tamam, o hâlde,” dedi.

Üst kattaki çocukluktan kalma odama çıktım, ailemi uyandırmamak için kapıyı olabildiğince sessizce kapattım. New York’a taşındıktan birkaç yıl sonra annem kitaplarımı, film afişlerimi ve liseden kalan diğer eşyalarımı dolaptaki kutulara doldurmuş ve burayı misafir odasına dönüştürmüştü. Yatağa oturmuş, çocukluğumun soluk pembesi yerine artık nötr griye boyanmış duvara bakıyordum. Eski ikiz yataklı karyolamın yerini büyük boy bir yatak almıştı ama beyaz şifonyer ve kitaplık aynıydı. Bakışlarım kitaplığa, eskiden sıra sıra CD’lerimin durduğu rafa kilitlendi.

Yataktan fırlayıp dolabın kapağını açtım. Arka köşede, ailemin yirmi yıldır kullanmadığı kamp malzemelerinin arkasında, üzerlerinde adımın yazılı olduğu bir yığın karton kutu duruyordu. Onları teker teker odanın ortasına taşıdım ve bantlarını kesip açtım. Bir düzen yoktu ya da bir mantığa göre yerleştirilmemişlerdi. Annem liseden kalma hatıralarımın çok önemli olduğunu düşünmezdi.

İlk kutuda bir yığın eski yıllık, lisedeki eski erkek arkadaşlarımın bana hediye ettiği çoğu kararmış gümüş kolyelerden oluşan bir mücevher kutusu ve dergilerden kestiğim yemek tariflerinden oluşan bir klasör buldum. Başka bir kutudaysa eskiden çok sevdiğim ve ailemin asla kaliteli edebiyat ürünleri olarak görmediği genç yetişkin romanları vardı. Annemin bunları arka bahçedeki ateş çukurunda yakmamasına şaşırmıştım. Başka bir kutuda ise çerçeveli fotoğraflar, eski dergiler ve parlak kalemler

vardı. Son kutuyu açtığımda eski CD'lerden oluşan gelişigüzel bir yığınla karşılaştım. Elim aradığım CD'nin üzerine gelene kadar karıştırmaya başladım.

Kapağına siyah Sharpie marka kalemle özenle yazılmış kelimeleri okuduğumda gözlerim yanmaya başladı: *Jacob Gray'den Sadie'ye Şarkılar*.

Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilmiştim? Ne kadar da aptaldım.

Parmağımı Jacob'ın düzgün yazısının üzerinde gezdirdim. Yazısındaki karakteristik *d* ve *b* harflerini Berbat Yılım sırasında onun dairesinde yaşadığım zamanlardan hatırlıyordum, alışveriş listesini buzdolabının üzerindeki bir not defterine karaladığı zamanlardan. Uzun kuyruklu küçük yuvarlak daireler, arkaya ve öne bakan yarım notalar gibiydi.

Hatıra kutusuna geri döndüm. Şimdi CD'yi bulduğuma göre onu nasıl dinleyebilirdim? Etrafta bir CD çalar yoktu ki. CD çaları nereden alacağımı bile bilmiyordum, kesinlikle Noel zamanı New Brunswick'te bulamazdım. Belki Owen bir fikir verebilirdi, belki de bodrumdaki dizüstü bilgisayara bağlayabileceği eski bir CD çalar sürücüsü olabilirdi ama o zaman ona neden ihtiyacım olduğunu söylemem gerekirdi. Tam yenilgiyi kabul ederek CD'yi bavuluma koyup birkaç gün sonra eve döndüğümde ne yapacağımı düşünmek üzereydim ki bir anda aklıma bir fikir geldi.

Annemin arabası. On iki yıllık bir Honda kullanıyordu. Sürekli değiştirmekten bahsediyorlardı ama hâlâ iyi durumdaydı, bu yüzden masraf çıkarmak istememişlerdi. CD çaları olduğundan neredeyse eminimdim.

Parmak uçlarımda odamdan çıktım ve girişe geri döndüm. Annemin anahtarları kapının yanında, askılıkların yanındaki

çivide asılı duruyordu. Ayakkabılarımı giyip kapıyı açtım. Eve geldiğimden bu yana geçen bir saat içinde kar yağmaya başlamıştı. Sıradan mahallemiz, çimlerin üzerine birikmiş kar ve evlerde yanıp sönen Noel ışıklarıyla büyümlü ve ışıltılı bir harikalar diyarına dönüşmüştü. Moralim biraz olsun düzelmişti. Eskiden mucizelere ya da ikinci şanslara inanmazdım ama işte bu yılı yeniden yaşıyordum. Belki Jacob ve benim için bir şans olabilirdi.

Arabaya bindim, garaj yolundan geri geri çıktım ve sokağa doğru ilerledim. Köşeyi dönüp evin görüş alanından çıktığımda kenara çekip arabayı park ettim. Eğer evdekilerden biri uyanırsa, beni garajda Jacob'ın CD'sini dinlerken bulmalarını istemiyordum. Onlara dış fırçamı unuttuğumu ve yirmi dört saat açık eczane bulmaya çıktığımı falan söyleyebilirdim.

Arabayı çalışır hâlde bıraktım ve titreyen ellerimle CD'yi dikkatlice kutusundan çıkardım. Birkaç deneme ve yanılmadan sonra müzik çaları nasıl açacağımı bulduğumda küçük plastik bir CD tepsisi kayarak dışarı çıktı. CD'yi tepsinin üzerine koydum ve gösterge paneli onu tekrar içine çekti. Birkaç tıkırtı ve vınlamadan sonra dijital ekranda *Ses1* yazısı yanıp sönüyordu. Ve aniden, arabanın içi bir piyanonun ilk yumuşak akorlarıyla doldu.

Ne olduğunu anlamam bir saniye sürmüştü. Ama algıladığımda kalbim çikolatalı kek gibi eridi.

Otuz Beşinci Bölüm

O unutulmaz melodiyi Jacob'ın o gece dairesinde piyanoda çaldığı şarkının güzel akorlarını nerede olsa tanırdım.

O şarkı benim için miydi? Benim için mi yazmıştı?

Gözlerim dolmuştu. O gece, yarı karanlıkta kanepede tekrar onunla birlikte olmak için dayanılmaz bir özlem duyuyordum. O zamanlar beni seviyordu, sevdiğini biliyordum. Her şeyi berbat etmeden önce, o yılı bir kenara bırakıp yerine bu yılı dilemeden önce. Alex'i, işimi ve benim için yanlış olduğunu bu kadar net görebildiğim pek çok şeyi geri istemiştim. Oysa gerçekten ihtiyacım olan şey tam önümde duruyordu. Eğer geri dönebilseydim her şeyi farklı yapardım. Aramızda olan her şeyin bir hata olduğunu düşünerek çekip gitmesine asla izin vermezdim.

Müzik etrafımda yükselirken sesi açtım.

Gitmesine asla izin vermezdim.

Müzik birkaç ölçü daha çaldı ve sonra— *Tanrım. Ne oluyor?* Müzik çalar tıkırdamaya başladı. Eğilip kapatmak için bir tuş aradım. Ama yoktu ve cihazdan çıkan ses daha da artmıştı, artık bir tür gıcırta gibiydi.

CD'yi geri almak için çılgınca çıkarma düğmesine bastım. Korkunç, cızırtılı, metalik bir vızıltı duyuldu. CD hâlâ içindeydi. Çıkartma düğmesine tekrar tekrar bastım. *Ah, hadi ama.*

Sonunda CD çalar bir başka korkunç gıcırtyla sarsılarak açıldı ve CD âdeta bir patlamayla dışarı fırladı. Onu yakaladım ama elime aldığımda iki parçaya ayrıldı.

“Olamaz!” diye çığlık attım.

Haaaayııırr.

Ellerimle kırılan iki parçayı tutup tekrar birleştirmeye çalıştım. Ama bunu bir şekilde başarabilsem bile CD'nin üzeri, sanki benden nefret eden bir aslan tarafından saldırıya uğramış gibi uzun çiziklerle doluydu.

İşi bitmişti.

Gitmişti ve asla geri alamayacaktım. Belki de bu, aptalca bir şekilde eski hayatımı bir kenara bırakıp bu hayatı seçmeden önce önemli olan her şeyin bir hatırlatmasıydı. Kasumi gitmişti, Jacob gitmişti ve pasta şefi olma hayalim de uçup gitmişti. Eski Sadie, oldukça harika olan ama buna inanmamak için direnen Sadie, belki o bile gitmişti.

Başımı direksiyona yaslayıp kısık bir sesle inledim.

Güm. Güm.

Kafamı kaldırdım ve sürücü tarafındaki camdan gelen sese doğru döndüğümde bir çığlık attım. Tek görebildiğim eldivenli ve mavi paltolu bir koldu ama belli ki arabanın yanında duran ve cama vuran adam uzun boylu ve kalıplıydı. Buradan çıkabilmek için vites koluna uzandım. Ama tam bunu yapmadan önce

adam bana, “Sadie?” diye seslendi. Pencereden boğuk bir ses geliyordu. Adımı nereden biliyordu? Ve sonra— “Ben Jacob.” Ah, tamam, bu her şeyi açıklıyordu. Bir adım geri çekildi ve zararsız olduğunu göstermek istercesine ellerini havaya kaldırdı.

Camı açtım. “Tanrım, Jacob. Beni az kalsın korkudan öldürüyordun,” diye bağırdım. Kalbim çok hızlı atıyordu.

“Şşşt. Komşuları uyandıracaksın,” diye fısıldadı. “Burada ne yapıyorsun?” Jacob arabanın içine bakmak için eğildi. Erimiş kar taneleri küçük damlacıklar hâlinde koyu renk saçlarında parlıyordu. Arabadan inip kendimi onun kollarına atmayı düşündüm. Ama sonra kucağımdaki CD’yi hatırladım. Kanıtları saklamak için parçaları hızla paspasın üzerine attım.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. Belki de ona olan özlemim bir şekilde evrene bir dilek göndermişti ve o birden burada belirmişti. İnanın bana, garip şeyler oluyordu. Ama bir dahaki sefere, evrene dilek iletme sistemim üzerinde çalışmalıydım. Bir daha bu tür bir heyecanı kaldıramazdım.

Jacob çenesiyle, park ettiğim yerin karşısındaki Craftsman model bungalovu işaret etti. “Orası ailemin evi.”

Doğru ya. Jacob, Owen ve benden sadece birkaç sokak ötede büyümüştü. Gün ışığında evi muhtemelen tanırdım ama bu gece aklım başka şeylerdeydi.

“Seni burada otururken gördüğümde aramaya çalıştım ama cevap vermedin,” diye devam etti Jacob.

Arabanın etrafına bakındım. “Sanırım telefonumu evde unutmuşum.”

“Yani buraya beni aramaya mı... Geldin?” diye sordu.

“Evet.” *Evet, burada seni arıyordum. Hayatımın sonuna kadar da seni arayacağım.* “Ah, yani, hayır. Yani, sadece gezmeye

çıkılmışım. Gelmek ister misin?” CD’yi koltuğumun altına doğru attım.

İlk başta tereddüt ettiğinde çılginca bir umuda kapılmışım. Sonunda omuzları birazcık çöktü. “Yapamam. Paige burada ve tam bir filmin ortasındaydık. Arabanı fark ettiğimizde dışarı çıktım.”

“Ah.” Eve doğru baktım, Paige kapının önünde duruyordu. Yani, tabii ki Paige buradaydı. Bu işler böyle yürürdü. Biriyle çıkıyorsan ve senin için önemliyse, onu özel günlerde eve davet ederdin. Owen beni uyarmıştı. Paige el sallıyordu, ben de karşılık olarak hafifçe elimi kaldırdım. “Paige’in Noel’de seninle birlikte olması çok güzel.”

“Ailesi Kaliforniya’da ve oraya gitmek için zaman ayarlayamadı. Yalnız kalmasını istemedim.”

“Seninle olduğu için çok şanslı.” *Oldukça şanslı.* “Bırakayım da filme dön.” Vücudumu ön rüzgarlığa bakacak şekilde kaydurdım.

Jacob bir adım geri çekilip arabadan uzaklaştı. “Mutlu Noeller, Sadie.”

“Sana da, Jacob.” Vitesi değiştirdim ve yola çıktım.

Otuz Altıncı Bölüm

Kalbinizin yarısı yokken vücudunuzun ne kadar ağırlaştığını hissetmek inanılmazdı.

Noel'in geri kalanını sersemlemiş bir şekilde geçirdim ki bu da en iyi seçenektir. Aileme terfi alamadığımı açıkladığımda, bana daha önce hiç olmadığı kadar mesafeli davranmaya başlamışlardı. Sanırım üzölmüşlerdi ama ne vardı biliyor musunuz? Bu onların sorunuydu. Ben burada kendi kalp kırıklığımla uğraşıyordum bu yüzden de onlarınkiyle uğraşacak enerjim yoktu.

Şehre döndüğümde zamanımı yatakta uzanarak, göğsüme yatmış Gio'yla tavana bakarak geçiriyordum. Yakında bir iş bulmam gerekecekti çünkü pastanemi açmak için biriktirdiğim parayı kullanmak zorunda kalmadan önce sadece birkaç ay idare edebilirdim. Şimdilik bununla yüzleşemezdim. New York büyük bir şehir olabilirdi ama restoran sektörü küçüktü ve eminim

Xavier tanıdığı herkese beni kötülemişti bile. Eğer bu evi kaybersem, Jacob beni tekrar yanına alacak değildi ya.

Jacob konusunun üzerinde durmamaya çalışıyordum ama bu küçük evin her yerinde onun anıları vardı. Odanın ortasında duruyor, alanı kaplıyordu. Kucağında bir tabak çikolatalı keklerle kanepemden bana gülümsüyordu. Kedimle oynuyor ve o mükemmel ismi öneriyordu.

Odanın içinde yürüyüp yatağa oturuyor ve beni öpüyordu.

En kötüsü de bunu kendi ellerimle yapmış olmamdı. Jacob beni seviyordu. Sevdığını biliyordum. Berbat Yılım boyunca ve ondan çok daha önce beni en cömert, en düşünceli, en *Jacobvari* yollarla sevmişti. Eğer bu kadar bencil olmasaydım, kendi mutsuzluğumdan başımı kaldırıp beni sevdığını görebilirdim. Onu fark edebilirdim. Eğer fark etseydim, muhtemelen şu anda onunla birlikte olurduk. Ama o yılı boşa geçirmiştim. Bu şansını kaçırmayı dilemiştim. Bunu yaptığımdaysa, yepyeni bir yıl beni bekliyordu. Jacob'ın Paige'le tanıştığı ve benim yerime ona âşık olduğu bir yıl. Hepsi benim hatamdı. Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yılbaşı sabahı geldiğinde, Gio ve ben üç sezon *Altın Kızlar*, altı kâse Ben & Jerry's dondurma ve bir paket kedi mamasıyla epik üzüntü maratonuma başlamıştık. Gerçekten, gerçekten, gerçekten dışarı çıkıp dünyayla yüzleşmek istemiyordum ama Zoe kafede bir Yeni Yıl partisi planlıyordu ve tatlıları benim yapmamı istiyordu. Ne kadar mutsuz olsam da Zoe'yi hayal kırıklığına uğratamazdım, bu yüzden kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve son zamanlarda ilk kez duşa girdim. *Orada ne kadar uzun zaman geçirdiğimden bahsetmeyelim.*

Altı saat sonra Higher Grounds'ta makaron tepsisini hazırlarken José Luis ve Zoe yine Bayan Kaminski'nin yönlendirmesiyle koşturuyor, masaları taşıyor ve süslemeleri asıyorlardı.

“Hadi, Bayan K,” dedi José Luis hoparlörlerden çalan müzik eşliğinde dans pistinde salınarak ilerlerken. Elini uzattı. “Küçük bir molayı hak etmiyor muyuz? Neden bana dans hareketlerini göstermiyorsun?”

Bayan Kaminski onu uzaklaştırdığında gülmekten kendimi alamıyordum. İtiraf etmeliyim ki kendimi ufakık da olsa daha iyi hissediyordum. Burası bana hep mutlu hissettiriyordu. Tatlılarımı geri döndüm ve bir dakika sonra, endüstriyel büyüklükte bir plastik ambalaj kutusuyla boğuşurken ön kapının çaldığını duydum.

Zoe içeri giren müşteriye, “Üzgünüm, özel bir parti için kapalıyız,” dedi.

“Sadece kahve istemiştım,” dedi müşteri.

Başımı kaldırdım. Bu sesi nerede duysam tanırdım. “Kasumi?”

Eski en yakın arkadaşım tezgâhta duruyor ve şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle bana bakıyordu. “Sadie? Vay canına, seni burada görmeyi beklemiyordum.”

Siyah bir palto giymişti ama altından tül eteğinin kenarları görünüyordu. Yılbaşı gecesi, muhtemelen bir kostüm partisine gidiyordu, güzelce fotoğraf çekilip Instagram'da yüz milyar beğeni alacağı bir partiye. Kalbimdeki sızı tüm yoğunluğuyla geri dönmüştü. Kasumi'yi özlemiştim. Onun enerjisini ve yaşadığımız eğlenceyi özlüyordum. Onunla konuşmayı özlüyordum.

Kurabiye tepsiye baktı. “Artık burada mı çalışıyorsun?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Evet, bütün tatlıları ben yapıyorum.”

“Xavier’s’e ne oldu?” Sesi gergin geliyordu ve onu suçlayamazdım. Xavier’i ilk sıraya koyarak arkadaşlığımızı mahvetmiştim.

Ama en azından Kasumi benimle konuşuyordu, arkasını dönüp gitmemişti. Bu da ona ulaşmak için yaptığım diğer tüm girişimlere kıyasla büyük bir ilerlemeydi. Özür dilemek ve sonunda bunu düzeltmek için bir şansım var mıydı?

Birden gerilerek plastik ambalaj kutusunu yere düşürdüm ve almak için eğildim. “Bir dakika konuşabilir miyiz? Olanları gerçekten açıklamak ve senden özür dilemek istiyorum.”

Kasumi tereddüt ediyordu ama hayır da demiyordu. Bu fırsatı değerlendirip başımla odanın arka tarafındaki bir masayı işaret ettim. “Lütfen? Şuraya oturabiliriz.”

“Bu gece çalışmam lazım...” Tezgâhın üzerinden bana bakarak duraksadı ve sonunda başını evet anlamında salladı. “Ama sanırım beş dakikam var.”

Rahatlayarak iç çektim. “Teşekkür ederim.”

Arka taraftaki masaya doğru ilerledik ve Zoe yanımıza gelip masaya iki fincan kahve bıraktı. Ellerimi oyalayacak bir şey olduğu için minnettar bir şekilde fincanı kavradım. “Teşekkürler, Zoe.”

“Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin, tamam mı?” Zoe tezgâhtaki konuşmamıza kulak misafiri olmuş olmalıydı çünkü uzaklaşmadan önce yanımda olduğunu göstermek için bir elini omzuma koymuştu.

Kasumi, Zoe’nin tezgâhın arkasına geçmesini izledi ve sonra bana döndü. “Ee?”

Derin bir nefes alıp masanın üzerinden ona baktım. “Seni ve Samantha’yı Xavier’s’te yarı yolda bıraktığım için özür dilemek

istiyorum. O yemek tepsisini dışarıda bırakmadığını biliyordum ve size destek olmalıydım.”

“Sadece neden yapmadığını anlamıyorum. Yani, sana ne oldu?” Kasumi’nin gözleri kısıldı ve bana suçlayıcı bir bakış attı. “Eskiden çok güçlü bir insandın, insanları savunur ve arkalarını kollardın. Sonra birdenbire sanki bambaşka bir insan olmuştun ve ben yeni Sadie’yi hiç tanıyamadım.”

Kahve fincanıma dolanmış ellerime baktım. “Haklısın, çok üzgünüm.”

“Peki, ne değişti?” Kasumi sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturdu.

“Bunu tam olarak nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.” Yine, *Tüm bu yılı ikinci kez yaşıyorum*, açıklaması gerçekten yeterli olmayacaktı. Ama zaten mesele bu değildi. Arkadaşımı hayal kırıklığına uğratmıştım. Bunu kendim verdiğim bir kararla yapmıştım. “Dürüst olmak gerekirse, sanırım kafamın içindeki sesleri dinlemeye başlamıştım. Başarılı olmak istiyorsam oyunu kuralına göre oynamam gerektiğini söyleyenleri.” Fincanımdaki koyu renkli sıvıya baktım. “Bilirsin, bu kadar gürültücü ya da dik kafalı olma, ya da...” Omuz silktim. “Eğer sesimi alçaltmazsam benim için önemli olan şeyleri kaybedeceğimden korktum. İşimi mesela. Ya da Alex’i.”

Kasumi yan gözle bana bakıyordu. “Peki, bu senin için nasıl sonuçlandı? Bilirsin işte, o kadar asi ya da dik kafalı olmamak falan?”

“Gerçekten çok kötü.” Kendimi durduramadan bir kahkaha attım. “Ve—” Gülümsemem azalmıştı. “Benim için önemli olan şeyleri kaybettim. Gerçekten önemli olan şeyleri.” Gözlerine bakıyordum. “Senin gibi.”

Bir an bana baktı, ifadesi yumuşamıştı. Sonra da anlamış gibi başını salladı. “Sana karşı dürüst olmam gerekirse, muhtemelen duyduğun şeyler sadece kafanın içindeki sesler değildi. Ailenin ve Alex’in sesleri de vardı ve bilirsin...” Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Toplum.”

Ona bakıyordum. Beni anlıyordu. Neden tüm bunları onunla aylar önce, hâlâ arkadaşken konuşmamıştım ki? Belki bu kadar yalnız hissetmezdim. Belki ikimizi de bu kadar kalp ağrısından kurtarabilirdim. “Yine de bu bir bahane değil. Ben kendi kararlarımı verdim.”

Kasumi kahvesinden bir yudum aldı. “Peki, Xavier’s’te ne oldu? Neden artık orada çalışmıyorsun?”

Herkese yaptığım açıklamanın aynısını yapmak için ağzımı açtım, kulağa yalanlar silsilesi gibi gelen açıklamayı. *Xavier’s’in bana uygun olmadığına karar verdim, yeni fırsatlar arıyorum, devam etme zamanı geldi*, falan filan. Ama bunun yerine ağzımdan çıkan şey, “Xavier beni taciz etti,” olmuştu.

Kasumi’nin gözleri kocaman açıldı. “Aman Tanrım, Sadie. Çok üzgünüm.”

“Evet.” Kafeden dışarı baktım. Hatırlamak bile tüylerimi diken diken ediyordu. “Onunla yatmamı sağlamak için önüme bir terfi koydu.” Bu oldukça utanç vericiydi, değil mi? “Bana asla vermeyi düşünmediği bir terfi.”

Kasumi bir dakika boyunca sessizdi ve sonunda bir süre daha burada kalmaya karar vermiş gibi ceketini çıkardı, sonra eğildi. “Bunu bana da yaptı.”

Bakışlarım onunkilere kaydı. “Ne? Ne zaman?”

“Birkaç kez. Ben sebze doğrarken bana doğru uzanır ve bana biraz fazla yaklaşırdı. Ya da etrafta kimse yokken rahatsız edici müstehcen bir şaka yapardı.” Başını iki yana salladı. “Sonra bir

gün beni ofisine çağırmişti ve beni masaya yaslamaya çalıştı...” Yüzünü buruşturdu. “Garsonlardan biri, Ethan, içeri girdiği için şanslıydım, yoksa ne yapardım bilmiyorum.”

“Neden bana söylemedin?”

Kasumi gözlerini kahvesine dikmişti, parmağını fincanın ağzında gezdiriyordu. “Çok utanç vericiydi. Yani, ben kendini savunan, aşçılık okulundaki sınıf arkadaşlarımı haklarını almaları için bir araya toplamak için en iyi arkadaşıyla birlikte çalışan biriyim...” Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Bunun benim başıma geldiğine inanamamıştım ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.”

Başımı onaylarcasına salladım çünkü onu anlıyordum. “Mantıklı bir şekilde bunun senin hatan olmadığını bilsen de belki de onu çekecek bir şey yapıp yapmadığını merak ediyorsun. Çünkü aksi takdirde, neden böyle bir şey yapmayı düşünsün ki...” Xavier’in tatlılarımı övdüğü, terfiyi önüne koyduğu ve benim de minnettar olduğum onca zamanı hatırlayarak duraksadım. Ona yanlış bir izlenim mi vermiştim?

“Doğru, düşünmeden edemiyorsun, o dünyaca ünlü bir şef ve ben sadece... Benim işte.” Kasumi başını salladı. “Bana kim inanacaktı ki?”

“Ben inanırdım.”

Şimdi gözlerimin içine bakıyordu. “Bir yıl önce buna kayıtsız şartsız inanırdım. Sonra birdenbire ona yalakalık yapmaya, seni VIP’lerin önüne çıkarmak istediğinde ona itaat etmeye ve insanlara zorbalık ettiğinde geri adım atmaya başladın. Ben... Artık bilemiyordum.”

“Özür dilerim.” Uzanıp elini tuttum. “Bunları yaşadığın ve yanında olamadığım için çok üzgünüm.”

“Dürüst olmak gerekirse, seninle uzun süre konuşmayı kesdiğimde muhtemelen aşırı tepki verdim.” Yüz ifadesi acı doluydu. “Sadece suçlayacak birini arıyordum ve seni suçlamak Xavier’i suçlamaktan daha kolaydı, ya da bilirsin... Tüm lanet ataerkilliği.”

“Keşke bunu o zamanlar konuşsaydık.”

“İkimizin de o yerden uzaklaşmış olmasına sevindim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen en iyisi de bu.” Gözlerini odanın içinde gezdiriyordu. “Burası muhteşem bir yer ve birlikte çalıştığın kadın da gerçekten iyi birine benziyor.” Zoe’yi işaret etti. “Devon’la çalışacağım yeni bir iş buldum.”

“Sosyal medya fenomeni arkadaşın mı?”

“Evet, büyük partiler planlıyor ve ben de bu partileri tanıtmak için onunla birlikte çalışıyorum. İşler gerçekten iyi gidiyor ve kendi işimi kurmayı düşünüyorum.”

“Kasumi, bu harika!”

Telefonunu çıkardı ve bana bu akşamki karnaval temalı partiyle ilgili bir Instagram gönderisini gösterdi. Nefesim kesilmişti. Bakışlarım kıyafetine takıldı; askılı siyah tül bir eteğin içine sokulmuş kırmızı-beyaz çizgili, ışıltılı bir tişört. Bu kıyafeti daha önce de görmüştüm. Aman Tanrım. Karnaval partisi bu geceydi.

“Kasumi,” dedim sesim titreyerek. “Partide bir falcı olacak mı?”

“Evet, neden?” Kaşları çatıldı. “Senin falcılarla ne alıp veremediğin var?” Ama sesi kızgın olmaktan çok meraklı geliyordu.

“Ben, uıı...” Buna nasıl cevap vermem gerekiyordu? “Sadece merak ettim. Biliyor musun, fal baktırmak eğlenceli olabilir.”

“Seni listeye ekleyebilirim. Partide koşturmakla meşgul olacağım ama...” Bana neredeyse utangaç bir gülümsemeyle baktı. “Belki bu hafta daha sonra birlikte takılabiliriz?”

Göğsüm ekşi maya gibi kabarıyordu. “Bunu gerçekten çok isterim.”

Gülümsedi ve ceketini çekerek ayağa kalktı. “Gitmem gerek ama bu gece gelersen kapıdaki adama adını söylemen yeterli. Ben de bu hafta içinde buluşmak için sana mesaj atarım.” Kasumi bir an duraksadı ve sonra eğilip bana hızlıca sarıldı. “Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim, Sadie.”

“Ben de seni gördüğüme çok sevindim.”

Kasumi gittikten sonra kek hamuru karıştırmaya, profiterollerin içini doldurmaya ve turta hamuru açmaya ara verdim. O partiye gidip falcıyı bulmam gerekiyordu. Onunla bitmemiş bir işimiz vardı.

Otuz Yedinci Bölüm

Geçtiğimiz yıl, aynı konuşmaları yapmış ya da aynı yerde bulunmuş olmanın verdiği *dejavu* hissini yaşadığım pek çok an olmuştu. Çoğunlukla buna alışmıştım. Ancak hiçbir şey beni karnaval temalı partiye ikinci kez gitmeye hazırlamamıştı. Kendimi tekrar tekrar oynayan bir filme adım atmış gibi hissediyordum. Trapezciler, kılıç yutma numarası yapan adam ve gösterişsiz bir aslan kürkü giymiş DJ...

Ve lanet olsun. Palyaçolar.

Aptal palyaço dans pistinde ay yürüyüşü yapıyordu, giydiği o kocaman ayakkabılar düşünüldüğünde oldukça etkileyici bir gösteriydi. Bir an izlemek için durmayı düşündüm ama ölmek gibi bir arzum yoktu, bu yüzden hızla diğer yöne doğru koştum. Cesaretimi toplamak için tereyağlı ve mısırlı martini alıp bir yudum içtim. Yudumun ortasında bu şeyleri ilk denediğimde de

sevmediğimi ve Berbat Yılımdan beri tatlarının daha da kötüleştiklerini fark ettim. Yine de tüm kadehi içtim çünkü çoktan kararımı vermiştim.

Falcının çadırını buldum. İlk seferkiyle tamamen aynı yerde olduğu düşünülürse çok da zor olmamıştı. Dans pistinde sallanan bedenlerin etrafından dolaşarak odanın kenarından yürüdüm. Mor kadife kumaşa yaklaştıkça boğazımın arkasına yerleşmiş gibi görünen yumruyu yutkunarak aşağıya doğru itmeye çalıştım. Geçen sefer, peşimde bir palyaçoyla birlikte çadırın içine dalmıştım. Ama bu sefer dikkatlice perdeyi kenara çekip içeri girdim, çadırı ayakta tutan direkler kadar dik ve sert duruyordum.

Uzun gri saçlarının üzerine aynı parlak kırmızı eşarblı bağlamış olan aynı ufak tefek yaşlı kadın, masanın arkasında oturuyordu. Kristal küresi benim Berbat Yılımda olduğu gibi tam olarak aynı noktada duruyordu ve hareket ettikçe kırmızı ve altın renkli elbisesi hışırdıyordu. Her şeyin tanıdık olması beni rahatlatmıştı. Kendimi içine soktuğum bu garip zaman döngüsünü anlayan tek kişi o olabilirdi ve bu sırrı bilen tek kişinin ben olmadığımı düşünerek bir anlığına umutlanmıştım.

Falcı kristal küresinden başını kaldırıp bana baktı ve ilgisiz bir sesle, “Demek sen geldin,” diye mırıldandı.

Odanın ortasına doğru tökezleyerek birkaç adım attım. “Kim olduğumu biliyor musun?”

Falcı başıyla küçük bir selam verdi. “Sen gidip geçmişi değiştirmek isteyenlerden birisin.” Doğrudan bana bakıyordu. “Geri döneceğini biliyordum.”

“Nereden biliyordun?”

“Çünkü hep geri dönerler.” Küçümseyici bir el hareketi yaptı. “Geçmişe gidip kendinizi değiştirirseniz, etrafınızdaki insanları

değiştirirsiniz. Hayalinizdeki mükemmel hayata giden altın bir bilet kazanacağınızı sanıyorsunuz. Bir yıl sonra, hepsinin hayal kırıklığı olduğunu fark ediyorsunuz ve sonunda buraya geri geliyorsunuz. Vah, vah, vah,” diye inledi. “*Tekrar değiştirmek istiyorum*, diyeceksin, değil mi?”

“Bunu yapabilir miyim? Tekrar değiştirebilir miyim?” Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, muhtemelen asıl noktayı kaçırdığımı fark ettim. Ama geçirdiğim bu bir yıldan sonra oraya dönmek demek çok fazla yapılması gereken şey anlamına geliyordu ve tekrar denemek için çok yorgundum. Bu yüzden duymak istediğim şeyi söylemesini bekliyordum.

Benden daha iyisini bekliyormuş gibi gözlerini devirerek derin bir iç çekti. O an, onun için büyük bir hayal kırıklığından başka bir şey değildim. *Kulübe hoş geldin*. “Hayır.”

Buna alışkındım. Hayır mı? “Hımm, hayır cevabımı kabul etmiyorum.”

Manikürlü parmaklarını incelerken bana sıkıldığını belli etmek için omuz silkti “Peki ya—”

“Hayır.”

“Ama—”

“Son istekti, iade veya değişim yok.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Ama bana kusurlu bir yıl sattın! Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmedi. İşim korkunç bir olayla sonlandı, sevgilim benim için tamamen yanlış kişiydi ve benim için doğru adam başka birine âşık oldu.”

Gözleri kocaman olmuş bir şekilde bana acıyarak bakıyordu. “Vay canına, gerçekten büyük badireler atlatmışsın.”

Rahatlamıştım, bir nefes aldım. Sonunda beni anlamıştı. “Teşekkür ederim. Peki, bunu düzeltebilir miyiz?”

Falcı sandalyesinde geriye yaslandı. “Hâlâ hayır.” Masanın altından, kraliyet mavisi renginde kapağı ve kabartmalı altın rengi başlığı olan ciltli bir kitap çıkardı. *Bağımsız Çalışan Falcılar için Büyüler ve Lanetler, Cilt IV*. Gözüne bir okuma gözlüğü taktı ve kitabı açtı.

“Dalga mı geçiyorsun benimle?”

Parmağını yaladı ve sayfayı çevirdi.

Dans pistinde hip-hop tarzında çalan şarkının ritmine eşlik etmek için başını sallayıp kitabım inceleyerek beni görmezden geliyordu ben ise hayretler içerisinde orada öylece duruyordum. Ellerimi havaya kaldırdım. “O zaman ne yapmam gerekiyor? Kristal küresi olan sensin ve...” Kitabına doğru elimi salladım. “İksirler. Sen bana ne yapmam gerektiğini söyle.”

“Ne yapacağını bilmek mi istiyorsun?” diye sordu gözlerini sayfadan ayırmadan.

“Evet. Evet, bilmek istiyorum.”

Falcı elindeki kitabı masaya öyle bir vurdu ki kristal küre takırdadı, az kalsın yerinden fırlayıp yere yuvarlanacaktı. Gözlüğünü çıkardı ve bana baktı. “Geçmişle uğraşmayı bırak. Değiştirilmesi gerekmeyen şeyleri değiştirmeye çalışmaktan vazgeç. Ne istediğine karar ver ve gidip onu al.”

Sözleri içime işlerken sessiz kaldım. *Ne istediğine karar ver.*

Bu ikinci şans yılını dilediğimde sadece kendimi değiştirebilir ve tüm pürüzleri düzeltebilirim mükemmel bir işe, mükemmel bir adama kavuşup nihayet ailemin kabul ettiği bir çocuk olabileceğimi düşünmüştüm. Ama bunların peşinde koşarken kendimi tanımadığım birine dönüştürdüğümü fark ettim. Daha da kötüsü kendimin en iyi yanlarını kaybetmişim.

Başımı onaylarcasına salladım. “Geçen yılı, kendimi olmam gerektiğimi düşündüğüm kişiye dönüştürerek geçirdim. Çok

gürültücü, dik kafalı ya da boşboğaz olmayan birine. Ve bir şekilde yol boyunca—” Acı bir kahkaha atarak elimi salladım. “Oyun parkındaki çocuklar ve iş yerindeki insanlar için ve tabii ki kendisi için de dik duran o kız... Nereye gitti bilmiyorum ama o gitti.”

Falcı sıkıntıyla ofladı. “O gitmedi.” Ama sonra duraksadı, başını eğdi ve doğrudan gözlerimin içine baktı. “Belki yolda kaybolmuştur ama...” Mücevherli elini bana doğru uzattı. “Hâlâ orada bir yerde.”

“Nereden biliyorsun?” Boğazımdaki yumrunun varlığıyla fısıldadım, yavaşça karşıdaki tabureye oturdum. “Çünkü bunu sen seçebilirsin,” dedi sanki kolaymış gibi.

“Ya yanlış seçim yaparsam?”

“Dinle, tatlım,” diye bağırdı kadın huysuz bir büyükanne gibi. Bir anlığına onun Bayan Kaminski’yle akraba olup olmadığını merak etmiştim. “Boktan bir restoran işi için, Wall Street’te çalışan bir aptal için ya da ailenin sevgisini kazanmak için kendinden başkası gibi davranman gerekiyorsa...”

Ağzım açık kalmıştı. Kadın nasıl Xavier’s’teki olayları, Alex’i ve ebeveynlerimi bilmişti? Hiçbiri hakkında ona daha önce bir şey söylememiştim. Gözlerini kısarak bana baktı ardından kristal küresine bakmak için başını eğdi ve tekrardan daha da küçümseyici bir ifadeyle (ki bu ne kadar mümkünse) bana baktı.

Ah doğru ya. O gerçek büyüler yapan bir falcıydı. *Bu küçük ayrıntıyı unutmuşum.* “Her neyse, dediğim gibi,” diye konuşmasına devam etti. “Eğer herhangi biri için olduğundan farklı biri gibi davranman gerekiyorsa o zaman sorun sende değil, onlarda demektir.”

Dudağımı ısırdım, bir sene boyunca yaşadıklarım adeta bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmişti. Bok

emojisi şeklindeki pastalar, Rob Thurmond'un kışımındaki eli, Brett, Zach, tasarım kıyafetler, ebeveynlerimin yüzündeki hayal kırıklığı... Sonuçta işimin ve sevgilimin pek de mükemmel olmadığı ortaya çıkmıştı.

Belki de bir şeyleri kendim olarak elde etmediğim sürece ailemin beni takdir etmesini gerçekten istemiyordum.

Aklıma Zoe, José Luis ve Bayan Kaminski geldi. High Grounds'ta yaptığım her şey için göğsüm gururla kabarıyordu. Özel etkinliklerimizin başarısı, pastalarımın yarattığı etki.

Ve Jacob...

Jacob'ı düşündüğümde biraz tereddüt ettim. Çünkü belki de ne istediğimi biliyordum. Sorun şuydu ki çok geç fark etmiştim ve bu yüzden de korkuyordum. Falcıya döndüm. "Ya istediğim şey gittiyse ve onu geri alamazsam?"

"Şey." Bu kez, tüm kızgınlık belirtileri yok olmuştu. Sert dış görünüşü yumuşamış, yüzü şefkatle kaplanmıştı. "Sanırım bu hatayı bir daha yapmayacaksın."

Bununla birlikte, kristal küresini tekrardan kullanmayacağını ve tüm dilek hakkımı tükettiğimi biliyordum. İyi ya da kötü, bugün, bu yıl burada sıkışıp kalmıştım. Burada öylece kalıp düne, olabileceklere bakmaya devam etmeyi seçebilirdim. Ya da ilerleyebilirdim. *Yarına.*

"Teşekkürler," dedim ayağa kalkıp yavaşça çıkışa doğru giderken.

Falcı boğazını temizledi ve çenesiyle masada duran kavanozu işaret etti. Kavanozun üzerinde BAHŞİŞ yazıyordu. Uzun zaman sonra ilk kez kahkaha attım ve kavanoza bir yirmilik koydum.

"İyi şanslar," dedi kadın, ben çadırdan çıkıp dans pistine dönerken.

Kalın perdeler sesi engellemese de çadırdan çıkınca dans müziğinin ağır basları içimde yankılanmaya başladı. Vücutlar, etrafımda kaleydoskop tan bir görüntüymüş gibi dönerken kalabalığın kenarında durdum. Aslan kafesinin yanında Kasumi'nin kılıç yutan adamla *selfie* çekildiğini gördüm ve gülümseyerek fotoğrafı daha sonra Instagram'da beğenmek üzere aklıma not ettim. Güçlü adam kırmızı tulumuyla dans ederek yanımdan geçerken ona el salladım. Strafor halterini bana doğru salladı ve sallana sallana ilerlemeye başladı. Ardından dans pistinin öbür ucunda tanıdık bir yüz daha gördüm. Bu—

Paige. Ve yalnız değildi.

Uzun saçlı bisikletli kurye Brandon'la birlikteydi. Ve *yan yanalar*dı, hatta öpüşüyorlardı. Uzun saçlı Brandon'la, Jacob'la değil.

Jacob ve Paige ayrılmış mıydı?

Onların yanına gitmek için kalabalığın arasına daldım. Paige'in ağzı Brandon'inkiyile yapışık olduğu için yanlarına geldiğimde Paige'in omzuna dokundum.

"Selaaaam!" dedi dönüp bana doğru eğilerek ve samimiyetsiz bir şekilde sarıldı.

"Jacob da seninle burada mı?" diye bağırdım şarkıdan sesimin duyulması için.

"Ne?" Paige başını yana eğdi, müziğin yüksek sesinden dolayı beni duymaya çalışıyordu. "Hayır. Jacob, Owen'la birlikte sanırım." Omuz silkti. "Bu Brandon."

"Selam, tanıştığımıza memnun oldum." Kim olduğum hakkında en ufak fikri olmasa da Brandon kolunu omzuma doladı.

"Yani siz çıkıyor musunuz?" Parmağımı aralarımda salladım.

Paige neşeyle başını aşağı yukarı salladı.

"Ve artık Jacob'la çıkmıyor musunuz?"

Kafasını hayır anlamında salladı.

“Peki.” Bilmem gereken tek şey buydu. “Seni görmek güzeldi, Paige,” diye bağırdım. Tekrar bana sarıldı.

El sallayarak döndüm ve çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Kalbim ağızda patlayan şekerler gibi atıyordu... Bir şekilde Paige, Brandon’la çıkıyordu. Bu da demek oluyordu ki belki de... Jacob kimseyle çıkmıyor muydu?

Vestiyerin yanında, deponun etrafındaki barlardan birini fark ettim ve... Yine o *dejavu* hissi... Barda az sıra vardı. Berbat Yılımdaki gibi Grey Goose ve Absolut şişeleri rafta aynı yerde sıralanmıştı. Bir *shot* sipariş ettim ve daha önce kesinlikle bulunduğum karanlık köşeye geçtim. Tıpkı geçen seferki gibi puf koltuklar ve kanepeler konmuştu ve birkaç çift birbirleriyle konuşuyor ya da öpüşüyordu. Kimse bana doğru bakmıyordu bile.

Hızlı bir hareketle votkayı kafama diktim, boğazımdaki yanmayı sonuna kadar hissediyordum. Sonra, cesaretimi kaybetmeden önce telefonumu çıkardım ve arama tuşuna bastım. Bir, iki, üç kez çaldı ve— *Hadi ama evren, burada çabaltıyorum.* En azından telefonu açabilirdi. Ama açmıyordu ve üç kez daha çaldıktan sonra telesekretere bağlandı. Jacob’ın sesi mesaj bırakmamı söylüyordu. Telefonu daha sıkı kavradım, onun sesini duymak içimi acıtıyordu. Telefonda bip sesini duyduğumda onun sesini tekrar duymak için tekrar aramayı düşündüm.

Ama onun yerine gevezelik etmeye başladım.

“Jacob, ben Sadie. Muhtemelen seni aramamalıydım. Bu yıl pek çok şeyi itiraf ettim ama bunu sana söylemezsem bununla yaşayabileceğimden emin değilim. Şey...” Derin bir nefes aldım ve sonra söyledim. “Sanırım sana âşık oldum.”

Bir anlığına tereddüt ettim çünkü bunun tam olarak doğru olduğundan emin değildim. “Hayır. Sana âşık olduğumu

biliyorum. Bunu daha önce göremediğim, seni daha önce fark edemediğim için üzgünüm. Çok zaman kaybettim ama hayatımda ilk kez ne istediğimi tam olarak biliyorum ve o da sensin.” Tekrar durakladım, artık gücüm tükeniyordu ve ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Birine sesli mesajla aşkını itiraf ettikten sonra aramayı nasıl sonlandırabilirsin ki? Bunu gerçekten düşünmemiştim ama sanırım düşünseydim ben olmazdım. Sonunda, garip bir şekilde, “Tamam. “Peki... Hoşça kal,” deyip telefonu kapattım.

Gözlerimi yumdum ancak bu defa ne ılık esen bir meltem ne de büyülü bulutlar vardı. Sadece ben vardım. Rutubetli bir depoda durmuş, bir çocuğun beni hâlâ seviyor olmasını umuyordum. Hayatımı dileklerle ve iksirlerle değil, sadece kendim olarak değiştirebilmem mümkün müydü?

Dans müziğinin içimde atan ritmi beni derinden sarsıyordu. Gözlerimi yavaşça açıp karanlığa alışmaya çalıştım.

Derin bir nefes aldım ve sonra avazım çıktığı kadar bağırma-ya başladım.

Palyaço. Palyaço tam önümde duruyordu. Yüzümden sadece birkaç santim ötede geniş boyalı gözlerle bana bakıyordu. Dehşet beni sararken donup kalmıştım. Her şeye tamam derdim ama palyaçolar... Ürkütücü eldivenli elleri bana doğru kıpırdıyordu, geri çekilirken bir masaya çarptım. Sıkışmış, kapana kısılmıştım.

Yine.

Sonra, bir cambazın gösteri sonrası selam vermesi gibi kim olduğumu hatırladım. Ben Sadie Thatcher’dım ve kimseden korkmuyordum. Gürültücüydüm, inatçıydım ve evet, belki insanlar bana baş belası diyebilirdi ama bunlar savaşmadan pes etmeyen kadınlar için kullandıkları kelimelerdi.

Ben de o kadınlardan biri idim.

"Beni rahat bırak!" diye bağırdım. Palyaçonun üzerine bir defans oyuncusu gibi atlayarak omuzlarına vurmaya başladım. Palyaço gülünç büyüklükteki ayakkabılarının içinde sarsılıyordu, kolları ağır çekimde sallanıyordu, sonra geriye doğru savrulup kışının üzerine düştü.

Yerde bana bakıyordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı, kırmızı eldivenli ellerini teslim olduğunu göstermek için havaya kaldırmıştı. İşimin bittiğini göstermek için ellerimi birbirine sürttüm. Palyaçonun üzerinden geçerken acele etmedim ve sonra yavaşça depodan çıktım.

Otuz Sekizinci Bölüm

Metroya binip mahalleme döndüğümde kendimi bir kez daha yılbaşı şapkaları, gürültülü parti düdükleri ve ellerinde şampanya şişeleri olan insanların oluşturduğu kalabalık selinin akıntısına karşı yüzerken buldum. Sokaktaki binalar bir rüzgâr tüneli oluşturuyordu ama bu kez üzerimde dayanıksız bir ceket ve mini elbise yerine kot pantolonum ve sıcak tutan kışlık montum vardı, bu nedenle bu defa aralık ayının soğuk rüzgârı beni ürkütmüyordu. Higher Grounds'a gitmeliydim, saat dokuzu geçmişti ve muhtemelen parti tüm hızıyla devam ediyordu. Halletmem gereken bir iş daha vardı, bu yüzden ayaklarımı Bedford Caddesi'nden sola dönmek yerine sağa dönmüştü.

On dakika sonra Xavier's'in mutfak kapısından içeri girdim. Garsonlar, Yeni Yıl Arifesi kaosunun derinliklerine dalmış etrafta koşuşturuyor, tabakları yerleştiriyor ve siparişleri alıyordu.

Mutfaktan ofise giden koridora geçerken birkaç kişi bana tuhaf tuhaf bakıyor ya da birbirlerini dürtüp beni işaret ediyorlardı ama kimse beni durdurmaya çalışmamıştı.

Kalabalık mutfakın güvenliğini arkamda bırakıp Xavier'in aşağılık teklifini reddettiğimden ve işimi başkasına verdiğinden beri onu ilk kez görmeye giderken kalın montumun içinde terlemeye başlamıştım. Hâlâ kilerdeki o geceyle ilgili rüyalar görüyordum, hâlâ titreyerek uyanıyor ve neyi farklı yapabileceğimi düşünmeye dalıyordum. Xavier'i bulduğumda ne yapacağımı tam olarak düşünmemiştim ama kendi istediğim şartlarda onunla tekrar yüzleşene kadar o geceyi asla geride bırakamayacaktım.

Sonra, kafamda daha fazla düşünmeden köşeyi dönüdüm ve koridorda onunla karşılaştım.

Gözleri kocaman açıldı ve sanki onu kilerdeki gibi bir kez daha itmemden korkuyormuş gibi geriye doğru bir adım attı. O an intikamımı almak için daha fazla haz duydum. Bu gece kucına tekmeyle bastığım ilk palyaço o olmayacaktı. Her ne kadar hak etse de ona saldırmak için burada değildim. Onun yerine soğuk bir sesle, "Merhaba, Xavier," dedim.

Bir an sessiz kalıp beni baştan aşağı süzdükten sonra tiksintiyle ofladı. "İşini geri almak için yalvarmak üzere mi buraya geri geldin?" diye alay etti Xavier. "Yılın en yoğun tatillerinden birinde çekip gidebileceğini ve sonra da hiçbir şey olmamış gibi birden ortaya çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

Bu işi geri almak için yalvaracağımı düşünen bu adamın cesaretine ve egosuna kızmalıyım. Bir yıl önce bu işi geri almak için yalvarmıştım. Bu adamın beni takdir etmesinin, bu işin kendi gururumdan ve öz saygımdan daha önemli olduğunu düşünmüştüm ancak burayı terk etmişim, tüm hayatımı değiştirmeye karar vermişim ve tüm bir yılı yeniden yaşamıştım.

O zamandan beri çok yol kat etmiştim. Falcının da dediği gibi, *bu hatayı bir daha asla yapmayacaktım.*

Böylece gerginlik bedenimi terk etmişti. Bu yüzleşmeye ihtiyacım yoktu. Xavier'i azarlamama, bir konuşma yapmama gerek yoktu. Zaten anlayacak kadar evrimini tamamlamadığı için bir şeyleri açıklamama gerek yoktu. Bu onunla ilgili değildi. Bundan daha iyisini hak ettiğimi fark etmemle ilgiliydi.

Ama ben arkamı dönüp uzaklaşmadan önce o konuşmaya devam etti. "Şanslı günündesin çünkü personel sayımız az ve Rob Thurmond kalabalık bir grupta burada. Nedense seni sevmişe benziyor—" Bir başka iğrenç cümleyle konuşmasına devam etti. "Eğer üstünü değiştirir ve kıcını kaldırıp oraya gidersen, senin şehirdeki tüm saygın restoranlarda kara listeye alınmanı engelleyebilirim. Hatta *çok iyi bir iş çıkarırsan, belki işe geri dönmene izin veririm.*"

Çok iyi bir iş derken yaptığı imalı vurgudan sonra tüylerim diken diken olmuştu. Ve hayatımda görmek istediğim en son şey Rob'un azgın yüzü ve boncuk gibi küçük gözleriydi.

Ama sonra Rob'un bacağımdaki elini ve Xavier'in bana doğru yaklaşan dudaklarını düşündüm. Kasumi'nin sessizlik içinde aynı şeye katlanmasını... Şu anda yemek salonunda Rob'un partisine hizmet eden ya da işten sonra geç saatlere kadar kalmak zorunda olan tüm kadınları... Ben özel değildim. Eğer buradan çıkıp gidersem, bir bardak su doldurmak için eğilince kıcına ellenen başka biri olacaktı. Ya da tuzlukları doldurmak için kilere girip köşeye sıkıştırılan birileri.

Küçük bir intikam fikri o kadar da kötü görünmüyordu.

"Elbette efendim," dedim gülümseyerek. "Kesinlikle çok isterim."

Bir saat sonra garson gömleğimi giymiş, elimde bir sürahi suyla Rob'un masasının etrafında dönüyordum. Her bardağa biraz su koydum, tek bir kişi bile bana teşekkür etmemişti. Kimsenin orada olduğumu fark ettiğini bile sanmıyordum. Sanki bardaklar sihirli bir şekilde kendiliğinden dolmuş gibi davranıyorlardı.

Rob bir istisnaydı. Elini sallayarak, "Buraya gel," dedi. Ona, fırında bıraktığım yanmış bir turtaymış gibi temkinli bir şekilde yaklaştım ve bardağını hızla doldurdum. Gözlerinin üzerimde olduğunu, beni süzdüğünü hissedebiliyordum ve yapmak üzere olduğu şeye karşı kendimi hazırlamıştım, bir silaha ihtiyacım olması ihtimaline karşı sürahiyi sımsıkı kavradım. Ama sonra masanın karşısındaki biri ona seslendi ve o da cevap vermek için arkasını döndü. Diğer müşterilerden birine bir içki almak için bara yöneldim.

Barda durup barmenin içki siparişimi hazırlamasını beklerken biri arkamdan yaklaşıp sert bir elle kıçımı kavradı. "Hey, tatlım." Rob sıcak nefesini kulağıma doğru üflüyordu. "Bana bir martini getir, olur mu?"

Tüm vücudum gerilmişti, onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. O kadar yakınımnda duruyordu ki kasıklarının karnıma baskı yapmasını engellemek için bara yaslanmak zorunda kalmıştım. Rob bir kolunu bara dayadı, böylece kaçmak için kolunun altından eğilerek geçmem gerekiyordu. Daha önce bu pozisyonda bulunmuş ve bu sefer buna hazırlıklı olsam da bunun gerçekten yaşanıyordur olması beni dehşete düşürmüştü. Bir erkeğin garsonlarla, müşterilerle ve arkadaşlarıyla dolu bir odada

bir kadına bu şekilde davranma cüretini göstermesinin şokunu yaşıyordum. Ama o, maddi gücünün böyle davranmasına olanak sağladığını sanıyordu.

Bir anda sakinleştim. Derin, uzun bir nefes aldım ve yavaşça verdim. “Martini istediğinizi mi söylemişsiniz?” diye tatlı tatlı sordum. Barmenin az önce tezgâha koyduğu kokteyle uzandım. “Buyurun.” Sonra kadehi elime alıp içindekileri kafasından aşağı boşalttım.

Böyle olacağını kim bilebilirdi ki? Ama kasıklarının vücudundan ve sarımsaklı nefesini yüzümden çekmesi için gereken tek şey buydu. Geriye doğru sendeledi ve bir çiftin birinci yıl dönümlerini kutladıkları iki kişilik masaya çarptı. Masa geriye doğru devrilince Rob da bir yığın tabak, bardak ve üç katlı limonlu ahududulu pastaya çarparak beraberinde yere düştü. Tüm yemek salonundakiler sessizliğe bürünürken yıl dönümü çifti ayağa fırladı. Herkes limonlu pasta birikintisinde, ters dönmüş bir kaplumbağa gibi yerde çırpınan Rob’a bakıyordu.

“Bana yardım edin,” diye mırıldandı Rob, şaşkınlık ve dehşet içinde başında dikilen adama pastaya bulanmış elini uzattı. Ben yaklaşırken adam Rob’un ayağa kalkmasına yardım etmek için uzandı.

“Bir daha bana ya da bu restorandaki herhangi birine sarkıntılık etmeyi aklından bile geçirirsen,” dedim, sesim sertçe yükseliyordu. “Seni tutuklatırım.”

Yıl dönümü kutlayan adamın gözleri kocaman açılmıştı ve bakışları Rob’dan benim kızgın yüzüme çevrildi. Sonra ifadesi sertleşti ve tekrar Rob’a döndü. Bir saniye sonra adam Rob’un elini bırakarak onun yere düşmesini sağladı. Kızının bir tatlı çatalının üzerine düştüğünü görmek beni çok mutlu etmişti.

Bu sırada Xavier koşarak yemek salonuna geldi. “Sadie,” diye tısladı. “Böyle bir şey yapacağını bilmeliydim. Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Ona yaptığım şeyin, biri beni taciz ederken gülümsemeyi ve güzel görünmeyi reddetmek olduğunu söyleyemeden Xavier, kalabalık restorana döndü. “Millet,” dedi gür bir sesle ellerini birbirine vurarak. “Çalışanımın profesyonel olmayan davranışı için özür dilerim. Herkese tatlı ikram etmek istiyorum, müesseseden.”

“Profesyonel olmayan mı?” Onu itip geçtim ve yemek salonunun ortasında durdum. “Profesyonel olmayan ne biliyor musunuz? Para saçtıkları için müşterilerinin, burada çalışan kadınları rahatça taciz etmelerine izin vermek. Başka ne profesyonellik dışı, biliyor musunuz? Bir restoran sahibinin terfi karşılığında çalışanını kendisiyle seks yapmaya zorlaması.” Tam olarak kimden bahsettiğim anlaşılсын diye bakışlarımı Xavier’e çevirdim.

Yemek salonundaki birkaç kişinin nefesi kesilmişti.

Xavier yanıma gelip kolumu tuttu. Garsonlardan biri olan Ethan yanıma koşarken Xavier’den uzaklaştım. “Çek ellerini onun üzerinden,” diye bağırdı Ethan.

Ona gülümsedim çünkü artık ihtiyacım olmasa bile desteğini takdir etmiştim.

Xavier müşterilere, “Bu kadın yalan söylüyor,” dedi. “Terfi alamadığı için çok üzgün ve bunu uyduruyor.”

“Ben de mi uyduruyorum?” diye bağırdı restoranın arka tarafından gelen bir ses. Bu garson Sonya’ydı. “Çünkü bir gece beni dinlenme odasında köşeye sıkıştırmış ve istediğini yapmazsam işimi kaybedeceğimi söylemiştin.”

“Aynı şey benim de başıma geldi,” dedi barmen barın arkasından çıkarak.

Xavier kekelemeye başladı.

Yıl dönümünü kutlayan kadın arkadaşına döndü ve “Bu iğrenç bir şey. Biz gidiyoruz,” diyerek masadan uzaklaştı. Ayakkabısının topuğuyla doğrudan Rob’un ayağının üzerinden geçtiğini fark ettiğimde keyfim yerine gelmişti.

Odanın öbür ucunda başka bir grup ayağa kalktı ve peçetelerini masaya fırlattı. Onlar kapıya doğru yönelirken diğer birkaç müşteri de onları takip etti.

“Bekleyin!” Xavier hızla boşalan salona doğru seslendi ama her masa teker teker ayağa kalkıp dışarı çıkıyordu. Bana döndü. “Buna pişman olacaksın.”

Omuz silktim çünkü Xavier artık bana zarar veremezdi. “Neden?” diye sordum masumca. “Bir daha bu şehirde çalışmayacağım için mi?” Omuz silktim. “İçimde tek olmadığımı dair bir his var.”

Ve böylece Rob’un üzerinden geçmek için bir adım attım. *Sayemde yerde yatan bir palyaço daha.* Son kez dönüp o kapıdan çıktım.

Düzenleme
Ny.ozlem

Otuz Dokuzuncu Bölüm

José Luis, Higher Grounds'ın arka taraflarındaki barda bir *cappuccino* ve Kahlúa kokteyli hazırlıyordu, Bayan Kaminski de tezgâhın önünde her zamanki yerinde oturuyordu. Önünde pipetli kocaman bir bardak vardı ve José Luis de müşterilerin içeceklerini hazırladıktan sonra mikserin içinde kalanları Bayan Kaminski'nin önünde duran bardağa döküyordu. Oraya gittiğimde bir bardakla bir pipet daha çıkardı. Artık ben de kalıntı kokteylinden içiyordum.

Bayan Kaminski'nin yanındaki sandalyemde otururken etrafa bakınmaya başladım. Kafe aydınlıktı ve âdeta şölen yeri gibiydi; tatlı repsileriyle ortalıkta gezinen, ufak gruplar hâlinde masalarda oturup muhabbet eden ve sahnede sanatçılarla dans eden insanlarla doluydu. Akşam olunca José Luis

birkaç altın renkli tüylü fular ve plastikten bir yeni yıl saç bandı buldu ve hem kendisi hem de Bayan Kaminski bunları gururla taktı.

Müşteriler gelip tatlılarımı José Luis'e övüyor ve o da beni işaret ediyordu. "Sanatçı tam da burada!" dedi Kahlúaya da vurup vurmadığını merak etmeme neden olacak kadar yüksek bir sesle.

Tezgâhın üzerindeki telefonum titremeye başladığında sanki evrene dair bir sır saklıyormuşum gibi telefonu hızlıca elime aldım. Yani aslına bakarsanız kendi evrenimde saklıyordum. Neredeyse gece yarısı olmuştu ve Jacob hâlâ gönderdiğim saçma mesaj için geri dönüş yapmamıştı. Mesajlarımı kontrol ettiğimde omuzlarım çöktü. Yalnızca yeni yılını kutlayan ve ne yaptığımı soran Owen'ın mesajı vardı.

Higher Grounds'tayım.

Harika.

Ne yapıyorsun?

Her zamanki gibi.

Utanmadan Jacob'tan bahsetmesini umuyordum.

Owen bu mesajıyla hiçbir ipucu vermiyordu. Ya da çok şey anlatıyordu. Eğer Jacob ve Owen beraberse Jacob, gönderdiğim sesli mesaj hakkında bir şeyler anlatmış olabilirdi. Ancak kardeşimin bu konuda tamamen sessiz kalması pek de olumlu bir gelişme gibi görünmüyordu. Telefonumu tekrar tezgâhın üzerine bıraktım.

Geldiğimden beri ortalıkta görünmeyen Zoe, elinde bir kucak dolusu süt şişesiyle kafenin ön kapısını iterek açtı. Koşup yükünü hafifletmek için iki tanesini elinden aldım.

“Teşekkürler, Sadie.” Zoe plastik kapların geri kalanını kahve barına taşıdı ve bir tanesini *cappuccino* hazırlaması için José Luis’e uzattı. “Sokağın aşağısındaki şarküteriye koşmam gerekti. Özel günlerde tatlılarımıza olan çılgınca talep nedeniyle içeceklerimiz de tükeniyor.” Bana sırtıttı, koyu tenine kıyasla dişleri bembeyazdı. “Şikâyet ettiğimden değil, iyi iş çıkarıyorsun. Aslında, hafta da birkaç gün daha gelme şansın olsaydı...”

Dönüp ona baktım, kafamdaki fikir bir top *focaccia* hamuru gibi şekilleniyordu.

Zoe muhtemelen sessizliğimi ilgisizlik olarak algılayarak elini kaldırdı. “Özür dilerim, sana baskı yapmak istememiştim. Zaten çok yoğun olduğumu biliyorum. Ve,” dedi Zoe bana alaycı bir gülümsemeyle, “Higher Grounds’ta aşçılık yapmanın hayalin olmadığını biliyorum.”

Birden her şey kafamda netleşmişti, daha önce bunu fark edemediğime inanamıyordum. “Aslında, ya bu benim hayalimse, Zoe?”

Zoe tezgâhın etrafında dönerek diğer tarafta durdu, bana bakıyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Burayı seviyorum, bana tonlarca yaratıcı tarif için özgür bir alan sağlıyorsun, saatlerimi kendim belirliyorum ve dünyanın en iyi insanlarıyla çalışıyorum.” Tezgâha yaslandım, heyecanım giderek artıyordu. “Ya burada tam zamanlı çalışmak istersem? Ya da... Daha da iyisi ya ortak olursak? Biraz birikmiş param var. İhtiyacım olan her şey buradayken neden kendi yerimi açayım ki?”

Zoe'nin ağız açık kalmıştı. "Ben— Bunu gerçekten yapmak ister misin?"

"Yaptığım her şeyi satıyorsun. Pasta çeşitlerini artırmaya ve özel etkinliklerimizi geliştirmeye odaklansam nasıl olur? Daha yemek servislerinden bahsetmedim bile. Gerçekten çok çalışkan insanlar tanıyorum, ne yazık ki yakın zamanda işsiz kalabilirler—" Xavier'in restoranını terk eden personelleri düşünüyordum. Etkinliklerimiz için oradaki şefleri ve garsonları işe alabilirlik. "Çok fazla olasılık var."

"Sadie," dedi Zoe biraz şaşkın bir ifadeyle. "Bu fikre bayıldım. Peki ya kendi pastaneni açma hayalin ne olacak?"

O hayalimi düşündüm. Berbat Yılım boyunca peşinden koştuğum tüm hayallerimi. İstedığımı sandığım şeye o kadar kapılmışım ki aslında neye sahip olduğumu fark etme fırsatım olmamıştı.

Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktım.

Bir mucize eseri bana ikinci bir şans verilmişti ve bunu mahvetmeyecektim.

"Zoe, gerçekten kendi yerimi açmak istemiyorum. Önemmediğim, beni önemseyen insanlarla çalışmak istiyorum ve onlardan biri sensin." Elini tuttum ve sıktım. Kafein, alkol ve adrenalinin birleşimi beni biraz sersemletmişti ve duygularımı en uçta yaşıyordum. José Luis'e döndüm. "Ve sen." Bana bir öpücük gönderdi. "Siz de Bayan Kaminski." Yaşlı kadına doğru gülümsedim. Kokteyl yüzünden bakışları donuktu, kafasına taktığı MUTLU YILLAR yazılı saç bandı yamuk duruyordu ancak belki de ilk kez o da bana gülümsemişti.

Sonunda bakışlarım tekrar Zoe'ye döndü. "Ee, ne diyorsun?"

Odanın diğer ucunda sahnedeki grup müziği durdurdu ve şarkıcı mikrofonu yerinden çıkardı. "Gece yarısına sadece

bir dakika kaldı!” diye duyurdu. Ve aniden, ayağa fırlayan kalabalık tarafından etrafımız sarıldı. Çanlar çalıyor, José Luis şampanya şişelerinin mantarlarını patlatıyordu ve grup davul çalmaya başladı.

“On...”

Biri elime fokurdayan bir kadeh tutuşturdu.

“Beş...”

Bir başkası boynuma altın renkli tıylı bir fular sardı.

“Üç...”

Sonra Zoe tekrar önüme geçerek elimi tuttu. “Evet. Hadi yapalım şunu.” Bana sırtıyordu. “Ortak.”

“Bir...”

Ona sarıldım. “Mutlu yıllar!”

Kırkuncu Bölüm

Parti saatlerdir devam ediyordu, ben de içecek hazırlamada ve boşalan tatlı tepsilerini doldurmada José Luis'e yardım ediyordum. Biten bar malzemelerini yeniliyor, tatlı masasına çikolataya batırılmış profiterolle yıldız şeklindeki limonlu kurabiyelerden koyuyor ve kalabalığın arasına karışıp düzinelerce kart dağıtarak Higher Grounds'ın özel siparişlerinden ve özel etkinliklerinden bahsediyordum.

Bayan Kaminski sandalyesinde uyukluyordu ama partinin sonuna kadar kalmak için ısrar etmişti. José Luis, Zoe'yle olan yeni ortaklığımızın şerefine bir şişe daha şampanya patlattığında Bayan Kaminski oturduğu yerde toparlandı. Köşedeki bir masaya doluşup kadehlerimizi kaldırdık ve işin geleceğine yönelik fikirler hakkında konuşmaya başladık. Şampanyayı geniş

bir gülümsemeyle tokuşturmuştum ama içimdeki dumanlı hava yalnızca birazcık dağılmıştı.

Jacob da bu gece burada olmalıydı. O da Higher Grounds'ın bir parçasıydı ve bu yeni gelişmeyi onsuz kutlamak doğruymuş gibi gelmiyordu. Saatler önce kardeşimle yazıştığımдан beri telefonum çalmamıştı ve Jacob'ın şu âna kadar mesajımı almış olması gerekiyordu. Bu sessizliği, aramızda bir şey olmamış gibi davranmayı seçtiğine dair bir işaret olabilirdi ve artık bunu kabullenmem gerekiyordu.

Sanırım elimden gelenin en iyisini yaptığım için mutlu olmalıydım.

Zoe koltukta yanıma doğru kaydı ve bir kolunu omzuma attı. Sanki zihnimi okumuş gibi (ya da suratımdan anlaşıyordu), "Jacob da burada olmalıydı, değil mi?" dedi.

Bir anda sözleri içime işlemişti ve gözlerim yaşlarla doldu. Bu acının dinmesi için çok uzun bir zaman geçmesi gerekecekti. Sanırım biraz incinmeyi hak ediyordum çünkü Jacob yıllarca benim için böyle hissetmişti ve benim bundan haberim yoktu. O hayatına devam etmişti ve bir gün ben de edecektim. Ama o gün bugün değildi. Boğazım düğümlenmişti ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. "Kahretsin," diye mırıldandım elimin tersiyle yanaklarımı silerek.

Zoe rahatlatıcı bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Ondan henüz vazgeçme. Eminim işler yoluna girecektir."

Başımı ona doğru çevirdim. "Onun hakkında ne hissettiğimi nereden biliyorsun? Ben bile..." Sesim çatallaşmıştı. "Çok geç anladım."

"Şey... O harika biri. Kim olsa ondan biraz hoşlanır ki bunu mutlu evliliği olan bir kadın olarak söylüyorum." Çenesiyle, yanağını José Luis'in omzuna dayamış şekilde uyuklayan Bayan

Kaminski'yi işaret etti. "Bence kocası yirmi yıl önce öldüğünden beri Bayan Kaminski'nin başını döndüren ilk erkek de o. Jacob etraftayken ikinizin de..." Elini bana doğru bir aşağı bir yukarı doğru salladı, "gözleri parıltıyor. Jacob'la, erkek kardeşinin doğum günü için birlikte tatlıları hazırlarken sizi tezgâhta uygunsuz şekilde bulurum korkusuyla neredeyse mutfağa girmeye korkmuştum."

Jacob'ın beni o metal yüzeyin üzerine kaldırdığını, eğilip beni öptüğünü ve krema sıkma torbasını bırakıp o güzel müzisyen parmaklarıyla bana dokunduğunu hayal ettiğimde vücudum ısınmaya başladı.

Tanrım. Ellerimi kızaran yanaklarıma bastırdım. "Şey... Bunun için sağol, Zoe. Bir daha asla yüzüm kızarmadan mutfağa giremeyeceğim."

Gülmeye başladı. "Ne dedim sanki. Henüz ondan vazgeçme."

O anda ön kapı açıldı ve kafeye soğuk bir rüzgâr girdi. Oturduğum yerde arkamı döndüm. Belki de Jacob gelmişti ve Zoe gerçekten de zihin okuyabiliyordu. Ama kapıda siyah kabarık tül ve kırmızı parlıtı içinde duran kişi Jacob değildi. Kasumi gelmişti ve bu gece Jacob'tan başka görmek istediğim biri varsa, o da Kasumi'ydi. Bu gece yeni ve özel bir şeyin başlangıcı gibi hissettirmişti. Önemli bir şeyin. Kasumi'nin de bunun bir parçası olmasını istiyordum.

"Sadie, burada olmana çok sevindim!" Koşarak oturduğumuz masaya doğru geldi ve Bayan Kaminski'yi uykusundan uyandırarak karşımdaki koltuğa oturdu. "Evine gittim ama kapıyı açmadın ve sonra hatırladım ki sen..." Zoe'yi işaret ediyordu, "Bu gece burada bir parti olacağını söylemiştin. Söyleyeceğim şey mesajda yazabileceğim bir haber değildi."

“Ne tür bir haber?” Kasumi telefonunu uzattı ve sosyal medya hesabını açtı. “Oynat tuşuna bas,” dedi en üstteki sabitlenmiş videoyu işaret ederek.

Hepimiz Kasumi’nin telefonunun etrafında toplandık ve ben videoyu başlatmak için ekrana dokundum. Neye baktığımı fark edene kadar birkaç saniye geçmişti, sonra video netleşti. Ekrandaki bendim, video Xavier’s’te odanın diğer ucunda olan birinin telefonuyla çekilmişti. Rob yerde bir balık gibi çırpınırken başında duruyordum ve keskin çıkan sesimle bir daha asla kimseyi rahatsız etmemesini dikte ediyordum. Video benim Xavier’i azarlamak için yemek salonuna girişimden başlayıp diğer çalışanların kendi taciz olaylarını anlatması ve müşterilerin dışarı çıkmasıyla sona eriyordu.

“Bunu bana Marianne gönderdi ve ben de yayınlamak zorunda kaldım.” Kasumi ekranın altındaki yüz binlerce beğeni ve *retweet*leme sayısını işaret ediyordu. “Bakın kaç kişi bunun hakkında konuşuyor. Herkes senin ne kadar belalı biri olduğunu söylüyor ve Xavier’in James Beard Ödülü’nün geri alınması için çağrılar yapıyor.”

“Ben—” Hayatımda ilk kez dilim tutulmuştu.

“Kızdın mı?” diye sordu Kasumi dikkatle beni incelerken. “Biliyorum, ilk önce sana sormam gerekirdi ama bu mükemmel bir olay ve itiraf etmeliyim ki Xavier’in hak ettiğini bulmasını istiyorum. Bu... Sadece bizim başımıza gelenle ilgili değil, biliyorsun.”

Kafa salladım çünkü biliyordum. Bu sahne yaşanırken ben de aynen böyle hissetmiştim. Sanki gerçekten önemli bir şey yapma şansım varmış gibi. “Hayır, kızgın değilim.” O anda internette benim gür, yüksek sesli, saldırgan sesimin çıktığı videoyu ailem de göreceği aklıma geldi. Nedense (belki de alkolden

ya da yorgunluktan) bu bana çok komik gelmişti ve birden gülmeye başladım. Arkadaşlarım da benimle birlikte kukurdıyordu.

“Kızım sen bir kahramansın,” diye bağırdı José Luis ortam biraz sakinleştikten sonra. “Seninle gurur duyuyorum.”

“Aferin sana, Sadie,” dedi Zoe omzunu benimkine çarparak.

Hatta Bayan Kaminski bile takdir edercesine başını sallıyordu. “Hemşire olarak ilk işimde, birlikte çalıştığım doktor yanımdan geçerken kıcımı mıncıklamıştı. O zamanlar buna ‘taciz’ demezdik, sadece ‘kadın olmak’ derdik.” Elimi okşadı. “Keşke ona senin gibi güçlü bir tekme atacak birisi olsaydı.”

“Keşke, Bayan Kaminski.”

Zoe kadehini havaya kaldırdı. “Bu olay öyle büyük yankı uyandıracak ki bir daha asla böyle bir adam için çalışmak zorunda kalmayacaksınız.”

Kasumi gümüş Noel ışıklarıyla parıldayan kafeye ve masalarda titreyen mumlara bakıyordu. “Peki, burada ne yapıyorsunuz? Mekân gerçekten çok güzel.” Kasumi eliyle Zoe’yi işaret ediyordu. “Buranın sahibi siz misiniz?”

“Benim.” Zoe bana sııttı. “Ama artık yepyeni bir ortağım var.”

Ben de karşılığında gülümsedim. “Yüksek kaliteli perakende tatlı satışı, *catering* ve özel etkinlikler için faaliyet gösteriyoruz.”

“Vay canına. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var,” dedi Kasumi.

Koltuğumda doğruldu ve aklıma gelen şeyin tam da Kasumi’nin iyi olduğı türden bir şey olduğunu hatırladım. Sadece birkaç saat içinde videomun ne kadar tıklandığına bir bakın. “Yakında faaliyete geçecek olan sosyal medya işin için ilk müşterini arıyor olma ihtimalin var mı?”

Kasumi telefonunu kaldırıp bana ve Zoe’ye eğilmemiz için elini salladı. Bir fotoğrafımızı çekti. “Bakalım...” Başparmakları ekranın üzerinde âdeta uçuşuyordu. “Xavier’s’te çalışan ve Xavier’in

cinsel tacizlerini ifşa eden kadınlar yepyeni bir girişim başlatıyor.” Elini bana ver işareti yaparak elini salladı. “Peki ya web sitesi?”

“HighergroundsNYC.com,” dedi Zoe, Kasumi’yi iş başında izlerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Tamaaaaam...” Kasumi bir şeyler yazmaya devam ediyordu. Sonra parmağıyla dramatik bir dokunuş yaparak bize baktı. “Yarın sabah dokuzda yayınlanacak şekilde ayarlandı. Sonra arkamıza yaslanıp sihrin gerçekleşmesine izin vereceğiz.”

“Vay canına, Kasumi. Teşekkür ederim.”

“Arkadaşım için her şeyi yaparım.” Başını eğip bana gülümseydiğinde gözlerim yeniden dolmuştu. Masanın üzerinden peçeteye uzanırken ön kapının tekrar açıldığını duydum. Arkamdan erkek kardeşim, “Herkes mutlu yıllar!” diye bağırdı.

Bir dakika sonra Owen kayarak yanımdaki koltuğa oturdu. “N’aber, Kedi Kadın Sadie?” diye sordu ellerini masaya vurarak.

Bayan Kaminski gözlüklerinin üstünden ona bakıyordu. “Sonunda gelebilmen ne güzel.”

“Bayan Kaminski, sizi seviyorum,” dedim kahkahalar atarak.

Kardeşim bana abartılı bir bakış attı. “Bu gece buraya gelmek için F hattındaki bozuk metroda saatlerce beklemek zorunda kaldık ve aldığım teşekkür bu mu?”

Başımı kaldırdım. “Kaldık mı?”

“Evet, Kedi Kadın. Sesli mesajla yaptığın itiraftan sonra, ki bu arada Noel’de söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemediğini fark ettim, buraya gelmek için metroya atladık ama lanet metro bozuldu.”

F hattındaki metro. Berbat Yılım sırasında bozulmuştu ve tabii ki ikinci seferde de yine bozulmuştu. Bu yüzden mi Jacob’tan haber alamamıştım? Metroda olduğu için miydi? Ama eğer Owen karşımda oturuyorsa... *Jacob neredeydi?*

Kırk Birinci Bölüm

Oturduğum yerde döndüğümde Jacob'ı kafenin ön tarafındaki sahnede dikilirken buldum. Tanıdık görüntüsü karşısında nefesim kesilmişti. Rüzgârdan savrulmuş koyu renk saçları, kalçasında ritim tutan gergin sağ eli, içimde her türlü etkiyi yaratan o gözlükleri... Kafasını kaldırmadan önce yere bakıyordu ve sonra gözleri benimkilerle buluştu. Yolumdan çekilip masadan kalkmama izin verene kadar kardeşimin kolunu ittim. Sahneye doğru ilerlerken bakışlarımı Jacob'ınkilerden ayırmıyordum ve sahneye doğru yaklaşık üç metre ilerlediğimde tökezleyerek durdum.

"Selam, Jacob," diye fısıldadım ürkek ama umut dolu bir ifadeyle.

"Selam, Sadie," dedi hafifçe. "Mesajını aldım."

"Öyle mi? Ne düşünüyorsun?"

Duraksadı ve başını eğerek bana uzaktan bakmaya devam etti. “Sanırım...” dedi. “Seni çok uzun zamandır sessizce sevdim ama artık yüksek sesle söyleme vakti geldi.”

Ve...

Ve sonra...

Piyanonun başına oturdu.

Derin bir nefes aldı.

Ellerini havaya kaldırdı.

Ve parmakları tuşların üzerinde gezinmeye başladı.

Nefesim kesilmişti. Gözlerim kocaman açılmıştı, önce kardeşime ve hâlâ masada oturan arkadaşlarıma sonra da Jacob’a baktım. Ne yapıyordu? Jacob insanların önünde gösteri yapmayı sevmezdi. Hem de hiç. Gergin olduğunu görebiliyordum, azıcık ellerinin titrediğini de. Ama bana yarım bir gülümsemeyle bakarak sorun olmadığını bilmeme izin vermişti. Ben tepki vermeden mikrofona eğildi ve şarkı söylemeye başladı. Yemin ederim, o anda kalbim krem brülenin üst katmanı gibi çatlıyordu. Onun güzel, pürüzsüz sesi ve doğrudan bana odaklanmış o karanlık, yoğun duyguyla bakan gözleri karşısında gözlerim dolmuştu.

İlk başta şarkı tanıdık gelmemişti çünkü orijinali, gitarla çalınan yüksek tempolu bir rock müziği idi ama Jacob şarkıyı tamamen değiştirmişti. Basit piyano akorlarıyla güzel, yavaş, hüznünlü bir melodi hâline getirmişti. Farkına vardığımda irkildim ve gözlerim doldu.

Tom Petty’den bir şarkı söylüyordu.

Piyanoda son akoru çaldığında, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken orada öylece dikiliyordum. Parmaklarını tuşlardan kaldırdı ve dönüp bana baktı. Bir elini alnında gezdiriyordu ve bu hareketi çok tanıdık. Yine *dejavu* olmuşum ama geçen sefer onun evinde yalnızca ikimizdik ve o zaman onu piyano çalarken

ilk kez dinlemiştim. Geçen sefer, ona âşık olmaya başladığımı o gece anlamıştım ama şimdi ona sırlıslıkla âşık olmuştum.

Jacob ayağa kalktığı anda merdivenlerden sahneye doğru koşup boynuna atladım. Beni kendine doğru çekti, ben de gömleğini sıkıca tuttum. Sonra... Eğildi ve beni öptü. Uzaklardan bir yerlerden bir tezahürat yükseldi, ses kafede yankılanıyordu ve ardından bir şampanya şişesi patlatıldı. Jacob ve ben gülerek birbirimizden ayrıldık, masaya doğru baktığımızda arkadaşlarımızı ayakta alkışlarken ve bağırırken bulduk.

Jacob bana bakıyordu, gülümsemesi içten ve kocamandı, utangaçlığından eser yoktu. "Seni seviyorum, Sadie." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni tekrar öptü.

Arkamda bir yerden Owen'ın Bayan Kaminski'ye tüylü fularını takıp takmayacağını sorduğunu duyabiliyordum ve gülümse dim. Diğerlerinin dikkatini dağıttığı, bize bu küçük mahremiyet ânını sağladığı için kardeşime minnettardım. Jacob'a söylemek istediğim çok fazla şey vardı, telafi etmem gereken onca yıl. Onu yanımdaki piyano taburesine çektim. "Benim için yazdığın şarkıların olduğu CD'yi buldum. O gece ailenin evinin önünde arabadayken yaptığım şey buydu. Onu dinliyordum ama sonra birden bozuldu. İlk şarkı dışında diğerlerini hiç dinleyemedim. Ama o ilk şarkı çok güzeldi. Mükemmeldi ve şu anda bunu yaptığına inanamıyorum. Benim için herkesin önünde piyano çalıp şarkı söylediğine—"

"Sadie." Jacob gevezeliğimi yarıda kesti ki bu onun açısından muhtemelen doğru bir hareketti. Gülümsedi. "Seni kollarıma almak ve bana bir şeyler söylemeni duymak için yaklaşık yirmi yıldır bekliyorum ve merak ediyorum da belki de—"

Gömleğini tutup onu kendime doğru çektim. "Seni seviyorum."

Öylesine duyguyla dolu derin, titrek bir nefes vermişti ki sanki bunca yıldır nefesini tutuyormuş gibiydi. Tekrar söyledim ve sonra tekrar... “Biliyorsun,” dedim ona, “bir kez konuşmaya başladığımda beni susturmak zordur. Bunu duymaktan bıkabilirsin.”

“O gün oyun alanında benim için bir kabadayıya karşı durduğundan beri—” Sanki söylediklerini hayal ediyormuş gibi kafeye bakıyordu. Çöp kutusu, saksafon kılıfı ve benim bir çocuğa onu böcek gibi ezeceğimi söylediğim an. “Senin harika olduğunu düşünmüştüm.” Dönüp bana baktı, gözleri hayranlıkla parlıyordu. Berbat Yılım sırasında, onun kanepesinde oturduğumuz günü hatırladım. Düşük çenemden yakınıyor, başıma bu kadar bela açmamasını diliyordum. Ve Jacob demişti ki...

Keşke kendini benim gözümünden görebilseydin.

İşte, sadece olabileceğim ya da olmam gereken kişiyi değil, asıl olduğum kişiyi takdir eden biri tarafından seilmek böyle bir şeydi. Beni, olmamı istediği kişiye dönüştürmeye çalışmayan biri.

“O günden sonra,” diye devam etti Jacob, “benim için başkası olmayacaktı.” Bana yamuk bir gülümsemeyle bakıyordu, omuz silkti. “Beni sevdiğini söylemeni duymak için yirmi yıl bekledim ve bunu duymaktan bıkmam için iki yıldan çok daha fazlası gerekecek.”

“Peki ya Paige?” diye sordum. “Owen onunla mutlu olduğunu söyledi.”

Jacob kafasını iki yana salladı. “Owen ve ben, sen sesli mesaj gönderdikten sonra bu konuyu konuştuk. Sanırım Owen’ı, gerçekte Paige’le aramızda olandan daha fazlası olduğuna inandırmıştım. Çünkü sanırım Paige’le aramızda olandan daha fazlasının olmasını *istedim*. Ama gerçek şu ki Paige de ben de

başkalarını unutmaya çalışıyorduk ve yan dairede yaşayan biriyle takılmak işimize gelmişti. Ama kalbimiz böyle düşünmüyordu.”

“Ama onu özel günlerde ailenin evine getirdin.”

Jacob omuz silkti. “Ailesi Kaliforniya’da yaşıyor. Yalnız kalmasını istemedim.”

İyi bir arkadaş gibi davranıyordu. *Tabii ya, o iyi bir arkadaştı.*

“Yani Paige’le ilişkiniz bitti mi?”

Dudakları tuhaf bir gülümseme şeklini aldı. “Birkaç hafta boyunca Olivia Rodrigo’yu tekrar tekrar çalacak kadar bile benden hoşlanmadı. Bir arkadaşlık uygulamasında tanıştığı Brandon adında biriyle çıkmaya başlaması yaklaşık üç gün sürdü.”

Bir kahkaha attım. “Paige ve Brandon bir... Arkadaşlık uygulamasında mı tanışmışlar? Vay be. Bu—” *Kaderin oyununa bakın.* “Bu harika. Aferin onlara.” İçimden bir ses Alex’in her an Instagram’daki o kadınla tanışabileceğini söylüyordu.

Her nasılsa, benim müdahaleme rağmen her şey olması gerektiği gibi gelişmişti. Kafenin diğer ucunda Owen, Bayan Kaminski’nin tüylü fularını takmıştı, Bayan Kaminski de gri saçlarının üzerine onun beresini geçirmişti. José Luis onların duruşlarını ayarlamak için eğilip kalkıyordu, böylece onları bir şekerlemenin üzerine çizebilecekti. Kasumi ve Zoe, Kasumi’nin telefonunun başında kıkırdıyordu, benim ifşa videomu tekrar izlediklerine ve kaç kere *retweet*lendiğine baktıklarına emindim.

Jacob’a döndüm. Bir mucize eseri Jacob burada benimle birlikteydi. Ona tekrar, “Seni seviyorum,” dedim. Sonra elini tuttum ve dünyada benim için en önemli olan insanların yanına gitmek için sahneden indik.

OCAK

Pencereden içeri süzülen güneş ışıkları eşliğinde dün yaşananların hatırasıyla uyandım. Xavier'in intikamı. Zoe'yle Higher Grounds için yaptığımız anlaşma. Ve Jacob. Kalbim Jacob'ı sahnede, piyano çalarken ve sadece benim için şarkı söylerken düşündüğümde tarçınlı rulo pastanın üzerindeki krema gibi eriyordu. Herkesin önünde sahneye çıktığına hâlâ inanamıyordum, neredeyse bir rüya gibi geliyordu.

Yatağın üzerinde asılı duran yıldız şeklindeki eski dönemlere aitmiş gibi görünen avize, sanki düşüncelerimi onaylıyormuş gibi hafifçe sallanıyordu. Perde, pencereden esen bir rüzgârla dalgalandı. Sanki perde de durumumu onaylıyordu. Pencereyi

hep ufacık da olsa açık bırakırdım çünkü uyandığımda köşedeki radyatör yüzünden haşlanmış oluyordum.

Yatakta yuvarlandım, gözlerim hâlâ güneş ışığına alışmaya çalışıyordu. Yanımda uyuyan adama baktım. Bir yıl önce, kim Jacob ve benim birlikte olacağımızı tahmin edebilirdi ki?

Dün gece eve geldiğimizde yaşananları hatırlayınca yüzüm kızardı. *Çikolata ve fıstık ezmesi gibi bazı kombinasyonların mükemmel bir şekilde bir araya geldiğini söyleyebilirim.*

Sırtı bana dönüktü, her nefes alış verişinden sonra yorganın altındaki vücudu bir yükselip bir alçalıyordu. Yorganı kafasına kadar çekmişti ve ben de onu öperek uyandırmak üzere yorganı çekmek için uzandım. Ama bir şey beni bunu yapmaktan alıkoymdu. Bu anla ilgili tanıdık bir şey...

Daha önce de bu şekilde uyanmıştım, yanımda uyuyan bir adamla. Tıpkı geçen seferki gibi ocak ayının ilk günüydü ve tıpkı geçen seferki gibi yanımdaki adamın yüzü yorganın altında gizlenmişti.

Birden ayağa fırladım.

Dün gece bir rüya mıydı? Ya da daha da kötüsü. İkinci şans yılımın başlangıcına geri mi dönmüştüm... Yine mi? *Bugün Aslında Dünyâ* filmindeki korkunç döngüde sıkışıp kaldığımı düşünerek paniğe kapılarak yorganı kaptığım gibi kenara fırlattığımda adamın çıplak omuzları ile sırtı açığa çıktı.

Yavaşça yatakta döndü. "Sadie." Adam gözlerini açtı. "Ne yapıyorsun?"

Gerçek olduğundan emin olmak için uzanıp kolunu sıktım. "Jacob? Ah, Tanrıya şükür."

Gülümsedi. "Başka birini mi bekliyordun?"

"Hayır." Yastıklara yaslandım, yüksek sesle kahkaha atmaya başladım. "Hayır, kesinlikle hayır."

Jacob bir kolunu bana dolayarak beni kendine çekti. “Burada seninle olduğuma inanamıyorum.”

“Ben de inanamıyorum.” Nabzım hâlâ teklerken yüzünü görebilmek için döndüm. “Jacob, bugün günlerden ne?”

Gözlerini kırptırdı. “Perşembe, sanırım.”

“Hayır, tarihi kastediyorum.”

“Hımm.” Bana garip bir ifadeyle bakıyordu. “Yeni yılın ilk günü genellikle 1 Ocak’a denk geliyor diye biliyorum.”

Tabii ki öyleydi. Ama— “Hangi yıldayız?”

“Gerçekten mi?” diye sordu gülerek.

“Sadece söyle.”

Jacob yılı söylediğinde geniş bir gülümseme yüzüme yayıldı, Jacob’ın tanıdık kokusu üzerime sinerken ona yaslandım. Yatağın ayak ucunda bir hareketlilik hissettim, aşağı baktığımda Gio’nun Jacob’ın göğsüne kıvrılmak için bana doğru dikkatle yaklaştığını gördüm. Gio mırıldamaya başladı ve Jacob gülümseyip onun başını kaşıdı.

Bu yeni bir yıldı. Daha önce hiç yaşamadığım, sonsuz olasılıklarla dolu bir yıl. Geçmiş geride kalmıştı ve artık değiştirilmesi gerekmeyen şeyleri değiştirmek için çabalamak zorunda değildim.

Bugünden sonra yaşanacaklar için daha heyecanlı olamazdım.

